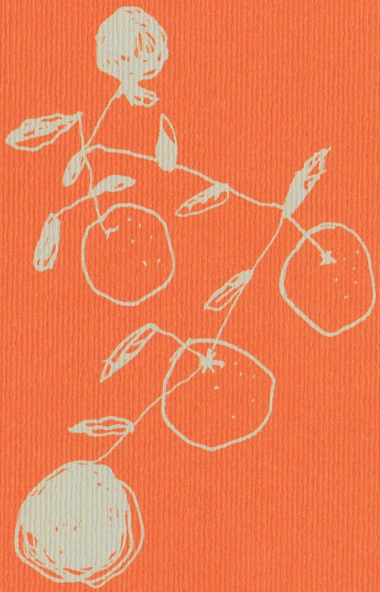
burada gömülüdür

AHMET ERHAN

2.CİLT

Gülüşünü, hiç eksiltme yüzünden / Şimdi kalkar bir çay demlerim sana / Sonra oturur tanımlamaya çalışırız / Seninle ölümü de, hayatı da...

BÜTÜN ŞİİRLERİ

KIRMIZIKEDİ

Ahmet Erhan

8 Şubat 1958'de Ankara'da doğdu. Çocukluğu ve ilkgençliği Mersin ve Adana'da geçti. Türk dili ve edebiyatı öğrenimi gördü, uzun yıllar Türkçe öğretmenliği yaptı. Adanademirspor'da futbol oynarken ağır bir sakatlık geçirmesi üzerine şiire yöneldi. Hayatının büyük bölümünü Ankara'da geçiren Ahmet Erhan, daha sonra İstanbul'a yerleşti. İlk şiirleri 1976 yılında dergilerde yayımlanmaya başlayan şairin yazdığı şiir kitapları ve aldığı ödüller şunlardır: *Alacakaranlıktaki Ülke* (1981, Behçet Necatigil Şiir Ödülü), *Akdeniz Lirikleri* (1982), *Yaşamın Ufuk Çizgisi* (1982), *Ateşi Çalmayı Deneyenler İçin* (1984), *Sevda Şiirleri* (1984), *Zeytin Ağacı* (1984), *Kuş Kanadı Kalem Olsa-Toplu Şiirler* (1984), *Ölüm Nedeni Bilinmiyor* (1988), *Deniz, Unutma Adını* (1992, Yunus Nadi Şiir Ödülü), *Öteki Şiirler* (1993), *Çağdaş Yenilgiler Ansiklopedisi* (1996, Cemal Süreya ve Halil Kocagöz Şiir Ödülleri), *Resimli "Ahmetler" Tarihi* (2001), *Ne Balık, Ne De Kuş* (2002), *Kaybolmuş Bir Köpek İlânı* (2004, Yunus Nadi Şiir Ödülü), *Şehirde Bir Yılkı Atı* (2005, Behçet Aysan Şiir Ödülü), *Buz Üstünde Yürür Gibi* (1976-2006, Seçme Şiirler), *Sahibinden Satılık* (2008, Melih Cevdet Anday Şiir Ödülü). Şairin ayrıca *Köpek Yılları* (1988) isimli hikâye ve *Ankara-İstanbul Karatreni* (2001) adlı deneme kitapları da bulunmaktadır. Şiirleri yabancı dillere de çevrilen ve 2005 yılında, bütün eserleri için Dyonisos Onur Ödülü'ne layık görülen Ahmet Erhan, 2013 yılında 55 yaşındayken gırtlak kanserine yenik düşerek yaşama veda etti.

KIRMIZIKEDİ

Kırmızı Kedi Yayınevi: 418
Şiir: 28

Burada Gömülüdür
Bütün Şiirleri 2. Cilt
Ahmet Erhan

© Ahmet Erhan, 2014
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayına Hazırlayan: İlknur Özdemir

Kapak Tasarımı: Melis Rozental
Grafik: Serap Bertay

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Şubat 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-9908-38-2
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzkedikitap
kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Ahmet Erhan

BURADA GÖMÜLÜDÜR

BÜTÜN ŞİİRLERİ 2. CİLT

KIRMIZIKEDİ

ÖTEKİ ŞİİRLER
1976-1991

Birinci Basım: Ekim 1993, Bilgi Yayınevi.

ÖNSÖZ YERİNE

Öteki şiirler... Öteki olmak, aslında ötede kalmak anlamını da içeriyor. Kimi, yayımlanan kitaplara o dönemlerde bütünlük açısından ters düşmüş ve alınma gereği duyulmamış; kimi yitirilip sonradan bulunmuş; kimi düpedüz *ortalama* olduğundan, ancak, bir tarihsellik ifade ettiği için, bugüne dek saklanmış şiirler.

Bu şiirlerin arasında, kitaplarıma almadığım için hayıflandığım çok az şiir bulunduğunu söylemeliyim. Yine de, benim maceramın estetik olmasa bile, tarihsel bir özeti olma özelliğini taşıyorlar. Nerden nereye geldiğim değil, bir şair olarak kişiliğimin değişik katmanlarının kimi dönemlerde belirginleşmesi önemli bence. Bir yerden başka bir yere geldiğimi de sanmıyorum açıkçası. Bir şairin hayatı boyunca aslında "tek bir şiiri" yazdığına inananlardanım. Öte yandan, kitabın son bölümü olan "Turuncu Defter"e daha değişik bir gözle bakmak gerek, kanımca. Çünkü kendi içinde özgün bir metin. Şiir mi? Bilmiyorum.

Bu gibi kitaplar genellikle, şairin ölümden sonra, birileri tarafından bulunup yayımlanır. Ben ölümü hiç değilse bir kez aldatmak, yanıltmak için yayımlıyorum bu şiirleri. Bu şiirlerden çok, onları yayına hazırlarken duyduğum, hayatın olağanüstü ihtişamı ilgilendiriyor beni. Kendi sınırlarım içinde

uzun sayılabilecek bir yolculuk... Keşke şiiri bu kadar önemsemeseydim!

Sanki söylenecek her şey söylenmiştir. Meyhanede arkadaşlarla bir veda partisi. Eski bir sevgili aranmış, çocuklardan ve eğitim düzeninin çarpıklığından konuşulmuştur. Eski fotoğraflara bakılmıştır. Sonunda orta yaşa gelinmiştir... Sanki bütün başkaldıranlar ölmüş, başkaldırılar başka bir zamana ertelenmiştir. Şarlatanlar ve düzenbazlar kazanmıştır. Ve şiir, artık gülünç bir şeydir onlarca; sence, bütün yenilgilerin toplamı olmuştur...

Sevgili okur, öyleyse bir daha görüşmeyelim demek, daha iyi değil mi?

Ahmet ERHAN
Ankara, Haziran 1993

Bindokuzyüzyetmiş...

kendimi bağışlıyorum sonra

1

Tufan sonrası çocuğunun güçsüzlüğüyüm,
Duruşum
Çağları yanında taşıyamıyor. Sigara içerken
Ve şiir yazarken acemi özellikle.
Yorgunum. Hasata duran ekinler gibi
Erken büyümenin kapılarını zorluyorum
–Çocuk olamadım belki
Her gece ayaklarını dağıtarak
Sarhoş gelen babamdı,
Her gece ağlayan bendim.
Sinen ve dağılan sessizce...
Oysa kanatırdı o,
Yoksulluğunun yaralarını iç çekişlerle
Kanatır ve kapatırdı
Bize göstermeden...

Bağırmak isteyen biri nasıl koşarsa dağlara doğru
Okul sıralarının arasına sıkıştırdığımız
İlk kitapların coşkunluğuydu
Hayata sarılarak,
Yeni bir gözle baktıran her şeye
–Dokuma kilimlerine evimizin
Yufka ekmeğine,
Bakır tencerede kaynayan fasulyesine
Buruk bir akşam gülüşüne...

2

Ayaklarımı bir denize salıyorum
Dalgalar... ve binlerce yıllık deprem yıkıntıları
Arkadaşlıklar ve inançlar örselendi artık
Acımasızca kondurup da kuşkuları
Herhangi bir dar sokağında
Herhangi bir şehrin,
Korkular biçimlendi
Verilen her adresten sonra
Bir hücrenin daha kapısı açıldı
Güz çiçekleriyle birlikte ağladı kalbim
Fakat cesaretin
Ve kitapların boyunduruğu sürüyor hâlâ
Ve sürüyor tüm saflığıyla dolmuş kuyruklarında hayat
Sabahın ilk güvercinleriyle dolu kalbim
Nefes alıyor yeni şarkılarda...

3

Hangi nehirler sığmaz yataklarına bilirim
Görürüm, her duruşun bir inceliği vardır
Gençliğim tutuşturur ellerimi
Oysa bir kavganın yeşeren tomurcuğuna
Su taşıyan da bendim
Ellerinin kanadığını görüp ağlayan da...
Gözlerim bir yandan gündüzü sarmalar
Bir yanda geceyi çağırır
–Yorgunluğun bir ağ gibi üzerime gerildiği gecelerde
Düşündüğüm ne çok şey vardı
Neden boyunbağı takmadığımı düşünürdüm
Bir sevgilim olmadığını sonra
Hep kendimizden konuşacaktık belki
Bana pop müziğinin inceliklerinden söz edecekti
İnanmayacaktım...

Çocukları korkutan gecelerin
Dinlerim, hep susmak gibi korkuları vardır
Kalemim kusar dünya kelimesini
Şiirler uykuyu götürür
Yorgunluğu getirir beraberinde
Yazılınca gün doğacaktır
Gökyüzü yırtacaktır yelelerini...
Ey, bir çocuğun en içten gülüşünde kalan güneş
Kitapların içinde sessizce göveren
Ve bir işçiye ellerinin anlamını öğreten aydınlık
Kalbimi sana uyarlıyorum
Akla beni!

1976

özlediğimiz şeyler

A. Kadir'e

En çok özlediğimiz şeyler yarına kaldı
Gökyüzünü de boğduk nefeslerimizle
Kapalıydı perdeler, sokaklar karanlıktı
Dilsiz bir adam kurtuluşu sordu bize

En çok özlediğimiz şeyler yarına kaldı
Çocuklar soğudu her geçen gün oyunlarından
Tekmeleyerek yürüdüler okul kitaplarını
Aldılar nasiplerini kısa pantolon giyerek yaşlanmaktan

En çok özlediğimiz şeyler yarına kaldı
Denizin karnını karıştırırken bir rüzgâr
Ekerken sulara çiçek kokularını
Yalnızca gökyüzü durulanınca mı gelir bahar
Bir çocuğun gülümsemesi kuşları uyandırmaz mı

En çok özlediğimiz şeyler yarına kaldı
Getiremedik Nazım'ı Moskova'dan
Yatıramadık bir köyüne yurdunun...
Başında bir salkımsöğüt ağlayacaktı.

1977

pencereme dolanma ayışığı

Pencereme dolanma ayışığı
Rüzgârın soluğuyla titreye titreye
Ağaçların hatırını sor
–Yoksul ve kimsesizdirler
Denizlerin dibinde oynaşıp duran
Balıkların sırtlarını ışıt
Pencereme dolanma ayışığı
Gözlerimle sokaklara abandığımda
Yalnızlığı bulursam
Öksüz ve dağınık kitaplarımı bulursam
Odalarda, evlerde
Her radyoda yürek tellerini titreten
Bir türkü bağırırsa
Pencereme dolanma ayışığı
Rüzgârda el çırpan nehirleri anımsarım
Teninde keklik hoplatan kırları
Dallarında yeni gelinler gibi
İstekle kıvranan
Erikleri

Eski bir pikapta Theodorakis çalıyor
Bir gemi açılıyor Pire limanından
Çarpa çarpa dalgalarına
Dostluğun ve sevginin
Eski bir pikapta kardeşlik çalıyor
İç çekmeler ve bağırışlarla
Titriyor teller
Pencereme dolanma ayışığı
Özlerim bir dostu kucaklama duygusunu
Onunla ağlaşmayı, sessizce
Özlerim bir çiçeği öperken
Toprağı öpüyormuşçasına sevinmeyi
Pencerem dolanma ayışığı
Yorgunum
Pencereme dolanma bu gece

1977

joan baez'i dinliyorum

Joan Baez'i dinliyorum
İpekten bir örtü geriliyor beynime
Kuşlarım kalkıyor bir aydınlıktan
Başka bir aydınlığa,
Pikabın düğmesini kıvırınca
Beni o yaz günlerine
O dardağan ağaçlarının altına
İten ne?

Joan Baez'i dinliyorum
Uykularımı bölebilirim şimdi
Yakamdan silker gibi bir tozu
Gereksiz bir ayrıntıyı
Şiirimden çıkarır gibi

Kim sorar bir gelinciği
Yitip gitmiştir bir dağ başında
Onun şarkısını kim söyler
Kim gözler kuruyuşunu
Uçup gidişini rüzgârda
Joan Baez'i dinliyorum
Bölük pörçük anladığım sözcükler
–*Vietnam, Che*

Joan Baez'i dinliyorum
İpekten bir örtü geriliyor beynime

1977

uzaktır güneyin şarkıları

Hüseyin Ferhad'a

Uzaktır güneyin şarkıları şimdi
Sen ki uzaklıkları özlerdin ey çocuk
Dilinde kekremsi, garip bir tadla
Akıtırdın boğazından sözcükleri

Yağmur ne de çabuk siliyor
Bir daha dönmeyeceklerin ayak izlerini
Çıkıp gidiliyor bir geceyarısı, çocuklar uyurken
Bir dardağan ağacının altına bırakarak gölgeni

Uzaktır güneyin şarkıları şimdi
Acılarla tütsülenmiş gecelerden aydınlığa
Bir kapı daha açmak için
Abansan da ayışığının parlattığı yollara
Yüzündeki kavrukluğu silebilir misin?

1977

sesim boğuk çıkıyorsa da

Sesim boğuk çıkıyorsa da
Aldırma
Nice dağlar kırdı onu
Nice denizler
Savurdu
Sesim boğuk çıkıyorsa da
Aldırma
Artık bir şeyler yapmanın
Zamanı geldi
Bazı şeyleri kırıp dökmenin
Bir kentin sokaklarını
Yeniden keşfetmenin
Özlemleri, çocukluk günlerini
Bir yağmur altına bırakmanın
Zamanı geldi
Sesim boğuk çıkıyorsa da
Aldırma
Nice anılar yordu onu
Nice özlemler
Böldü
Sesim boğuk çıkıyorsa da
Aldırma

.
Duyuyorsun ya...

1977

acı

Nerden gelir, nereye gider bu acı
Yüreğime yağar bardaktan boşanırcasına
Kâğıtlar alıp götürür onu
Bir akşamüstü, alacakaranlıkta

Tutarım hayatımı bir yerinden
Başlarım bir incelikle deşmeye
Bir güne nice şeyi yüklerim
Bir soluk girer aslında şiire

Nerden gelir, nereye gider bu acı
Çocukların gözlerinden onu kovmak gerek
Ama bu silah sesleri, bu çığlıklar
Baştan başa gerçek.

1978

dört köşeyim sevinçten

Kar yağdı, pırıl pırıl ortalık
Pencereden girdi, kapıdan çıktı soğuk
Anne, bir sabahı daha mı gördük
Silah sesleri dinmişken

Karşıki kahveden dostlar el eder
–Şair be, bugün afişleme var!
Ellerinde fırçalar, kocaman tenekeler
Ben gülümseyip dururken

Kar yağdı, pırıl pırıl ortalık
Yoldan koşarak geçti bir çocuk
Yaşam kadar güzel, bir o kadar yiğit
Dört köşeyim sevinçten

1978

bir kış günü

Bacalardan duman değil
Sanki irin fışkırıyor
Kararttılar göğümüzü

Vitrinler de geceleri
Öylece yanıp duruyor
Ne gelen var, ne giden

Yapma çiçek, yapma böcek
Ne kuruyor, ne ölüyor
Açmasa da, uçmasa da

Sokaklarda kimseler yok
Akşam dokuzdan sonra
Gözümde bir kent ölüsü

Sevgilim gülücükler istiyor
Ardından koşturmalar
Yurdum yanıp giderken

Ben bu şiirleri
Yazmasam da olmuyor
Çağım kapı önünde

Tam böyle diyecekken
Gülüveriyor bir çocuk
Ne olaki nedeni

Şimdi babamı ben
Anmasam olmayacak
O da böyle gülerdi

Ama ben gülemedim
Şöyle yürekten, içten
O öldüğünden beri

Ağaçlardan yaprak değil
Sanki kurum savruluyor
Ankara'da bu kış günü

Böyle bir günde
Hiç kimseler bilmiyor
Yurdumu düşündüğümü

1978

sevgiler, içtenlikler, kavgalarla

Sevgiler,
İçtenlikler.
Ve kavgalarla
Geçip gitsin isterim
Benim de hayatım
Konuşurken, ağzımdan
Kır çiçekleri fırlasın
Bir rüzgâr
Dolaştırsın tüm damarları
Yüreğimde.

Sevgiler,
İçtenlikler,
Ve kavgalarla
Çözerim bu karanlığın
Kördüğümünü.
Sarmışsa da dünyamızı
Bencillikler,
Kötülükler...
Sevgiler,
İçtenlikler,
Ve kavgalarla
Bulurum
İnsanların yüreklerinde
Yıllardır susan
O saklı kalmış gülü.

Günışığı ne olur
O milyarlarca damarından
Birini de bana ver
Günışığı ne olur

Uzak bir yerlerde
Akıp giden nehir
Suyunun bir damlasını
İsterim senden

Kırçiçeği ne olur
Özsuyunu bana ver
Gözlerime süreyim
Kırçiçeği ne olur

Bir denizin kıyısında
Öylece duran çakıltaşı
Göğsünün o sıcaklığını
İsterim senden

Sabah yeli ne olur
Sendeki çılgınlığı bana ver
Koşayım, yorulayım
Sabah yeli ne olur

Konuşabilirdin
Konuşmadın
Demesin sevdiklerim
Bağırabilirdin
Bağırmadın

Bir yapraktaki
O minicik noktacıkların
Sayısına meraklanırım
Bir denizin kıyıya
Günde kaç kere
Vurduğuna

Bu kadının
Neden hiç gülmediğine
Meraklanırım
Bu çocuğun neden böyle
Utandığına

Yazabilirdin
Yazmadın
Demesin sevdiklerim
Ağlayabilirdin
Ağlamadın

Sevgiler,
İçtenlikler,
Ve kavgalarla
Geçip gitsin isterim
Benim de hayatım.
Ölürken
Bilmem ne zaman
Gözyaşlarını
Sözcüklerimle kuruladığım
Yoksul bir çocuk
Uzak bir dost diye
Beni anımsasın.
Bir asma yaprağı
Kefen olsun bedenime.
Ben öleyim
Sevgiler,
İçtenlikler,
Ve kavgalar yaşasın!..

1978

şarkı

Toprak mı sesleniyor?
Yapraklarda ıslıklanan rüzgâr mı?
Köy kahvelerinde
Bacaklarını gererek oturan
Adamlar mı sesleniyor?
Kendini yerden yere vuran
Ağaçların dalları mı?
Yoksa her sabah
Dirhem dirhem biriktiğini gördüğüm
Bahar mı sesleniyor?

Asmaların dallarından aşağı
Bir yumruk gibi sarkan
Korukların sevincini
Unutmuş muyum?
Nasıl da hazırdırlar
Ufacık bir kız çocuğunun
Kucağına dolmaya.
Dişleri kamaşa kamaşa
Tuza batırarak
Yiyecektir onları o kız
Bir erik ağacının
Altına oturup da...

Nasıl da alışmışım
Ufalarak
Nemli, karanlık odalarda
Şiir yazmaya.

Nasıl da alışmışım
Doğayı ve bazı insanları
Özleye özleye
Unutmaya.

Kaç kuş
Kanatlarını örseledi
Bu gidiş gelişte?
Kaç yağmur
Toprağa değmeden kurudu.
Kaç çocuk caydı oyunlarından?
Kaç şair
Unutuldu?

Nasıl da alışmışım
Kötü bir dizede
Koca bir şiiri
Yakmaya.

Sokaklar mı sesleniyor?
Köşkerlerin yorgunluğu ilan eden
İncecik çekiçleri mi?
Gizlice aşılmış çitler mi?
Aşırılmış portakallar mı sesleniyor?
Tokaçlarından sıçrayan sular mı
Su başlarında memelerini hoplatarak
Gülen kadınların?..

...Çocukluğum,
Ben buradayım!..

1978

gece vardiyasından dönen işçiler

Gece vardiyasından dönen işçiler
Kırık bir gülüş gibi geçerler sokaklardan
Bitip tükenmez saatlerin sonunda
Sanki sabahı güne teslim edenlerdir
Rüzgâr kurt ulumalarıyla sıçrar çatılardan
Onların yüzlerinde debelenir

Gecekonduda kadınları uyanır
Çayı koyar, çocukların üstünü örter
Saçının beliklerini suyla ıslatır
Lekeli bir aynanın karşısına geçer
Bir çocuk, tavşan gibi, gözleri yarı açık
Babasının döneceği saati bekler

Günün ilk otobüsleri, banliyö trenleri
Onlarla başlar sefere
Gece vardiyasından dönen işçiler
Üçer beşer dağılırlar – uykusuz, yorgun
Kaynağından kopan sular gibi
Kentin kenar mahallelerine

1978

aylar boyu kırları...

Aylar boyu
Kırları, nehirleri özlemedim mi?
İçime çöken bu gariplik neyin nesidir?
Sesimi salsam uzaklara
Bağırsam...
Uçuşan serçelerin kanatlarından
Geri döner mi sesim?
–O ki çevrelendi yıllardır
Ufacık odalarla,
Islak caddelerle,
Ve karanlığıyla gecenin...

Gelsem, otursam kıyısına bir nehrin
Söğütlerin yaprakları mı örtecek kederlerimi?
Beni çakıltaşları mı anlayacak?
Serin sabah rüzgârı
Otlardaki çiyleri kuruttuğu zaman
Bir başıma, avuntusuz
Kalmaz mıyım ortalıkta?
Ve gökyüzünün derinliklerinde
Bulduğum zaman, koca bir boşluğu
Dostlarla, caddelerinde bir kentin
Ucuna bez sıkıştırılmış potinlerle
Parmaklarım ağrıya, sızlaya
Koştuğum akşamüstleri
Kendini aratmaz mı?
Barış sözleri yazılır mı hiç
Şu karşımda sallanıp duran
İncecik yaprağın yüzüne?..

Kalsın kırlar ve nehirler yerli yerinde
Kentlerde büyüttüğüm
Bir çiçeğin köklerine karışsın terim
Kimi zaman motor sesleri de benzeyebilir
Kuşların kanat çırpışından çıkan sese
Benzeyebilir caddeler
Nehirlere...

1978

ben kendimi bildiğimden beri

Ben kendimi bildiğimden beri
Ömrümden savrulan bir avuç tozdur
Yüzüme bulaşır daracık bir sokakta
Ceketime siner, kirpiklerime yağar.
Usta bir avcı gibi durmadan ateş eden güneş
Çizdirir ekonomik haritaları yeniden
–Şu kadar pamuk, buğday şu kadar...
Seyhan damarlarını kabartıp, salar
Arklar yürür tarlalara sâfi sevinçten.

Ben kendimi bildiğimden beri
Yürüdüğüm bir bitmez yoldur
Pamuklar çıtır çıtır yarılır rüzgârda
Küçücük bir kızın sepetine dolar
Taşköprü'den geçer
Bir Çingen çocuğu yolar bir parça
Ayırıp da karnını bir balyanın;
Kamyonun arkasına asılır gider

Ben kendimi bildiğimden beri
Uzakları düşünür nice adam
Dağlar yalçındır, güvercin kanatları ufak
Acıları büyüktür taşınmaya gelmez
Büyük kent masallarıyla çınlar da evler
Ufkun ardı bir bilinmez yoldur
Belki yürünür, belki yürünmez.

Ben kendimi bildiğimden beri
Bir çocuk kaybolur sinema koltuklarında
Çıplak bir kadının ateşine dayayıp da yüzünü...
"Kâbe-i muazzama" tasvirleri satar
Küçük arsalarda barbut atar
Her gün yüreğine uzanır yeni bir çocuk ölüsü.

Ben kendimi bildiğimden beri
Esrarcılar pusarlar odun yığınlarının altına
Gökyüzüne duman duman dağılırlar
Gözleri kısılmış, uzak inleyişlerle
Öte dünyalardan melekleri çağırırlar.

Ben kendimi bildiğimden beri
Bir yerlere sürekli yağmur yağar
Uzak bir anı gibi duyduğum ne varsa
Çocukluk olarak bildiğim ne varsa
Topunu birden siler atar.

1978

bir başka yalnızlık

Bu yalnızlık neyin yalnızlığıdır
Saçlarıma bulaşan, gözlerimden akan
Varoşları çiçeklerle çevrelenmiş
Bir kentte yaşarken
Sevgimle bezeyerek dünyayı
Koşarken arkadaşlarla
Bu geniş caddelerde
Donatırken tüm duvarları
Güzelim yazılarla
Gülüşlerle ağaran yüzümün
–Bazı bazı
Ağlayışlarla titremesi niye?

Bu yalnızlık neyin yalnızlığıdır
Geniş, engin bir kırda
Papatyalar arasında
Bir başıma kaldığım da oldu benim
Bir sigarayı bölüştüğüm de oldu
Kimi insanlarla.
Ve bir zaman sonra
Bir tren gelip önümde durduğunda
Bir şeyleri geride bıraktığım
Unutmaya çalıştığım...

Bu yalnızlık neyin yalnızlığıdır
Tozutup giderken yüreğimi şarkılar
Acılar, bekleyişler, tasalar
Neye yarar, neyi anlatır?

1978

sıradan bir günün şiiri

İplik iplik yağan bir kar altında
İmza toplamak ne demektir
Aklına getirebilir misin?
Kapı kapı dolaşıp arkadaşlarınla
Yolda yürüyen bir adamı durdurarak
İmza toplamak... öğrenim özgürlüğü
Ve can güvenliği için

Korkuyla sorar bir kadın:
–Başıma bir iş açılmaz değil mi çocuklar,
Bir bu canım, üç de çocuğum var...

Gecekonduların
Dükkânların eşiğinde dura dura
Çocukların meraklı bakışları altında
Yüreğinde garip bir kabarma
Bir yeni sevinç...
İmza toplamak ne demektir
Aklına getirebilir misin
Kellen koltuğunda...

1978

eski bir duvar

Hiç söylenmeyecek sandığım sözler
Bir bir kayıyor artık dudaklarımdan
Hiç ayrılınmayacak sandığım dostlar
Gülümsüyorlar şimdi kendi yollarından

Avuçlarıma çeşmelerden su dolduruyorum
Üstüne tutuyorum yazdığım şiirlerin
Yazılar silinmiyor, daha belirginleşiyor
O buruk anıları yaşanmış günlerimin

Hayata da ölüme de öylesine uzağım ki
Yüreğim eski bir duvar gibi delik deşik
Bir sevda mı onaracak şimdi onu
Geçip gitmişken benden sevgililik?

1979

taş

Bugünü bitirip yarına başlayamam
Gözlerim sokakların ardına taşamıyor artık
Herkesin güldüğü yerde ben ölüyorum
Yüreğimde anlatılmaz bir kırıklık

Ucu bucağı var mıdır ki bu acının
Günler birbirine ekleniyor, tek bir gün oluyorlar
Artık gecenin ardından sabah gelmiyor
Ve uzun bir kışın ardından bahar

Bugünü bitirip yarına başlayamam
Dün kayboldu, ötesi bir o kadar uzak
Sözcükler taşa dönüşüyor şimdi boğazımda
Çok anlatılmış bir öykü oldu yaşamak...

1979

yağmurlar yağardı uzun

Yağmurlar yağardı uzun
Uzun geceler boyunca
Ellerim ceplerimde benim
Yollarda, yollarda yürürdüm
Ölümün tarih öncesi çağlardan
Kalan solgun bir imgesiydim
Ellerimi ceplerimden çıkardığımda
İnsanlar evlerinden çıkarlardı
İşlerine giderlerdi. Bense
Eve gider uyurdum.

Yağmurlar yağardı uzun
Uzun günler boyunca
Yeniden doğmaların sağnağında
Yaşlı bir adamın yüzü
Bir çocuğun yüzüne dönüşürdü
Ya da yüzü bir çocuğun
Derin çizgilerin yol yol uzadığı
Eski bir haritaya

İşte şimdi doğmak biraz da
Ölüme yakınlıktır, diyorum da
Kimseler inanmıyor bana.

1979

Bindokuzyüzseksen...

çocukluk

Uzaktaki bir deniz feneridir çocukluğum
Ve artık ışığıyla beni korumaktan yoksun.
Ara sıra parlar bazı geceler
Ve o zamanlar beni çıldırtıcasına ağlatan
Ve yalnızlıklara iteleyen şeyler
Şimdi dudağımın kıyıcığında bir gülücük olur
Bir el çekip alır kulaklarımdan kiraz küpelerimi
Bir incir ağacının dallarına tüneyip de söylediğim türküleri
Bir ses boğar. Ve o ağacın pütürlü yaprakları tüylerimi
ürpertmez artık

Çocukluğum ayışığında yanan portakal çiçekleriydi
Karanlık sokaklardan sızan türkülerdi
Yeri yok onda hiçbir olumsuzluğun
Acıları anlatmak elimden gelmiyor
Şimdi de yoğunlaşarak sürdükleri için belki...

Bir cırcır böceği türküsüne başlar o zaman
Ve der ki:
–Günışığı dondu alnında bu çocuğun
Ve hiç çekip gitmedi!

1980

deniz kızı

Alnına ayışığı gümüşten dövmeler işlerken
Deniz kollarıyla sardı seni. Yürüdün usulca.
Şimdi zeytinliklerin ordan kıyıya doğru ayak izlerin akıyor
Gövdenin izi yattığın yerde, kumlarda gitgide derinleşiyor
Kimseler yok. Hiç kimseler. Yanıma yöreme bakıyorum,
alabildiğine sessizlik
Alıp götürdü rüzgâr kokunu
O iki ayakcığı saran terlikler öylece duruyor kıyıda

Ay, dağın ardına kocaman bir tohum gibi
gömülünce dönüyorsun
Suları savurarak dört bir yana
Teninde biraz tuz, biraz mavilik
Biraz tuz, biraz mavilik şimdi dudaklarımda

1981

bıraktım esinlere...

Bıraktım esinlere kendimi
Köpüren bir
Akarsudaki yaprak
Dağ başında yanan
Bir ateştim ki ben
Kimseyi aydınlattığım
Görülmedi
Ya da bir deniz kabuğu
Kayaların altında
Akıntıda boğuk boğuk
Seslenen
Pusulasız bir
Kaptan ya da
Yüreği ne yana dönerse
Oraya seyreden

Bıraktım esinlere kendimi
Alnının bir
Çizgisine sapıp
Yürümeye başladım
Derinliğini duydum
Uçurumların
Ve dağların
Yüceliğini...
Taşlar, dikenler
Arasında yürüyorum
Yüreğine iniyorum
Bir dağ yolundan
Engin bir
Denize iner gibi
Bağlarında üzümler
Salkım salkım
Ne bir bekçi var
Ne de duvar...
Sarhoşluğumdun ki
Ben hiç ayılmadım

Bıraktım esinlere kendimi
Güneyi bulmuş
Göçmen kuşların
Sevinciyle
Gördüm ne varsa

Kitapların görmediği
Düşünme, dediği
Dinlerin
Açtım kapısını yaşamın
Yendim
Kırk haramiyi
Kolumda sen vardın

Nerden geldin, kimsin
Anlamadım gitti
Seni görünce
Yürek diye taşıdığım
O şeyin
Aslında boş bir kuyu
Olduğunu anladım
Denizin bir dibinin
Maviden öte
Ormanın uğultusu
Göğün derinliği...
Anladım ve doldurdum
Bütün bunlarla ömrümü
Senin elinde
Yüreğime inip çıkan
Bir kova vardı

Bıraktım esinlere kendimi
Senin sesinle dopdolu
Güzelliğinle esrik
O zaman
Ne bir taş kaldı
Elimi sürmediğim
Ne de bir çiçek
Derilmedik...

1981

deniz bozbulanık...

Deniz bozbulanık, akşam alaca
İçimdeki sıkıntıyı elimle kovdum
Yürüdüm düşlerimin kıyıları boyunca
Bir sorunun önünde öylece durdum

Bunca şiirden ne kaldı bana
Her sabah yeniden doğma hüneri mi?
Her gece yinelenen bir uzun duruşmada
Tanık gibiyim de sanığım kimi

Deniz bozbulanık, akşam alaca
Maviler birdenbire mora çalıyor
Ey insanlar, bir adam burada
Bardaktan boşanırcasına ağlamak istiyor...

1981

sorular

1

Bari sen susma, yolun kıyısında açan gelincik
Sustuk biz, kendi içimize gömüldük

2

Bıçak kemiği de delip geçti artık
İliklere buz gibi yapışıp parçaladı
Hepimiz, elimizden gelen bu, dedik
Ve eve erken döndük akşamları

Her şey tarih ırmağının akışına kaldı.

3

Ağır ağır açılıp gıcırdayan kapılar
Sorular sorular sorularla bölünür uykularım
Ben şimdi hangi çağın aynası,
Deşilmiş hangi yaranın ağrısıyım?

4

Çiçeksiz dal uçları şimdi usul usul
Şimdi usul usul kuruyup çatlamakta

Soru sorduğum her şey, soru soruyor bana

1981

yitik gece

Şarabın tortusu kaldı şişenin dibinde

Ekmek dağıldı birdenbire, karpuz çekirdekleri
Ölü hamamböcekleri gibi masanın üstünde

Sarhoş bile olamadık, tükettik de geceyi
Bir horoz öttü, sonra uzun bir sessizlik yine
Çöktü yeryüzüne, ayla güneşin kararsızlığından

Melez bir ışık sızdı göğün dilinin altından
Bütün renklerin dışında, apayrı bir renk
Silkindik bir kez daha bu yitik geceden
Uyusak da uyunmaz artık, vakit geç

Güneş dağın sırtına abanarak yekinir şimdi
Her şey tamamdı, şarap, mezeler ve dostlar
Şimdi yiten bu geceyi geri getirecek ne var?
Bir martı havalandı göğü ikiye bölen
Yaşamı parçalayan, sıkıntıyı bütünleyen

1981

çağımın oğlu

1

Bütün adresler yitik, nereye gideceksin şimdi
Duvar diplerindesin, sakınarak yürürsün
Alnında yılların silemediği mühür
Herkes seni tedirginliğinden bile tanır
Kimilerinin kayıtlarında yalnızca bir ölüsün
Sokaklarda görülünce yüz çevrilen birisin
Yırtılmış resimlerdesin, yakılmış mektuplarda

Ey umarsız! Senin durduğun yerde dursun dünya

2

Cebinde küçük bir dünya haritası gizli
Yollarda yürüdüğünün üstünden kaç yüzyıl geçti?
Kahve masalarına dirseğini dayayıp oturmuşluğun
Geceyarılarında eve dönmüşlüğün vardı
Ölümlerden bile bir zafer narası sağdın
Niye yağmurlarda şimdi, niye yaralısın
Bütün yadsımaları denedin kendine geldi sıra
Duruyorsun öylece, yitirilmiş sözcüklerin
Ve çoktan dürülmüş bayraklarınla sen
Ey çağımın oğlu, çağımın oğlu
Bir kez olsun sorularını kuşan!

1982

kan

Ölüm günleridir şimdi
Ölüme doğar çocuklar
Ey soruların gelini, soruların gelini
Nereye yürüsek duvar
Nereye yürüsek duvar
Nereye baksak çöl
Anlatsam sana bir şeyleri
Ağlar hep ağlar bir mor
Bulamayarak bir türlü çiçeğini

Sevda epeydir sevgiyi söylemektir sanılıyor
Satranç tahtalarının üstünde sevişiliyor
Güldürerek geometriyi

Sevgilim, sevgilim
Sözünü kanla kestim...

1982

* * *

Battaniyeni kaldırma üzerinden
Buralar böyle işte, soğuk ve kirli
Tütün kokusuna bulanmış bir oda
Kömür karasına teşne bir gökyüzü

Bana hep bir şeyleri özlüyorsun diyorlar
Ey diyorlar, ışığından habersiz ateşböceği
Niye solgun yüzün, gözlerin niye uzaklarda
Yazdığın şiirler seni adam etmedi mi?

O adsız ülkeyi arayarak
Adımı yitirmeliyim diyorum bense
Ya da yeni bir ad bulmalıyım
Çiçeklere, kuşlara, kentlere

Gülüşünü hiç eksiltme yüzünden
Şimdi kalkar bir çay demlerim sana
Sonra oturur tanımlamaya çalışırız
Seninle ölümü de, hayatı da...

1982

* * *

Bedeninden yayılan tütsüsü aşkın
Çekiyor beni kendine, sarhoşum artık
Gözlerinin burgacında tökezliyor dilim
Bütün ışıklarım sen korkmayasın diye açık

Korkmayasın, bir kora dönüşen ellerimden
Saçların yanabilir her uzanışımda sana
Ama sabah her telinden çiçekler dökülürken
Anlarsın, hak verirsin bana nasılsa

Bir sevda ki, durmadan açan çiçeklerle tanımlanabilir ancak
Her gün yenilenmiş bir gözle bakarım dünyaya
Bunun için aynalarda yokum, ama hoşnudum
Tek bildiğim, bir adım var sen yaşadıkça

1982

* * *

Her sevinç bir acıyı taşır yedeğinde
Onları sanki ince bir duvar ayırır
Sen ikisini de tattın, der içimdeki o ses
Ve hayat böyle, diye bağırır

Mutluluğun yüreğime sığmadığı günlerim oldu seninle
Sanki yeni dillenen bir çocuktum
Önüme ilk çıkanı öldürmek istediğim günlerim de oldu
Dokunsalar ağlayacaktım.

Hayatım uçsuz bucaksız bir karanlıkta uzuyor
Küçük bir ateşböceği gibi parlıyorsun sen
Bir yanım sevinç diyorum, bir yanım acı
Seçerim birini, sen hangisini seçersen...

1982

aşktı

Yalnızlıktı, yalnızlıktan öte bir şeydi
İçimde bir tortuydu taşa dönüşen
Dünyayla benim aramda kaldı
Adı bile konulmadı geçip giderken

Ölümdü, yedi dağın ardından sesi gelirdi
Ama yaşarken varolabilirdi ancak
Yokluğu anlaşılmayacak kadar benimdi
Bir şiir ki, hep kendini yazacak

Aşktı –sanırım öyleydi– çünkü karanlığın
Surlarını taşlarken gördüm onu
Bütün varlıklara yöneltilmiş bir soruydu
Kurtarılmış bir bölgeydi elinden umutsuzluğun

Yaşamdı, sürüp giden yaslı ve uzun...

1982

ağıt

Yerde sürüklenen ölü, gazetede bir resim
Bir tufandan artakalmış kırık bir tahta parçası gibi
Enkazının son anısı batık bir geminin
Sönmüş bir sigara, rüzgârın savurduğu
Bir şiirdeki gereksiz bir ayrıntı
Suda kaydırılan taş kadar unutulmaya yatkın
Bir çığlık olarak dağılsa da halkaları
Varamayacak artık hiçbir kıyıya

Yakarsam dünyaya ağıt yakarım
Bunun için en son sana

Bedenin bir suya dönüşüyor şimdi
Bir kaynak fışkırıyor yattığın topraktan
Testileriyle geliyor gelinlik kızlar
Zeytin ağaçları köklerini sana doğru uzatıyor
Mermerin üstündeki tarihi kuşlar
Kanatlarını denize batırarak gökyüzüne yazıyor
Adın yok artık, yaşadığın ve öldüğün yer bilinmiyor

Ölümün anlamını değiştirdin sen
Genişlettin, büyüttün aklımda
Hiçbir yaşamın sözcüklere sığmaması bundan
Önceydi, çok önceydi
Hep duraklarda bekleyip duran
Bir kadın da olabilirdi ölüm
Omuzuna dökülen saçlarını her arkaya atışında
Yalnızlığına kanat takmış gibi olurdu birden
Yalnızlık ve kanat ... ne saçma

Ya da duyulan bir silah sesi geceyarılarında
Çığlıklar atarak silkinmesi ağaçların
Çok anlattım, tarihin içini çektiği yerlerde
Soluğunun kesildiğini kuşağımın
Şimdi yanıldık demek bile – ne garip
Bir suç gibi geliyor bana

Senin için bir yaşam kurabilirim ancak
Nicedir inceldi sözlüklerimiz
Birahanelerde konuşuyoruz dünya haberlerini
Sana da bir öykü bulup buluşturduk
Huysuz bir baba, uysal bir anne
Pencere arkalarında örgü ören kızlar
Bir taşra kasabasında geçen çocukluk
Sonra büyük kent, gazeteler, kitaplar
Delişmen, vurucu bir öğrencilik...

Bedenindi onların karşısında
Öyle suçsuz ve dimdik – gez, göz, arpacık.

Yerde sürüklenen ölü, gazetede bir resim
İlkokula yeni başlayan bir çocuğun çizdiği
Türkiye haritası gibi uzanmış boylu boyunca
Gökyüzünü örtüyor havada kalan eli
Hiç güneş doğmayacak bunun için
Yağmur yağmayacak, ekinler kuruyacak
Kuşlar toprak basacak kanatlarına

Yakarsam dünyaya ağıt yakarım
Bunun için, belki en son sana

Umudun son burcuydun sen
Bu yüzden beyaz bir bayrak çekti dünya
Doğadaki bütün nesneler renklerini yitirdi
Sevgiden, barıştan, mutluluktan yana...
Ölümün kimsenin kabullenmediği bir akraba gibi
Yaşlı, elleri titreyen bir konuk
Özür dileyen gözlerle bakan ev sahiplerine
Ya da eşiklerde uyuyan bir dilenci
Boynundaki levhada yoksulluğu değil
Beni unutmayın, diye yazılı
Ölümün seksen yıllık çeyizi bir ninenin
Saklanan naftalinli sandıklarda

Bütün ölülerin damarları
Birbirine bağlıdır toprak altında
Dünyanın boşluğa kaymasını önleyen köklerdir onlar
Bugün, altını çizdiğim şu saatte
Senin yaşında bütün insanlar
Yüzlerde senin ölümden önceki son duruşun
O an bir martı kanat çırparak uzaklaşmıştı sanırım
Ya da bir dalın kıpırdanışına
Takılıp kalmış olabilir bakışın
Bu çağda açık giden bütün gözlerin
Buluştuğu bir ayna vardır nasılsa

Yakarsam dünyaya ağıt yakarım
Bunun için, belki en son sana

Sen, köstebeklerle delik deşik olmuş
Ayrıkotlarının, dikenlerin bürüdüğü bir bahçede
Solmuş bir tek yaprağı diriltmek için
Yaşamını verdin, ki o sıralarda herkes
Taş dolduruyordu kuyuların içine
Bir zamanlar parmakizleriyle dolu bütün nesnelerin
Listesini çıkararak yakıp yıkıyordu
Günlerce dumanlar tüttü üstünde kentlerimizin
Bu çağdaş tütsülerimizle avunduk
Uçurumlarla değiştik adres defterlerimizi...
Ve sen öldün, unutuldun
Bütün unutulanlar gibi unutkansın şimdi

Ne söyleyebiliriz yarın bir taş konuşmak isterse?
Bir portakal ağacı saçını başını yolarak
Yollara düşerse birden?
Çiçekler ölülerin yüreklerinde büyür
Toprak öyle çok ölüyle dolar ve
Deniz, bir ölü yıkayıcısı olarak vururşa kıyılara?
Fundalıkların dibinde biriken kireç
Suların saçlarındaki yakamoz duvak
Sorarsa, sorarsa yineleyerek: Neden?
Benim ne işim vardı, insanların tarihinde?

Yerde sürüklenen ölü, gazetede bir resim
Çiçekler götürüyoruz sevgililerimize
Senin yattığın topraktan koparılmış
Bir yaz günü, geceyarısı uyanıp
Bir bardak su içiyoruz musluktan
O su, senin damarlarından geçerek gelmiş
Kimse düşünmüyor beyninle yüreğinin
Arasında durduğunu dünyanın ekseninin...
İşte o zaman bir suç çağrışımı oluyor yaşamak
Dünya özür dileyecek senden bir gün
Biliyorum, tarih orda başlayacak...

Yere sürüklenen ölü, göğe kıvrılan bıçak
Yüzün, dünyaya yakılan ağıtların önsözü olacak...

1984

dalgınlık

Ne yağmurlar yağar artık, ne bir kuş kanatlanır
Güneş donar göğün karnında, yollar kapanır
Nesneleri yalar dilim, adını anlamak için
Acılar, yalnızlıklar, hüzünler adıyla çağrılamaz
Bunun için ömrüm bir tanımsızlıklar toplamıdır

Sular gitgide sığlaşır, çöller akar
Uzlaşmanın adı uyum oldu nicedir
Benim dengem hiç yollara düşmediğimdendir
Fırtınada bir teknedir sarsak bedenim
Batacak olsa bir kendine sarılır

Dalgınım çok zamandır, ki dalgınlığım
Tarihin içini çektiği yerlerde durduğumdandır...

1984

alkol

Cennetle cinnet arasında
Bir harflik hata
Yüzümün çizgilerinin durmadan birbirine karıştığı aynalarda
Akşam. Alkol. Bir uyusam.
Ne bir dostum var, ne bir düşmanım
Gelip karşıma oturacak
Yağmurlara vurduğumda kurur bir yerlerim
Göğe baksam yerçekimi bana tuzaklar kurar
Bulut gibiyim
Bana bakanın ıslanası gelir uzun uzun gökyüzleri altında
–Sabahtan mı oturdun be birader!
Ben olmazsam yalnızlığı kim bekleyecek
Gitgide kaybolan o sınırlarda
O herkesin yalnızlıktan kaybolduğu sınırlarda

Akşam. Alkol. Bir uyusam
Bir uyusam gökyüzü yorgan olacak
Soluğumu bir üflesem
Dünyanın bütün metropollerinde yangın çıkacak
İçimi çeksem sönecek
Yanımda kibrit çakmayın
Kanımdaki alkol ateş alacak...
Sayın müdür bu bana küfür etmek istiyor
Sayın savcı bunun adı kundaklamak olmalı
Sayın eleştirmen bu şiir değil
Sayın garson hesabı kim ödeyecek
Cennetten cinnete giden yolda
Bu adam nasıl yürüyecek...

1985

karanlıkta

Evime gelenlerin ayakizlerini müzelerde saklıyorum
Bütün gülümsemeleri çerçeveleyip odama asıyorum
Taştan bir karanfil soluyor vazoda
Çarşıdan onu kurutmak için defterler alıyorum
Herkesin yaşadığı bir günlüğün adamıyım ben
Her gün bir aynayı silmekten başka yapacak bir işim yok
Kötülük uzmanlarına yüzümü değiştirtiyorum

Hey güneş doğacak hey sağına soluna bak
Karanlıkta yazmaktan gözlerin bozulacak

1985

kötü şair dilekçesi

Sayın dekan
Antropoloji yıllığına beni niye almıyorsunuz
Yeni bir insan türü bulundu diye
Aynalara resmimi yapıştırdım
Her sabah bakıyorum
Ağzım var gözlerim var
Rüzgârlı bir sokak gibi uğuldayan aklım
İsterseniz yüreğimin
Fotokopisini almanıza bile izin verebilirim
Yeter ki tarihe geçsin adım
İki üç harfini atsanız da olur
Sizden biricik
İstirhamım budur
Saygılarımla arz ederim efendim
İmza. Adres. Pul.

1985

Masturbasyon çocukları
Kendinize bir beden bulun ve geçip karşımda durun artık

Eşekleri siz kurtardınız
Ondört yaşındaki kızları
Köylerde
Güneşin portakal koktuğu yerlerde

Masturbasyon çocukları
Nüfus müdürlüklerine bir uğrayın artık
Böylesi bir dünyaya ancak siz yaraşırsınız
Ne karnınız acıkır, ne çişiniz gelir
Gökyüzüne lağımlardan bakarsınız

Çarşaf çiçekleri
Her sabah bir annenin bulduğu ve dosdoğru bir babaya koştuğu:
Müjde! Müjde! Bizim oğlan erkek oldu!

Masturbasyon çocukları
Tenimizdeki ter, terimizdeki buğu...

1985

umut

Usul usul geceleyin
Sirenler duyarsan derin
Kapını gökyüzüne dayayıp da bekle
Yolunu şaşırmış bir yıldız düşer belki üstüne
Başını yastığına göm
Yüreğini ayışığına ayarla
Yorganına sıkıca sarın
Derin bir nefes al
Ve sakın ağlama...

1985

iki köşeli yalnızlık

Gökyüzünde asılı kalmış bir yankı
Arıyor kendisini bırakan ağzı
Yeniden, yeniden sesini bulmak için

İki köşeli yalnızlığın bir ucunda sen, bir ucunda ben
Birleşip ayrılıyor çizgilerimiz
Hangi boyuttan koparılmıştık ki biz

Anı bile yok, ses, koku bile
Bir elin yazdığını öteki el karalıyor sanki
Silgiler hatırlıyor, kalemler unutuyor bizi...

1985

memurların güneşi

Hafif bir baş dönmesi cüzdanımda ter
Perşembelerin cumalara özendiği saatler
Ben öyle çok yorgunum ki
Öğle vaktinde bir memur güneşi
Dopdolu dönerciler
Ayakta bira içiyor her kişi
İşer gibi ya da bir çiçeği sever
Bira bardaklarının ağızlara değdiği yerde kırılan güneş
Bir iki sallanıp sonra toparlıyor kendini
Cebinden boyunbağını çıkarıyor
Ceketindeki tozları silkeliyor
Bir tutam maydanoz istiyor garsondan
Ve çıkıp gidiyor
Kalıyor geride bir zincirin ayakizleri...

1986

şarkı

Müzik için dizeler

1

Yağmurlarda duran kız sakla kendini
Saçlarını saldığında kenti sel basar

Nasılsa gün erken doğar geç batar
Bir uzak sevdayı çağırır gibi

Asmaların üstünden bir rüzgâr eser
Gider denizde bulur düşlerini

Ben de bir gün yollara böyle düşersem
O kız pencerelere bağlar kendini

Kendimi çağırdığım her köşebaşı
Bir ufuk çizgisine dönüşür gibi

Ben de bir gün ben de adam olursam
Dönerim o yoldan gerisin geri

2

Gözlerinin gözlerimde buğusu kaldı
Saçlarım saçlarınla harmanlandı
Kadınım bu gece bize adandı
Dünyada hiç aşk kalmamış gibi

Evin avlusunda yaşlı bir incir
Göğsünde sütünün kokusu kalır
Kadınım güneşte suçun görünür
Sanki sabah her şeye tanıkmış gibi

Umut istemiyorum artık bu gece
Kapılarım kapalı ölüm gelirse
Benden bir gün geride bir şey kalırsa
Sana adak olsun yaşamım gibi

1986

elma – armut oyunu

Oturuyorum günlerdir bir gökçekiminde
Sokaklara çıksam uçarı ruhum radarlara yakalanacak
Öbürü gidip okul-aile birliklerine yazılacak
Yüzümün sağ yanını katlayıp sol yanına vursam
Sanki aynalar mı gücenecek
Katladım gidiyorum işte

Elma da desen armut da desen ben çıkmam
Ben çıkmam saklanırım böyle

1986

künye

Yağmurların yağdığı, kapıların gökyüzüne doğru açık kaldığı
bir gündü
Çocukların okuldan dönmediği
Ellerimde bir beşiğin, ayaklarımda bir teneşirin sıcaklığı vardı
Yüzümü ufka çevirdiğimde duvarlar vurdu alnıma
Bütün işyerlerinde üç günlük zorunlu mesai ilan edildi
Ağladıysam ağladım, ne var ki bunda?

Soğudu ellerim, soğudu güneş ve onunla ilintili her şey
Sokaklara nabzımı dinler gibi bakarım ses yok
Geceleri beni bir yerden alıp, başka bir yere götürürler
Yüz mumluk bir ampul kadar elektrik taşırım damarlarımda
O da ancak dudaklarıma kilit vurmaya yeter

Bilmem kaç yıl önce aynada kalmış yüzümü sorarlar
Fotoğrafımı çekerler cepheden ve yandan
Dilim korkudan tutulur onlar konuşmuyorum sanır
İki derin çizgi kopar da alnımdan
Yollara, yollara doğru uzanır

Adım seksen kuşağı, yaşım yirmisekiz

Çocukları artık sokağa çıkarmayınız...

1986

balkon

Yağmurdan kaçırılmış güneşe eğilimli
Bir şemsiye gibi tütüyor aklım
Bırakıldığı yer bir balkon olmalı
Mutlak, ağırlığını dindirmek için

Bir balkon... göz kararıyla oradan
Örneğin ufak görülebilir
Hep yalnızlıklarda geçti ömrüm
Ancak koro halinde ölünebilir

Sevgiden kaçırılmış, aşka eğilimli
Çıkmak merdivenleri üç beş atlayarak
Elimde solgun bir Cezayir Menekşesi
Sırtımda dünyanın pusu dumanı

Anahtar dönüyor yuvasında
Beni bekliyor vazodaki karanfil
Varırım, kendi evime varırım en sonunda
Yaşamdan kaçırılmış, ölüme eğilimli

–Reis, bu şiir böyle bitmez
Aç bir daha oku uyak sözlüğünü!

1987

saçlar

Saçların bir kanal gibi uzanır ufkuma
Kızılay'da kartpostal sergileri kurulur
Birdenbire nedense alnımda bir yara
Gitgide derinleşir birdenbire soğur
Oturur biralar içeriz köpüklü
Türküler söyleriz nasılsa içli
İşte bugün de bir gökçekiminde buluştuk
Yere yumuşak iniş yapamadık gitti

Saçların dedim de hani omzunda toplasan iyi
Hiç değilse dudaklarımın bir merkezi olur

1987

su gibi

Ömrümü bir aynada mı gördüm
Bir taşın genişlettiği suda mı yoksa
Bilmiyorum, artık hiç bilmiyorum
Ölüme de hazır değilim, yaşama da

O portakal ağaçlarının kokusu
Yetmiyor bana şimdi
Kırıldı belkemiği düşlerimin
Yolda yatan yaralı bir hayvan gibi

Ağlamıyorum, yerinmiyorum artık
Gelen ölüm de olsa, nasılsa
Taşlardan sekerek denize akan
Su gibi, usulca sızacağım toprağa

1987

son damla

Son damlayı düşünüyorum
Bardağı taşıracak o son damlayı
Bekliyorum yıllardır
Alkol uçuyor
Ve buharlaşıyor su
Çakıltaşlarını yığsam
Cam çatlıyor
Kanla belki
Ölümle evet
Dolacak bu bardak
Son damlayı düşünüyorum
Yağmur diniyor ben sokağa çıkınca
Hayır'lar evet oluyor
Son damlayı düşünüyorum
Bir kutu ilaç
Diazem örneğin
(Çok basit bir çözüm)
Bir ekmek bıçağı
(O da)

Bir tren yolu
(Denenmiş daha önce)
Bir silah
(Ama nerden bulmalı)
Bir gökdelenin kırkıncı katı
(Ah yükseklik korkularım)
Ama neden
Herhangi bir adam bir kibrit çaksa
Yangın merdivenlerine koşuyorum
Son damlayı düşünüyorum
Bilinçli ve dingin
Evet öyle olmalı
Kendimi atıyorum önümdeki bardağa
Tırmanıp çıkıyorum
Gözümü açıyorum bir karakolda
Memur bey
Bunun bir adı olmalı
Her şeyin bir adı olmalı

1987

altıncı hececi

Bu ölçülü yürüyüşü hececilerden kaptım
Bir Garip Orhan en çok buna gülerdi
Bu gözlerimi bir teleskoptan aşırdım
Bir buçuk miyop durmadan büyürdü

Hipnotik uykulara kanayazdım
Doktorum anladı da hemencecik kesti
Ardından elektroşoka aldı beni
Ben bunu yazmıştım, sayfayı çevirin

... Ama hep alkolde saklayın beni
Yoksa çürür giderim, dökülür bıyıklarım...

1988

mutlu evlilik, 2

Seni sevdim tırnaklarım büyüdü
Karı koca arası pul biber
Şiiri bırakır adam olurum
Karnımız doyar, aşk biter

Aşk bitsin... başlaması bitmesi
Az şey mi? Çıldırırım da beyaz gömlek giymem
Çapkınlığım kulaktan dolma gelir sana
Aşkım otomatik telefon

Kafamı kızdırma gene giderim
Az sonra gelirim elimde karanfiller
Karım, sarı mendilim, al ben gibi bir karayı bağrına
Gel, yüz kere evlenelim...

1988

güzelleme

Dünyadan yeni geldim, aklımı korudum
Ellerim ceplerimde mağrur, sıkılgan
Ey sen ki, yüzünü güneşle değiştiren adam
Olsam, yalnızlığım kadar olurdum...

Böyle uyaklı şiirler de nerden çıktı
Tam Woody Allen gibi gözlüklerim büyürken
Kimse demesin burası doğu, şurası batı
Haritada dağlar denizlerle sevişirken

Alnımda bir yara büyüyor da büyüyor
Ben böyle güzel miydim eskiden...

1988

otuz yaşın şiiri

Çeyrek yüzyılı beş geçiyorum
Herkes beklerken ölümümü
En çok ben en çok ben en çok
Seğiriyor kalbim akrep yürü yelkovan dur
Bilmiyorum kim kimin mahkûmu

Pastaya mumların sığmadığı yaştayım
Utanarak gösteriyorum polise kimliğimi
Sinemalarda bir şebeke üyesi değilim yazık
Artık kendimi fotoğraflarıma uydurmalıyım
Kalbim diskotekler şahini

Çeyrek yüzyılı beş geçiyorum
Bütün yalanlarım yalanlandı yaşam tarafından
Artık hiçbir şeye inanıyorum
Bir nefes çekip bıraktım sigaramdan
Biliyorum üflemeye gücüm yetmeyecek
Kusura bakma anka, hoşçakal intihar
Hiçbir şeyi değil değil hiçbir şeyi
Oğlumun otuz yaşındaki halini merak ediyorum

İyi ki doğdun Ahmet Erhan
Otur içkini iç ve içlenme
Nasılsa senden sonra tufan

1988

Bindokuzyüzdoksan...

sunu

Tedirgin çiçeğim, kaldın boranda
Bu yıl da yaz gelmeyecek
Gerisin geri dönüyor dünya

Bir kartopu gibi sıktım demin
Acılarımı yavaşça

Alkole bıraktım, eridi nasılsa...

1990

fotokopi

Geceleri hüznümüzü birbirine tutardık
Ortada aşkın fotokopi makinası
Çoğaltırdı bir şeyleri ya da biz çoğalırdık
Ondan sonrası Hasan'ın Hüseyin'in dili

Meyhanelerde sevişenlere ceza yazmayınız
Meyhanelerde sevişenlerden hesap almayınız
Ahlak zabıtası şefgarson ve bilumum komi
Meyhanelerde ölenlerden adres sormayınız

Geceleri hüznümüzü birbirine tutardık
Ortada bir oğlan, iki kız... aile pilakisi
Sen kocanı sevmezdin, ben karımı severdim
Belki de başka bir şeydi, sen hiç evlenmemiştin
Karıştırdım mı, diyelim ki karıştırdım
Nasılsa her şey fotokopi, laf olsun muhabbeti

Anlamıyor musun, makinada mürekkep bitti
Her şey beyaz kâğıdın insafına kaldı...

1990

erteleme

Ben yenildim, öyleyken de saçlarım uzarmış anladım
Hayatım ve tırnaklarım
Bir cenin umuduna aldandım
Yalnızım sapına kadar... ya erenler
Hüznümün alnımda münhal bir arsası var
Ölüm iki parsel... hayata kandım

Ben yenildim, böyleyim, tüyübitmedik ölüm
Ardımdan konuşur ve bankadaki hesabıma göz diker
Ben yenildim, 60 x 1.72 olarak yere serildim
İpim yok, ilacım eski... intiharı erteledim

1991

iltica

Gecenin hüznünü bakraçla sağandım
Yakışırdı genzim acı şarkılara
Yağmur yağdı duruldum böyle oldum
Alnım çarpıyor şimdi alanlara

Sen söyle ey sabahın yedisi
Kızılay meydanı, Gima'nın önü ve daha ne varsa
Bağırsam suçum sabit, gerinsem işçi profili
Deliller ehil ellerdedir taş da yağsa

Her sabah hava raporlarına bakandım
Enişte başkaldırı, ablam 68 takviminden solgun bir yaprak

Ben bir bahar sabahı tutuklandım
Müebbetten idama iltica ettim dilekçe vererek...

1991

bir hayat bile...

Bir hayat bile kuramadım
Çarklar dişliler arasında
Dükkânlar bürolar bilgisayarlar
Bekâr evleri karşı cinsten ırklar
Yalnızım defterimde adres çok
Terkedilmiş bir ev ardımda
Bir hayat bile kuramadım

Artık ömrüm bir varsayım
Kötü bir bilimkurgu romanı
Yurdum sömürünün savaş alanı
Sol yumruğumu bilerek uyuşturdum
Bütün cennetlerime kibrit suyu döktüm

Bir hayat bile kuramadım
Ne bir ülke kurtarmışlığım var, ne de
Yol ortasında kız öpmüşlüğüm
Evet'lerim hayır'larımın önünde saklı
Hayır'larım dünyadan pişman
Dilim devrime teşne, konformizme hayran

Hem Türküm, hem doğru, hem de çalışkan...

1991

bağlar gazeli

Artık hiç açılmayacak bir kapı ardımda
Ve yok bir tas su dökenim

O uzak bağların gazeli gibiyim
Tüy dikecek ölümüm sanki dünyaya

Ömrüm ayrılıklara teşne, giderim
Kül altında kor olan acıyla sevişerek

Kadın, bu son ölümüm olsun
Ahmet Erhan bir daha dönmeyecek...

1991

misak-ı milli

Yurdum, yağmurun mu köreldi, sütün mü karardı
Tinerle siliyorum acıyı kahrolası aklımdan
Senden bana çarpan her duygu hep ölümle ilgili
Dilimi koyulaştırdım, bedenimi biledim... gülüyorlar arkamdan

Yurdum, hayatın devrik saltanatı bakıyor sana
Dışında bir yerlerden Paris, Frankfurt, Lavrion
Bir ünlem gibi dimdik duruyor bedenim
Bağırıyor hâlâ: Emperyalizme ölüm! Sömürüye son!

Kan akıyor on yıl önceki yara izlerimden
Tırnaklarımı uzatmadım desem yalan olur
Büyüdüm, serpildim, ancak bu eşiklerden
Çıkamam dünyaya bir gün kalbim görünür

Yurdum, misak-ı milli kalbimde gömülüdür.

1991

cenaze namazı

Ben ölürüm adamım, şöyle ya da böyle
Ardımdan fotoğrafımı sana postalarım
Yeri göğü inleten Tanrım
Hiç değilse bana günü ve saati söyle

Gelirse ölüm diye gelirse birdenbire
Bedenimin her yanına çıngıraklar astım
Dünyanın beni kusacağı o en uzun faşizme
Ara sıra ayaklanıyor kalbim ve cümle organlarım

Sevgili hayat! Yenilmek aşinamdır ölümüm günah
Vurun şaire, tüyü bitmedik şiirler yetim kalsın
Gönderde yeter ki ayyıldız dalgalansın
Metris Diyarbakır Aydın Mamak

Ben ölürüm adamım, şöyle ya da böyle
Dünyaya bir soru işareti daha çakmak için
Yeri göğü inleten Tanrım
Eğer varsan söyle, cenaze namazımı kılayım...

1991

Turuncu Defter

Ve yaşam yalnızca rüzgâr, yalnızca gökyüzü,
yalnızca yapraklar ve yalnızca bir hiç değil mi?

Cesare Pavese

1

Boş, beyaz bir kâğıdın önünde ne kadar zaman geçtiğini bilmeden beklemek... Aklım dört bir yandan vuran rüzgârların ortasında uğulduyor sanki. Portakal çiçekleri bir bir yere düşüyor. Gökyüzü, üzerinde mürekkep lekeleri olan bir masa örtüsü gibi. Bu öğleüzeri anlaşıldı, dünyadaki hiçbir varlık sesimi yankılamayacak. Yapayalnız duracağım böyle nemli, yarı karanlık bir odada, önümde boş bir çay fincanı, kül tablasının üstünde kendi kendine tüten bir sigara ve soğuyan, gitgide soğuyan ellerim. Duvarda bir resim: Yaşlı, mavi başörtülü bir kadın rüzgâra açık bir balkonda çamaşır asıyor; dalgalanan ve gökyüzüne doğru kanatlanacakmış gibi duran çamaşırlar mı, yoksa etekleri mi, belli değil.

Boş, beyaz bir kâğıdın önünde saatler, günler... Anlamsız bir kum saati gibiyim, zaman kavramından yoksun. Yalnızca denizin tekdüze sesi. Toprakta çürüyen portakal çiçeklerinin buruk kokusu, bir çocuğun bahçedeki tulumbanın koluna bütün gövdesiyle, neredeyse havaya sıçrıyormuşcasına asılışı... Ötesi, dinginliğin durgunluğa ve karşı konulmaz bir iç sıkıntısına dönüştüğü saatler, günler...

2

Bir mürekkep lekesi durmadan büyüyor defterin üzerinde ve yazıyor bütün bunları. Kurmacanın bile belirgin bir dizgeye kavuşamadığı yerlerde yazmak giderek bir sayıklamaya dönüşüyor. İnsandan, yaşamdan bağımsız gibi duran bir şey. Nesnelerden tüten buğu yazıyor bunları, oluklardan akan gökyüzü.

Peki sen, durup durup denize bakan çocuk, daha ne arıyorsun? Yazılacak her şey senden önce yazıldı, söylenecek her şey söylendi çoktan. Artık her şeyin bir adı var şu dünyada. Ölümün bile bir adı var. Topuklarından, attıkları her adımda kan sızan adamlar geçti bu yollardan. Peki sen çocuk? Dünya hiçbir zaman gökyüzüne yansımayacak, artık hiç değilse bunu biliyorsun. Sesler gitmiş, bir tek yankıları kalmış geride. Bedeni olmayan seslerin çığlığa dönüşmeyi kurduğu yerlerde sen şarkı söylemek için bekliyorsun. Çocuk, yanılıyorsun.

3

Kent bir topaç gibi dönüyordu çevremde. Tozlu sokaklar boyunca yürüyordum. Koltuğumun altında genellikle okuma fırsatını bir türlü bulamadığım katlanmış bir gazete ya da küçük bir kitap oluyordu. Bedenim çoğu zaman bir çuval gibi kendi kendini dürmek, bütün hücrelerini birbirine yapıştırmak isterdi o zamanlar. Yabancı, benim olmayan bir tek ses kırıntısı bile ulaşamasın diye.

Bir kuşun, birdenbire kanat çırparak yaklaşışı. Bir çocuk yüzünün pencerelerde donup kalan görüntüsü. Bir müzik sesi... Benim yarım bıraktığım çığlığı ağzına al, dilinin altında ezerek yıllarca sakla ve sonra öyle bir biçimde ortaya çıkar ki, her tını bir eyleme dönüşsün! Uzak, bir kartpostal gibi duran görüntüsüyle bir portakal bahçesinin rüzgârda çırpınan, çıldırırcasına çırpınan dalları. Benim bedenim seslerden ve görüntülerden yapılmış bir mozaik mi? Sinirlerim bir ağacın kökleri gibi tel tel, etim toprak doygunluğunda. Ellerimden tut ve çek beni uzaklara. Dinsin bu dinginlik, suskunluk bağırsın!

"Söyle bakalım, sen kimin çocuğusun?"

"Annem avucundaki deniz suyuna üflemiş beni. Öyle doğmuşum. Ve hemen yere dökmüş sonra."

Geniş bahçeli, bir tepenin yamacına kurulmuş bir ev düşün. Düşündüm. Portakal, limon, dut ve incir ağaçlarının ardında kesik kesik ve mavi elişi parçacıkları gibi yapıştırılmış bir deniz görüntüsü. Gerçekle kurmacanın birbirine karıştığı bu yerde beynin ve yüreğin birbirlerine dolup boşaldığını, aralarında hep bir ırmak yatağının uzandığını düşünmek. Kurumasın o yatak. Hiç değilse bu defter boyunca. Sonra ne olacaksa olsun!

4

Gecenin bir yerinde taşlar, suyu çeken süngerler gibi ayışığını çekiyorlar içlerine. Topraktan belli belirsiz bir buğu yükseliyor. Asma kütüklerinin arasında yürüyorum, olgun üzümlerin şırası damla damla düşüyor yere. Koruklar dişlerini sıkarak tatlanacakları günü bekliyorlar. Gece sonsuz gibi ve solgun öylece.

Yaşamımda hep bir başlangıç noktası arayıp durdum. Bende bir gülüşe, bir bakışa, bir söze tarih düşürme merakı ne zaman başladı? Bir zamanlar şöyle diyordum örneğin: Yazdığın her şeyin altına gününü, saatini ekle, çünkü bindokuzyüz bilmem kaç yılındasın... Bu yıllar öyle çoğaldı ki, sonunda bir belirsizlik bulutuna bıraktılar yerlerini. Her şey kendini yineler gibiydi. Bütün tanımlar eksik, adlar ve sıfatlar uydurmaydı. Sorular sordum, hiçbir yanıt karşılık olamadı onlara. Bağırıp çağırmaya başladım, yumruklarımı sıkarak birilerinin üstüme gelmesini bekledimse de kimse aldırmadı. Şimdi de bunlardan değişik bir şey olmuyor. Her şey o kadar çok konuşuluyor ki, yazıya geçirilecek bir şey kalmıyor geride. İçinde yaşadığımız şu çağ unutmayı çok iyi biliyor –belki de tek niteliği bu. Unutuyoruz ve unuttuğumuz şeylerin yerine hemen bir yenisini koyuyoruz. Yağmurlara ve rüzgârlara açık olmak tek özelliğimiz bizim.

İçi samanla doldurulmuş anıtlar çağı!

Günsüzüm, gecesizim şimdi. Görünüm bir alacakaranlık bile değil artık. Gökyüzü bir defter gibi yapraklarını çevirip duruyor yalnızca. Küçük küçük kimi dünyaların enlemleri urgan, boylamları bıçak gibi. Kimse geçemiyor öteye. Yirmidört saatlerden çalınmış sekiz saatlik iş günleri...

Gün ağarırken sular, elindeki şekeri emen çocuklar gibi güneşi emiyor usul usul. Ufacık patikalardan denize doğru iniyorum. Ayakkabılarım çiyle sırılsıklam. Horozlar ötüyor bir yerlerde ve uzun bir ezan sesi... Bunlar da dünyadan, dünyaya ilişkin şeyler demeye bir türlü dilim varmıyor.

5

Geceyi dinle, yıldızlar tarçın kokuyor. Yollar, yağmurdan sonra çıkan ayışığında pırıl pırıl. Şu anda içinde yaşadığım dünyayı kim tasarlamış, kim çizmişse eline sağlık. Gökyüzü damla damla akıyor kalemimden. Hiçbir şey yazamayacağımı biliyorum yine de. Elimi tutan birileri, bir şeyler var. Geceyi dinle, diyen. Bütün duyularım düz bir aynada kendilerine dönüyor yine. Sesler bölünüyor burada, görüntüler, duruşlar kırık dökük. Dokunduğum her şey süngersi bir biçim alıyor.

6

Bütün seslerin sonunda bir çığlık olarak patlaması. Gökyüzünde bir kuşun kanat vuruşunun doğurduğu yankı – mavinin denize sızışında beliren yankı. Bir küçük kız mızıka çalıyor deniz kıyısına oturmuş, arada bir kuruyan dudaklarını yalıyor.

Kulağımın dibinde bağıran sesler. Uğultulu. Boğuk. Tanımlanamayan ve öykünmeye kalkıldığında bile bir daha yinelenemeyen. Unutkan sesler. Ürkek. Acılı.

Dünyayı yırtan postalların sesi.

Geceyle gündüz arasındaki alacakaranlığın yarattığı, toprakta uzun uzun türküleidiği buğunun sesi. Bir damla kırağının bir yaprağa düşerken çıkardığı ses. Kırılan bir kapının. Bir yüzün sonradan beliren bütün çizgilerinin çığlıklar eşliğinde dosyalanan sesi. Yanan bir kitabın sobada çıkardığı hışırtının, bağıran sözcüklerin sesi.

Yolların, upuzun yolların uğultusu.

Bir piyanonun tuşlarına tam uzanacakken kırılan el. Senin de bir adın var seslerin tarihinde. Notalar daha bir derinleşti sen gideli. Suskunluğun müziği sardı her yeri. En olmadık sesler birbirini çağrıştırmaya başladı.

Göğün sesi. Maviden mora, sonra karaya geçen ses. Devinimin insanı boğan uyumu. Değişimin. Ayışığından dünyaya iplik iplik yayılan bir çıkrık sesi...

7

Seni ölümün değişik görünümleri içinde algılıyorum. Ama o fotoğraf karesinin üstünde duran hep senin yüzün. Boynuna bir ilmek geçirilirken de, koynunda bir kurşunun açtığı derinliği ölçmek ister gibi sonuna kadar açık ve şaşkın gözlerle bakarken de, bir akıl hastanesinde ya da işkence altında bedenine elektrik verilirken de... hep senin yüzün. Alnında, ayrı yönlerde iki ırmak gibi akan kaşların çatılmış, gözlerin sanki hemen önünde uzanan bir ufuk çizgisine dokunmak ister gibi sabırsız, atak ve kâğıtlara bir çığlık iskeleti olarak yapıştırılacak sesin, dişlerinin arasında dizginlerini kırmayı bekliyor.

Geçmiş kadar uzak ve gelecek kadar yakınsın şu anda. Senin yaşadığın günleri geri döndürmem olanak dışı, ama geleceği şu satırları yazdığım anda bile hiç değilse kurabiliyorum. Bunun adına umut diyorlar. Bence güven, insanın varlığına, değişim isteğine ve mutluluk arayışına duyulan bir güven yalnızca. Bütün karamsarlıklarımızdan damar damar süzülen bu ışığı çoğaltmaya kalkışmak da doğru gelmiyor bana. Bu ışık, düşüncemizin temelinde dursun yeter. Bir kez olsun yaşamın toprağına kendi ayaklarımızın üstünde durarak basmayı öğrenmeliyiz; o toprağın zaman zaman kayacağını, tökezleyeceğimizi, ya da bizi bir anafor gibi içine çekeceğini... Buna da ölüm diyorlar. Doğru. Ama ölüm bile yalnızca *yaşayanlar* için sağlanan bir ayrıcalık.

Yağan, durmaksızın yağan bir yağmur altındayız. Bir elimiz öbür elimizle tokalaşıyor, sakallarımız uzamış, bir ayağımız öbür ayağımızın üzerinde. Evlerde bizi hep bu durumda buluyorlar. Kitapların ceketlerimize sinen tütsülerini de unutmamalı. Adın ne, nerde doğdun, baban kim, nedir suçun? Öyle çok suç sıralıyor ve bunu öyle büyük bir ustalıkla bütün enlemlere boylamlara sıçratıyoruz ki, soranlar şaşırıyor. Bu dünyada olan biten her şeyin suçlusu olmak, biricik suçsuzluğumuz bizim.

Unutmaya bile gücüm yok. Artık yaşamaktan öte bir ölüm kalmıyor bize. Toprağın çekirdeğinden ve göğün burçlarından kovulduk. Bedenimiz bir sarkaç gibi gidip geliyor bu ikisinin arasında. Yüzlerimiz bir tek yüzün fotokopi makinalarına yatırılarak çoğaltılmış birer sureti. Adlarımız sağdan sola, yukarıdan aşağıya çözülen bulmacaların içinde gizli. Sabahları gazetelerde bir bardak çay eşliğinde okunacak: 'Bir tohum daha çürümeye mahkûm edildi!'

Göğün iki dudağının arasında altın bir diş gibi parıldayan güneş, bize yüzümüzü yeniden bağışlayabilir misin? Bütün mazgalları bırakarak geri çekilen deniz, aklımızda kalan tuz kırıntıları ne olacak? Ve yürüdüğümüz her yere taze bir mezar kazmaya teşne toprak, bütün kutsal kitapları haklı çıkarmak adına yine çamurdan yaratılacağımızın güvencesini verebilir misin?

Yoksa yine kâğıtlarda bir çığlık iskeleti olarak kalmak...

8

Yüzümün bütün çizgilerini seferber ediyorum, sırları çoktan dökülmüş bir aynanın karşısında birleşip uzaklaşıyorlar, bir suyun halkalanması gibi. Yıllardır bu ânı bekleyip durdum. Bir uzun devinimsizlik. Suskunluk. Yüzüm bir su gibi genişleyip daralıyor. Çizgi çizgi, kırık dökük. Her an damlacıklara bölünebilir. Onu dağılmadan yakalamak istiyorum. Biri şimdi durgunlaşmaya yüz tutmuş bu suya bir taş atmadan.

Daha o zamanlar yitirmenin ne demek olduğunu biliyordum ben. Bedenimin bütün hücrelerinden bir rüzgâr sızıyordu sanki. Anlatılmaz, tanıma gelmez bir boşluk duygusu. Bütün dünya üstüne çökerken taşları, kumlarıyla yığılırken onun altında bir elek olarak kalmak. Hiçbir olağan dışılık yoktu. Yalnızca derin bir uçurumda rüzgârın bıraktığı uğultu. Ve bir yaşam boyu birbiri ardı sıra yuvarlanan taşların ürküntüsünü duymak.

9

Akdeniz, yağmurdan kaçırılmış, ancak üzerindeki tek bir satırı bile okunamayan bir kâğıt parçası gibi. Zaman gittikçe küçültecek onu ve bu çağın yıkımından kurtulmak için ona sığındığımızda şifrelerden örülmüş bir dil kullanmak durumunda kalacağız. Bir aynanın, işlevini ancak başka bir aynanın görüntüsünü yansıtarak yerine getirebildiği böylesi bir labirentte yüzünü yitirmiş olmanın suçluluğu... Hiçbir şey bu kadar acı olamaz. Anlatımlar değil, yalnızca kalıplar, biçimler var burada. Dondurulmuş gülüşlerin sergilendiği bir tür galeri. Belki de yüzümü bu örneklerin hiçbirine uyduramadığım için durup durup çığlığı basıyorum. Ben kimi sözcüklerin bile içlerinin samanla doldurulup müzelere kaldırıldığını gördüm. Soyu tükenmiş kuşlar gibi... Onlar da bir zamanlar gökyüzünü boydan boya silmek ister gibi kanat çırparlardı, düşecek olsak kök gibi ayaklarımızın altına akarlardı. Bana her şeyin değiştiğinden, değişmesi gerektiğinden söz ediyorlar. Benim gördüğüm yalnızca bir değişim oysa, yenilenen hiçbir şey yok!

Suların kayalara çarptığı yerlerden kıvılcımlar saçılıyor sanki. Bunun günışığına bir katkısı vardır. Bir yılan, çalılıkların dibinde güneşleniyor. Taşların bilinci yok! Şu an bir çakıltaşını elime alıp, suda kaydırabilirim, her şey benim istencime bağlı. Ama bana verilen bu hakkı bunca kötüye mi kullanmalıydım?

10

Gökyüzünde binlerce kanat vuruşu. Dünyada sabah oluyor. Denizi enlemesine yaran bir tekne; yelkenle çapa arasında ki çelişkiyi düşündürmekten öte hiçbir anlamı yok şu an benim için. Çayımı yudumlayıp sigaramı tüttürüyorum. Geceyarısı, uykumda kendi sesime uyandım, sırılsıklam ter içinde. Çığlığım ufuk çizgisinde asılı kalmış gibi, bu dünyanın gerçek kaosu ortasında anımsanamayan bir karabasanın nedenini soruyor bana.

11

Yalnızım. Bir sürü düşmanım var. Yalnız değilim. Yerimi belirlememe yardım ediyor onlar. Yürüdüğüm her yere mayınlar ekiyorum. Gökyüzü alnıma çarpıyor her sokağa çıkışımda. Kahvelerde oturuyorum, denize karşı yaktığım bir sigaranın dumanlarını bir duvar gibi örerek dört bir yanıma. Kıyıda bir oğlan çocuğu, bir ipliği olta niyetine sulara sarkıtmış, balık bekliyor. Artık şiir yazmıyorum. Yazsam, bu çocukla kendi aramda bir özdeşlik kurardım hemen. Şimdi taşlarla, durgun sularla, yaprağını dökmüş dallarla kendimi bir tutmak işime geliyor.

Nerede yorulur bir insan? Dünyada olup biten en olağandışı şeyler karşısında bile şaşıp kalma yeteneğini yitirdiğinde mi? Ben ki yorgunum ve hâlâ gündüzün ardından gecenin nasıl geldiğine, kumlardaki şu çakıl taşlarının yüzyıllardır nasıl böyle kımıltısız, aynı yerde durabildiğine ve portakal ağaçlarının hâlâ nasıl meyve verebildiğine şaşıyorum. Ama yorgunum. Toprağa yüzü koyun yatacak ve bundan hiçbir şiirsel sonuç çıkaramayacak kadar.

Koskoca bir sözlüğü sulara yatırdım sanki ve sular onun yapraklarını birer birer içine çekiyor. Unutuluşun düğünü... Adı konulmamış varlıklar, duygular, kavramlar hiçbir zaman benim olmadınız. Suya bıraktığım kitap, seni ezberimde tutuyorum, bir gün bütün sözcüklerine tek tek karşılık bulabilmek için... Adlardan soyundum şimdilik, dünyayı giyindim.

12

Yağmur yağacak, diyor içimde bir ses, yağmur yağacak ve bu dünyada hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Taş itecek altındaki taşı. Ağaç özsuyunu yadsıyacak ... Gökyüzü bir yumak halinde dökülüyor çatılarına evlerin bunun için. Bunun için bayat bir ekmek gibi ufalanıyor adına yaşam dediğimiz o şey; ufalanıp dağılıyor ve bir tanım arıyoruz ona, belki tek bir sözcük. Biri gelsin o sözcüğü kulağımıza fısıldasın ve bütün denklemler kavuşsun çözümlerine.

Dünyada iki renk var şimdi: Ak ve kara. Ona alacakaranlığı ben ekledim. Bir tek güneş, tanımıyla kesin ve hep geleceğe ilişkin kavramların üstüne doğan. Kitapların altını çizerek okumak, bir tarlayı sürmek gibi bir şeydi o zamanlar. Ben altı çizili yerler sözcük sözcük yanarken sokaklara çıktım ve gökyüzünden yağmur yerine kavramlar dökülüyordu. Şimdi bütün tanımları yitirdiysem, suç kimde? Kimse git demedi, kapılardan gözyaşları kovdu beni...

13

Ölüme karşı her zaman tiksintiyle karışık bir korku duydum. Onunla böylesine çok uğraşmam belki de bundan ötürü. Yaşam, bir kış gecesinin ayazına karışan bir soluk gibi çekiyor şimdi beni. O solukla, sönmeye yüz tutmuş bütün ateşleri üflemem gerek.

Kentlerin ve anıların ömrü, bazan bir insanın ömründen çok daha kısa. Belleğin durmaksızın ıslak –ve üstelik kirli– bir bezle silindiği bu kargaşadan geride ne kalacak? Bu bir nostalji bile değil artık, çünkü yaşanmış bir şey üzerine kurulmuyor. İnsanın içindeki kimi eğilimleri değiştirmeden, yaşamı değiştirmeye kalktık – saçmalık burada. O zaman gerçek anlamda bir değişimi yaşamak değil, yalnızca bir nesnenin yerini başka bir nesneyle, duyguyla, düşünceyle değiş tokuş etmek durumunda kaldık. Her şeyin çoraklaştığı bu gibi yerlerde, kendi bedenimizde kimi kurtarılmış bölgeler bulmamız kaçınılmazdı aslında. Yağmur bir şeyleri silebildiği gibi, besleyebilir de. Anımsamak istiyorum şimdi, yalnızca anımsamak. Aklım tekmelenmiş bir sokak köpeği gibi uzun uzun uluyor. Bunun için ölümden böylesine çok söz etmek durumunda kalıyorum ve öylesine yaşamla doluyum ki, bir tek anının, bir tek yüzün, gülüşün bile ölmesini aklım almıyor. Yaşamım ölümün elinden kurtarılacak şeylerin bir toplamına dönüştü.

14

Bedenim tütsüleniyormuşcasına terliyor, buhur kokuları yayılıyor dört bir yana. Güneşin altında toprak yol yol. Zeytin ağaçları saçlarını yoluyorlar rüzgârda. Deniz kayalıklara vurunca çatlayıp kırılıyor. Elimde kocaman bir bıçak, dikenli incir kesiyorum bağın kıyısında. Üzümlerin keskin kokusu genzime doluyor. Yeşil bir kertenkele bir taşın üzerinde tedirginlikle izliyor beni. Hiçbir devinimde bulunmadan bakıyormuş gibi duran gözlerini uzaktan seçebiliyorum.

Bu uyumu, doğayla insan arasında var olan bu çok eski anlaşmayı bozamayacaklar. Gözden kaçırdıkları belki de en önemli şey, bunların zamanla kendilerini yenileme yetileri. Ancak bütün organizmanın, yani dünyanın ölümüyle gerçekleşebilir bunun tersi bir durum.

Başa çıkamayacaklar. Yağmur tükürür gibi yağacak onların yüzlerine. Rüzgâr boğazlarına kayaları tıkayacak. İçtikleri su donacak midelerinde. Taşlar taşa tutacak onları.

15

Zamanı oyan, tüketen bir sessizlik. Cırcır böcekleri bile sustu. Tek bir yaprak bile kımıldamıyor. Şaşkınlığın yitip gittiği böylesi anlarda en küçük bir devinimin bile bir anlamı olmalı. Doğanın da beş duyusu olduğunu düşünmek. Bugün hepsi de suskun, kör, sağır... Her ses kendi yankısı içinde yitip gidiyor, her dokunuş hemen ardından bir uçurum bırakmaya teşne.

16

Yağmur kaçkını, tufan delisi seni, ne kadar unuttuysam o kadar anımsıyorum şimdi, iyi mi? Düşüncelerim yağmur damlaları gibi –kimisi kuruyup gider, ırmaklara taşınır kimi. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Defter, seni de hiç bu kadar yormamıştım. Gökyüzü nereye gitsem beni izliyor, toprak beni, su beni...

Solgun bir gün, çocuklar oynuyor dışarıda. Birazdan büyük bir olasılıkla kapım çalınır ve açar bakarım *kimse yok* diye biri. Kimse yok! Böyle bir adam yok, burada hiç yaşamadı.

Acının yüzü, ölümün yüzüne ekleniyor.

17

Yazdığım her sözcüğe bir yağmur damlası yeter. Her hücreme toprağın bir zerresi... Sesimi aynalara vurdum, yüzümü uğultulara sordum yıllar boyu ben. Yaşamla ölümün imgelerini birbiriyle uyumlu bir biçime sokmaya çalışmak. Onlar paralel iki duvardılar da sanki, bir örümcek ikisi arasında bir ağ örüyordu bıkıp usanmadan. Sözcüklere *yaşamölüm* diye yeni bir kavram ekledim.

Yağmur bedenleşiyor karanlık bir pencereden bakınca. Derin iç çekişler duyuyorum, nedense günlerdir duyuyorum derin iç çekişler. Yok hiç kimseler. Duvarlara yalan yanlış dünya haritaları çiziyorum ve yumruğumu vurduğum her yer yurdum oluyor. Sokağa çıksam aynı yağmur bir sağdan bir soldan çarpıyor bedenime. Defter, seni paltomun içinde saklıyorum.

Bütün derinliklere yüzeyi unutmak pahasına ulaşmak niye? Ya da öyle çok anımsamak ki derinliğin bilincine varamamak.

Defter, anlamıyorum, anlayamıyorum yumruk kadar bir beyinden nasıl çıkar bunca soru? Çakıl taşlarıyla dolar mı bir uçurum?

Tebeşirler alır, silgiler satarım ey ahali!

18

Evlerin duvarlarına oyulmuş gibi duran sessizlik. Burada taşların bile, belli belirsiz gözeneklerine havayı ektiğini anlıyor insan – bir sünger... Ne istiyorum? Daha ne olacaktı, ne olmasını bekliyorum? Bunca dinginliğin ortasında bütün bu çığlıkların anlamı ne? Yaşamın, bütün renklerin birleşerek oluşturduğu bir rengi var ve hiç değişmiyor, değişen tonlar yalnızca. Bunu benimsemeye hazır mısın? Zaten hep bunu yaşamadın mı, yaşamıyor musun? Bu göğün altında soracak bir tek sorun bile kalmadı mı yoksa? Suç neden dünyanın olsun? O hiç değilse tarihiyle bütün suçlardan uzak bir bölge buluyor kendine; öylesine suçlu ki, suç kavramının bir anlamı kalmıyor onun karşısında. Sen de suçlusun! Bu suçluluk duygusu başın sıkışınca sana hep kâğıtları, kalemleri aratan. Karanlığa bir başka karanlık olarak sızıyorsun.

19

İki gece arasında öksüz kalan günışığı.

20

Bir ayağını öbür ayağının üstüne atıyor çocuk, bir kitabın yaprağını çevirir gibi. Alnında çaprazlama, kıvrık bir demet durumunda kalan günışığı. Nereye bakıyor belli değil, yalnızca gülümsüyor ve bir zeytin ağacına yaslanmış. Ama neden bir zeytin ağacına, belli değil. Ellerine kim nerden bulmuşsa bir tutam kırçiçeği tutuşturmuş. Saçları her zamanki gibi arkaya taranmış ve kulaklarının arkasında bir yarım daire çizmiş. Üstünde annesinin –belki– bayram için ördüğü ve fotoğraf siyah-beyaz olduğu için rengi anlaşılamayan bir yün kazak var. Beline kemer yerine bir ip sarmış, pantolon babasından kalma... Bir iç çekiş süresine sığdı ve yitip gitti her şey. Patladı flaş.

21

Sorular soruları doğuruyor, yorulduğumu, kendimi yine kendi bıçaklarımla deştiğimi düşünüyorum. Bir tek düşmanı olmadan da yenilirmiş insan. Ama bundan kaçamam da artık. Aynalara diklemesine bakmak gibi bir huyum var. Bedenim acılar içinde kıvranırken, saplantı haline gelen o düşünceleri kovmak için ne çok savaş verdim. Tek umarı yine de düşünmekte buldum. Geceler boyu yüreğimle aklımın yaptığı savaşlara tarafsız bir tanık olarak katıldım. Hesaba kitaba vuracak değilim şimdi. İşte bu nedenlerle kendimi şu anda karşında gördüğün, ya da bir yerlerden adını duyduğun, ki çoğunlukla yaşadığından bile habersiz bulunduğun varlığı genelleştirmekten öte bir şey gelmiyor elimden. Tek kişilik bir tartışmaya dönüştü yaşamım. Her şey benim içimde başlayıp bitiyor...

22

Zamana oyulmuş gibi duran sessizlik. Her nesnede bir tüyün havada uçmasını andıran bir görüntü. Dünya sesini yitirdi. Bütün türler kendilerinin yeryüzünde son örnek olduğunu düşünüyor artık: Son insan, son taş, son çiçek... Aklımı avuçlarımın arasına alınca, bir soru yumağından öte bir şey kalmıyor bana. Yıllarca bir uyum efsanesine kaptırdım kendimi, elimde suskunluktan öte bir şey kalmadı. Göğün bir sayfasını daha çevirdim, gün bitti, akşam oldu.

23

Güneş. Denizin buğusunu içine çeken gökyüzü. Pencerenin bir kanadı usul usul esen sabah rüzgârıyla titreyerek, üstünde topladığı bütün ışıkları odanın içine döküp saçıyor. Sanki içimi çeksem bir şeyler olacak bu sessizlikte. Su bardağı masadan düşecek, toprak ayaklarımın altından kayacak, portakal ağaçlarının dalları kırılacak.

24

Acı ne kadar yoğunlaşırsa, bedenin kendini koruma güdüsü o oranda artıyor. Ve bir yerden sonra gülümsemeye başlıyor insan, evet gülümsüyor ve çevresindeki bütün nesneler ağlıyor gibi geliyor ona. O, dünyadan bağımsız, alay eder gibi, savruk, kimi kapıları açıp, kimilerini kapıyor, hiçbir devinimi önceden belirlemeden. Bir dalın kırılması da böyle bir şey olmalı, bir taşın çatlaması, bir yaprağın solması... Gerisi boş! Ölüm bile bir şey değil artık. Yaşıyor insan. Belki de asıl o zaman yaşamaya başlıyor; yankısız bir çığlık gibi doğa önünde suçlu, ezik, yargıların ötesinde, yerçekiminden uzak, ama attığı her adımda toprağa gömülecek gibi. Her şeyi yitirmek, her şeyi kazanmaktadır, diyor o zaman ve başka bir şey söylemeden çekip gidiyor.

25

Defter, ben yoruldum, sen yorulmadın mı daha? Beynim mürekkep salgılıyor, yığınla anlamsız, saçmasapan döküntü. Kime ne yararı var bütün bunların? Devinimsizlik, durukluk. Defter, kendi kendine yaz artık bir şeyleri. Ömrümün kıyılarında dolaşıyorum, nicedir hep bir şeylerin kıyılarında, aklımın, bedenimin, gücümün... Belki de enginlere hiç açılamayan bir kıyı adamıyım ben. Belki değil, öyle. Defter, çırpındıkça sana vuruyorum.

26

Kuşların kanatlarına rüzgâr dolmayalı nice zaman geçti. Mızrağımı her yere diktim, ama bir yere konamadım. Şimdi geriye dönmeye kalksam, diktiğim o mızraklara takılıp yüzükoyun yere serileceğim diye ödüm kopuyor. En iyisi beklemek. Ama dağa çıkmak değil, yamaçta durup doruğa bakmak yoruyor beni en çok. Yaşamın somut koşullarıyla *yazının* çelişkisini yaşıyorum. Sonunda ikisi de zarar görüyor. Ama bazan her şey bir kurmaca gibi geliyor bana, kafadaki dünyadan, dünyada bir kafaya dönüşmeyi, bunu ne zaman öğreneceğim? Bunu öğrenme olanağını yitirmenin düşüncesi bile korkutuyor beni. O zaman niye yazmalı? Yağmurlar da nasılsa toprağa bir şeyler yazıyor. Bu dünyadaki her şey bir şeyler yazıyor bir yerlere. Ama benim eylem biçimim neden yazmak olsun?

27

Yeni yıkanmış sokaklar tütüyor ikindi rüzgârında. Dükkânların önünde uyuklayan adamlar var... Yaşamım boyunca bu görüntüyle başlayacak bir anlatı yazmayı kurdum, ama gerisi bir türlü gelmedi. O dükkânların önünde uyuklayan adamlar kalkıp da bir türlü yaşama katılmadılar. Donduruldu resim. Zamanla soldu. Dükkânların bile yeri değişti belki ve artık yolları sulayıp sulamadıklarını bile bilmiyorum.

28

Düşüncem bütün dizgiselliğinden uzaklaştı. Kalemim kâğıtların üstünde bir sarhoş gibi yürüyor. Ne bir şeyi anımsamak, ne de kurmak istiyorum. Hoşnutum yaşamımdan. Deniz, sonsuz memeli bir hayvan gibi uzanıyor önümde. Mavi bir kanguru gibi. Güneş onun karnındaki torbada oynaşıp duran şaşkın bir yumurcak. Yollarda portakal ağaçlarının kokusu, denizdeki bu görüntüyle sonsuz bir uyum içinde. Dudaklarımda ıslak bir tuz tadı...

Benim yaşamım bir yinelemeden, kör bir nokta çevresinde dönen bir düşünceden başka bir şey değil sanki. Ne övüncüm var bu durum karşısında, ne yerinmek gibi bir duygum. Bir gün, bütün bu devinimsiz gibi görünen şeyler bir tortu olarak çökecek bir yerlerime. İşte o zaman yenilendiğimi, bir birikimi çoğulladığımı, bir çıkış kapısını araladığımı anlayabileceğim. Şimdi çok uzağım bunlardan. Eleğim suyu bile geçirmiyor öte yana, hep kuşkulu, tetikte ve sorgulayıcı. Bir gün sorular bile bitecek. Yaşam başlayacak durgun ve bütün yalınlığıyla. Yağmurun dövdüğü topraklarda iliklerine kadar ıslanan güneş, artık yeni bir şeylerin başlangıcı olacak... Gelecekten söz etmiyorum. Hayır, kesinlikle. Bir tek şunu söyleyeyim sana, ki bilmem gerekir, bütün zaman kiplerini yitirdim ben. Bir kum saati var elimde. Bu doğru. Ama mızıkçılık edip sonuna kadar akmasını beklemeden ikide bir, aklıma estikçe onu ters çevirmediğimi kim söyleyebilir?

29

Duvardan bir yüreğin vuruşunu andıran sesler geliyor. Kesik kesik, ama bu odanın dışında da bir yaşamın olduğunu bana anımsatan. Küçük bir Akdeniz kasabasının bakırcılar çarşısından geçiyorum birdenbire. Dükkânların önüne işlemeli bakırlar asılmış, alıcı bekliyor. Düzenli çekiç sesleri duyuluyor öte yandan.

Bir atın nal sesleriyle bölünen yalnızlık. Sağrısı terli, yelelerinde güneşin yedi renginden yapılmış gibi duran boncuklar asılı. Uzun, upuzun yollar boyunca kulaklarım uğulduyor ve her ses kendisiyle birlikte yankısını da getiriyor bana. Öylesine çoğalıyorlar ki yalnızlığım, kendimi seslerden örülmüş bir labirentin içinde bulmak bile artık pek şaşırtmıyor beni.

Nesnelere sesleriyle dokunabiliyorum ancak. Bir zincirin halkaları gibi birbirinin içine geçmiş çığlıklar, gülüşler, sözler... öyle çoğalıyorlar ki, hepsi de yankısını ancak bedenime çarparak anlayabiliyor.

Her hücreme yaşamla ilgili bir sesi bastırarak, kendi sesime kulak veriyorum sonunda. Duvardaki yürek vuruşları yüreğimin sesine ekleniyor. Ve ancak o zaman susabiliyorum.

30

Bana topraktan yaratıldığımı söylediler. Bir avuç toprak alıyorum şimdi elime, kendimi yeniden ele geçirmek için yine kendi soluğumu üflüyorum ona.

31

Kim bilir nerden süzülüp gelen günışığı, sarhoş asma kütüklerinin arasından sızarak üzümlere son bir nişan vuruyor şimdi. Toprak zehir renginde. Bu çığlıklar olmasa, olgunlaşan korukların kütürtülerini duyabileceğim. Toprak bastım kulaklarıma. Uzaklaştım görüntülerden, yalnızca açık sarı bir duvar var karşımda, yalnızca bir duvar ve ben bütün gün oturup onun önünde durabilirim. Niye bunun adı yalnızlık olsun? Duvar bile değil bu, yüzümün dünyaya vuran bir yankısı sanki. Çizgi çizgi, esmer, lekelerle delik deşik, yol yol... Doğanın bir uzantısı.

Önümdeki kitabın sayfasını çevirsem sanki gökyüzü görünecek. İskemlenin üzerinde saatlerdir oturuyorum çıplak ayaklarım toprakla sevişiyor, elimde bir çay fincanı ve kül tablasının içinde ne zaman yenilendiklerini bilmediğim, saatlerdir tüten bir sigara zinciri. Başımı kaldırıp bakmıyorum bile, toprağın nabzını dinlemekle yetiniyorum. Sesler, kokular, bir dokunuş... Uğul uğul bir dünya. Hiçbir şey duymamak için kulaklarıma toprak doldursam da, bu kez o toprağın her bir kırıntısı çığlıklar atarak uzanıyor beynime. Bu dünyadan bir türlü kaçamadım ben. Koronun hep son anda konsere yetişen bir üyesi olarak kaldım. Belki bu da bir şey.

32

Öğle güneşinin kucağında iki yol uzanıyor geçmişe, geleceğe doğru: Mavi ve turuncu. Turuncuyu seçsem deniz gücenecek, maviyi seçsem portakal ağaçları... Mutluluğun ikilemine düştü yolum. Artık yeni sorular üretmenin zamanıdır!

ÇAĞDAŞ YENİLGİLER ANSİKLOPEDİSİ

1998, CEMAL SÜREYA ŞİİR ÖDÜLÜ
1999, HALİL KOCAGÖZ ŞİİR ÖDÜLÜ

Birinci Basım: Ekim 1997, Bilgi Yayınevi.

"Laf koyalım kaafiye teng oldu duaya
*Şimdengirü söz gevher olsa hezeyandır."**

Nef'i

* Lafı artık bırakalım, kafiye dua için daraldı;
Bundan sonra söz cevher bile olsa saçmalama sayılır.

"Ölmüş görüneceğim, ama bu doğru olmayacak."
Saint Exupéry, 'Küçük Prens'

Rüzgâra karşı tükürdüm bir ömür boyu
Kendi dilimle boğuldum
Hiç değilse denedim bütün devrimleri
Yağmurun rengini değiştirdi akıttığım kan
Ondört yaşındaki bir çocuk
Silah talimleri yaparken ben Marks okudum
Keynes, Althusser, Mc Luhan
Yenildim dünyanın bütün kürsülerinde

Severim James Dean'i, aynı günde doğmuşuz

Hiç bu kadar durgun ve anlamlı olmamıştı gece
Yeraltındaki evimin mutfağından hayata bakıyorum
Dünyanın en güzel ölüleri benimle bakıyor
Görünen üç beş ağaç, bir de ayışığı sureti

Severim Attila Jozsef'i, annemin öldüğü gün Macar oldum

Devletten onaylı belgelerle intihar ediyorum
Süperstar bir nihilizm ikide bir göz kırpıyor
Oysa ben onun bildiği şairlerden değilim
Şeytanım *Sheraton*'da konyak yudumluyor

Yuppi hüznüne fahişe gözyaşları karışıyor
Türkiye böyle bir kimya, ey asri zamanlar
Oğlumdan utanmasam üç kere bağırırım
Dördüncüsünde meyhaneci beni kovalar

Severim Yesenin'i, sevdiğim her şey var onda

Gecekondu yalnızlığım açık bir bar arıyor
Cebimdeki Visa'nın bütün şifrelerinin unutulduğu yerde
En Büyük Başkaldırı! yazılı bir pankart imzasını basıyor
Devletten yara almış, sivil takılıyor

Ölüme mi yenildim, yoksa hayata mı?
Al sana on tonluk bir ahret sorusu
Ahmet, bundan böyle mutluluğu tanrısından 70 cl'lik şişelerle
alacak
Bütün yatırımlarını alkol sektörüne yapacak

Severim Mayakovski'yi, deliliğimin çimentosu ordan ithal olunuyor
Bir gün yalnızlık bütün TV kanallarında çıkar
Öyle bir sabah ki, karnımda ölüm balyalanır
Dünyada bir şairin doğudan ışık alan yüzü kadar
Aynaların ardına taşınacak bir görüntü yoktur

Severim, Nazım Hikmet'i, birileri
Türkçe'nin atardamarlarını ona bağlamışlar

20. yüzyılın sonbaharında TC'ye bir şeyler oluyor
Bildiğim bütün hastalık terimlerini sıralıyorum:
Menapoz, anksiyete, andropoz ve ABD
Mekânı üç gün üç gece bıkıp usanmadan ilaçlıyorum
Harita değişecek diyorlar, Sevr'e nur yağıyor
Küçükesat pazarında ikinci bir cumhuriyet kuruluyor

Kaptanım, gedikliyim, herkesin gemiyi terk ettiği yerdeyim

Hiç değilse seyir defterime bir borcum var
Söküldüm denizin enginden tarifsiz bir Lenin heykeli gibi
İnanmıyordum, düşünmek ihtiyacı duydum

Severim Deniz Gezmiş'i, oğlum adını buldu onda

Ömrümü rehin bıraktım bu kargaşada
Demek ki alnımın askılara ihtiyacı var
Kalbim bir teneşir kadar pir ü pak değilse, o hayatın suçudur
Aklımın yörüngesinde büyük ölümler dolaşır
Soyuz-6 gibi üst perdeden bakarım dünyaya

İçtiğim bira bile, Barcelona olimpiyatlarının resmi sponsoru olmuş
Ben de yalnızlığın sponsoruyum bugüne bugün, ne gelen var ne giden
Üç beş baltaya sap oldum da, bıktım bu geçici ilişkilerden

Severim Cemal Süreya'yı, hayatın rengini kendi yorganına katmış
Rakı bile 24'lerde bazan Cemalleniyor

Vurdum şişenin beline, kör oldum, belleğim soldu
Alnımı suya tuttum, lavaboda bir bataklık oluştu
Devlet kırmızıyı sever diye gece gündüz kan işedim
Yavşak bir yaz boyunca öldüm de dirildim

Severim Turgut Uyarı'ı, yine bir yerlerde kolunu bacağını kırmış
'Geyikli Gece'nin en olmadık dizesinde ters parende atmaktan

Koro halinde yenildik, herkes haklı çıktı
Onlar kaptan oldular, ben sarhoş oldum
Şimdi ölsem, adımı şaire çıkarırlar
Değil, duvar dibinde yağmurun dinmesini bekliyorum

Severim ülkemi, haritaya baktım Türk oldum
Çünkü kalbimin üç yanı deniz

Yapayalnız bir Türk rüzgârı esiyor dışarda
Tarihten ve siyasetten sınıfta kalmış

Bir şiir şenliğinden sanki yeni döndüm
Karımdan saklı, kutu biralar doldurdum çantama
Hayatımı yazıyorum, ellerim su içinde iki balık gibi
Takılacak güzel bir ağ arıyor

Yenilenlerin tarihinde üç bin kasa rakı var
Alkol şairlere çarpınca buharlaşıyor
Belediyelerin düzenlediği bütün şenliklere gitsem
Ömrüm yollarda kısalıyor ve adım çıkıyor
Üç beş panel şiirim var, onları okuyup duruyorum

Severim Metin Altıok'u, böyle masalarda
Sihirbaz Mandrake'nin en yorgun haliyle oturuyor

Herkes yenildi, dağlar denizden geri istiyor ırmaklarını
Bütün başkentler özelleştiriliyor lağımlarına kadar
Kalbim göğsümde sanki ordan oraya sıçrıyor

Korsanlık TV'lere kaldıysa, şiir gitsin ölsün
Üç adet Good-Year yaktığımız o gecelerde
Şimdi nedense bir Greenpeace paranoyası

Severim Ginsberg'i orospuçocuğunun biridir
Hayır'ların dörtnala koştuğu o kulvarda
Bob Dylan'la aile fotoğrafı çektirir.

Yenilginin bütün kazı sonuçları elimde duruyor
Altın yok bu topraklarda! Ne de bir yakınma
İyi de o köylüler bir günde nasıl postmodernist oldu?

Her gün bir komünistin cenazesi daha camiden kalkıyor
Öğle namazını müteakip, çelenkler TEV'na bağışlanıyor

Karşıyaka mezarlığındaki imam, bütün şevkini bugünlere saklamış
Sesinin yankısı bile sol kaburgalarını kıracak

Severim babamı, çünkü su verilmemiş bir ağaç bıraktı bana
Aybar'ın bir türlü sararmayan ilk fotoğrafları gibi
Ki, vicdanın albümlerinde yeri vardır

Umutsuz değilim artık, ölsem kendime ölürüm
Vitrinim çoktan buğulanmış, adımı kimse hatırlamıyor
Bir günlerde yüz şişe bira içtiğim karımın nezdinde bile meçhul

Üç bardak Tuborg'la karaciğerimi sıvazlıyorum

İkinci kaptanlar rotalarına hep sadık kalarak
Yolcuları denize döküp, devrimi çağırıyorlar

Oysa ılıman iklimler ne kadar yakındı kalbime
Haritalar ve seyir defterleri tahrif edilmeden önce

Severim Ataol Behramoğlu'nu, gözlüğünün camlarına dünya üşüşürken
O, belediye gazinosundaki toplu sünnet düğününe gitmeyi kurar

Acil bir ölümün reviri oldu hayatım
Yuppilerin ve köylülerin pansuman durağı
Hepsi de alkolün derecesini ve paranın rengini bir bakışta anlarlar

Sevdim bir zamanlar, bedenimi taşıran her şeyi
Bunun için organ naklinde ilk kalbimi alsınlar
Karaciğer hariçten gazel okurken beynimi açsınlar
Ki arada yenilmiş biyografilerden birkaç çizgi kalmıştır

Severim oğlumu, alnı açıktır adı pak
Kara bir ülkenin sahanlığına doğmuştur

Kötü şiirler kadar yalnızım bu gece
Odamın tavanına yapıştırdığım dünya haritası bile beni avutmuyor
Vicdanım sızlamaktan yoruldu, gidip *The Marmara*'da
üç beş tek atsam
Kürt realitesini kabul etsem artık ve adam gibi Türkçe
bir şiir yazsam
Şırnak, haritadan jiletle oyulmuş gibi sessizce kanıyor

Evimden onsekiz metre tünel kazarak en yakın meyhaneye
kaçıyorum
Mutfakta şiir yazmaktan bıktım, her şeyden bıktım
7.65 Magnum satılık, yazıyor küçük ilanlarda
Bir silahım olsa, ne güzel kendimden soyunurdum

Sanki bir tatil günü ütopyası için terleyip duruyorum
Deniz, kumdan kaleler yapıyor, sonra üstüne bir güzel işiyor
Oysa takvimlerde ayrılık her gün iki dakika daha uzuyor
Boktan bir baba heykeli gibi cigara içiyorum

Yalnızlığım %87 dolaylarında seyrediyor
Tahtada değer kazanmayan bir ben kaldım
Yakında *The Economist*'e ilan olurum:
– Müflis bir devrimci, sloganlarına boş bir duvar arıyor!

Maltepe pazarında Leningrad kuşatmasının madalyaları satılıyor
Köşede bekleyen *Oza*'yla birlikte bütün hayatımı viziteye
bağlıyorum
Kalbim, komünizmin rehabilitasyon merkezi oluyor

Severim Doktor Ercan'ı, kendi çapında yüz yataklı dahiliye
koğuşudur
Sabah akşam röntgeninde hayatını çeker
Geceleri nöbetçi fotoğrafçı aranır durur

Yağmur nasıl olsa yağar, unuturuz bu macerayı
Mecramızı güller kaplar, bir güzel uzlaşırız
Gölbaşı'na pikniğe gideriz, alkol bile almayız
Karılarımız dudaklarını çırpıştırarak bize gülümserler

Şu Arçelik 2800'ü alınca sanki beynimde yüz milyon hücre
yenilenecek
Şu gömleği giymezsem, ortayaş göbeğim görünecek
Şu kadını götürmezsem iktidarım düşecek...
Ben bu kadar yenilgiyi elbette hak etmedim
Tarihin kesilen bütün başları odamda yüzükoyun yatıyor
Tek dişi kalmış medeni sevgilimle yatıp kalkıyorum

Severim kadınımı, ölen her Boşnak çocuğun annesi o çıkıyor
Boynuzlandığımdan zerre kadar kuşkulanmıyorum

İşte, *Pelikan* dolmakalemle üç kere yazıyorum:
Şairler başkaldırın! Şairler başkaldırın! Şairler başkaldırın!
Bu defilede hiç değilse boyunuz uzun görünür...

1992

Nebahat Altıok'a...

Her Şey Vatan İçin...

1

Kilisenin avlusunda bir melengiç ağacı titriyor
Metruk kalbim, damar damar oluyor alnım upuzun bir suda
Birdenbire atıldığı koca bir taşın, patladığı, dağıldığı
Metruk kalbim. O suda, o upuzun suda eksik bir damla
Gitgide eksilen bir damla gibi. Metruk kalbim. Kalıyor
Koca bir halkın gün yüzü görmemiş aynasında metruk
Kalbim, çoğaldıkça yeniliyor tarihin kadranında...

2

Yalnızlığı gün gibi aşikâr; iner çıkar, iner çıkar
Merdivenleri – gözucuyla baktığı şehri, o Süryani
Toprağı son kez sürer gibi oynattığı kirpiklerini
Tutar derin kuyulara batırır – sizin hiç ülkeniz öldü mü
Ey gönülsüz pasaportlara uygun adım mihmandarlar
Hani 'her şey vatan için'di... Saplar ve samanlar
Ayrışırdı zamanla kendiyle barışık bir kimya gibi

Bir geceyarısı merdivenleri ine çıka gitti.

3

Zulmün artsın! Gördün ya, dağların arasında incecik
Bir su inadına akar, mazlum ve çevik
Zulmün artsın! Duydun ya, göğümde dolaşır üç beş üveyik
Edirne'den Ardahan'a, Sinop'tan Anamur'a selâm götürür
Çapraz ateşinde devletlü gecelerin, pul ve mühür
Ve faili meçhul bir kalem elinde, yazar durur

Zulmün artsın! Ki ben de korkup adam olayım.

4

Ateş yakar, su boğardı, geç anladım
Metruk kalbim. Cesaretim uçurumlar boyuncaydı
korkum dar'ül mekân
Soğuk üşütür, bıçak kanatırdı – o ki meramım
Göğsümdeki ayların yıldızların meseline kandım
Yoktu, hiçbir şey yoktu – metruk kalbim
Kuyuya atılan taş boşlukta uçtu durdu
Yaprak kımıldamadı, su titremedi, onca isyan
Bir yarasa telaşıyla derinliklere doldu
Saçlarımdaki akların bağırtısına uyandım

Kalbimi dağladıkça, bombalandı dağlarım.

Fazıl Hüsnü Dağlarca'ya

Türk olmak, yenilmek demektir
Dağbaşlarında, ıssız bir çoban yalnızlığında
Sabah ayazında üşümüş, yorgun
Upuzun bir vicdan sızlamasında
Türk olmak, acı demektir
Seviyorum ülkemi, Sinoplu bir balıkçının sevdiği kadar
Alnımda yağmur lekeleri, gözümde bir zeytin tanesinin
kederi durur
Seviyorum ülkemi: Denizler, ırmaklar, dağlar
Kalbimde bir saka kuşu büyür
Ama yalnızım, konuşmuyor sokaklar

Acıyor çocukların gözleri: Baba öldü!
Acıyor anaların gözleri: Oğul öldü!
Acıyor, hep acıyor, hep acıyor acıyor...
Türk olmak, *Plaza de Mayo*'yu kıskanmak demektir.

Dağlar ıssız, ovalar boş, rüzgâr dinmiş
Ülkemin göğsündeki kanser dal budak salmış
Kalemim üşüyor, parmaklarım köz
Ve sürek avlarında yorgun düşmüş...
Gazetenin en derin köşelerinde insanlar ölüyor

Türk olmak, ölüm demekmiş...

1995-96

sevgili ülke

1

Sevgili ülke
Konuştukça dilim acıyor
Kulaklarım yanıyor sustukça
Dicle ve Fırat
Aynı gövdeye saplanan
Fırat ve Dicle
Ayrı gövdeyi yakan
İki bıçak oluyor
Sevgili ülke
Bombalanmış
Bir 'milli park' ilan ediliyor
Kavuşan ne
Ve nedir ayrılan
Sözcükler ağzımda yalnızca bir hece
Olarak kalıyor

Ey beni boğan acı
Helâlleştim bugün
Ölümümle...

2

Urmiye Gölü'nün
Kıyısında bir Peşmerge ağlıyor
Görmedim
Bir çocuk türkü söylüyor
Diyarbekir'de
Duymadım

Vahşi Batı
Sönecek mi ocağım?

1996

nirvana

1

Kazıdım soluğumla ömrümün aynasını
Gördüm ki yalnızım, Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar
Meğer ki kül üstüne kurulmuş saltanatım
Umutlarımın suyu çekilmiş, koca bir taş gibi mağrur ve anlamsızım
Dünyanın sınırlarını zorlayan hacmim sığınmış kendi ücrasına
Rüştüm ispat edilmemiş, cumhuriyetim solgun ve muğlak kalmış
Bedenimi bir zamanlar üstüne gerdiğim harita
Yakmış sınır köylerini, ıslak ve boş bir kömür deposuna dönmüş
Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar konuşulmamış bile maceram

Yordum bütün tanrılarımı, yok bir sığınağım
Aklımda Paris'ten –nedense– bir Seine kartpostalı
Yakında bütün yolcular vatandaşlıktan atılacakmış gibi
bir his içimde
Hayatın kaymağını ölüm yiyor, bir de buna inandım
Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar, adını bildiğim ya da
bilmediğim her yerde

Türk'tüm, önce doğru, sonra çalışkan oldum
Doğumumu sevdim, ilk soluğu aldığım hastane odalarını ve
son soluğu vereceğim geniş ovaları
Yok bir ihanetim, hayatı bile söktüm duvarlarımdan
Değiştim, çapraz kurların hangi mantığına göre ayarlandığını
öğrendim
Bir ezan süresince içki içmemeyi
Ve ayakta işememeyi kadınlar tuvaletinde
Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar sıkıştım.

Ne mi oldu? Şimdi rüzgâr bile beni yaralar
Gökyüzü tırpanlar bedenimi gün be gün
Ey alıklar! Dalkavuklar! Ve mecaz-ı mürsel
Şiir yorgunluk atar burada ve bekler

2

Şanlıurfa, Gaziantep, Kanlısivas
Sıfatımı suyla yudum, boyadım
Yandı şehirlerim, külden sınır çizgileri kaldı şurda burda
Tayfalar arasında denize en son atlayan bendim
Suyu ısıttım yalnızlığımla...

3

Yağmurun bile H_2O olduğunu öğrendim

4

Sevgilim. Bilcümle hayvanlarımı bağırtıyorum
Her sevişmede sanki yenileniyor bekâretin
Günlerdir İsveç'e yerleşme planları yapıyorum
Türkiye kanıyor, ben her söze kanıyorum
Geceleyin biri dürtüyor sanki derin uykularda
Koyu yalnızlıklarda uluyorum

Sanki yeniliyorum, ateşle çevrelenmiş bir kurt gibi
Üstüne ölü toprağı serpilmiş bir çağlayan
Sanki yeniliyorum, barutum tükenmiş, ellerim titriyor
gözlerim bi-tuhaf
Yalnız mıyım diye sordum kendime günler geceler:
Çoluğum var, çocuğum var
Alkolü azalt! Alkolü azalt! Alkolü azalt!
Tüm akrabalarım ve Dersaadet doktor kesilmiş
Martiniden kımıza bir sürü macera yaşadım
Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar

5

Soruyor çocuk! Çocuk bu, sorar:
– Hocam, Kurt Cobain niye etti intihar?

Nirvana'ya ulaşmama henüz dağlar var...

1994

Sayın Hocam,
Metin Karay'a

Dersler

geometri

Fatih Aytaç'a

Şiirlerimden 45° uzağım şu anda
'Görevli memura hakaretten' yargılanmam zor
Adam, kabuğuma birkaç düzaçı çiz
Bütün boş şişeler üstüme geliyor

Hafta sonu geceleri bana 'yamuk'atıyor

Kenarları ateşle çevrelenmiş bir üçgen midir
Beni boğan her şey ve devletlü yalnızlığım
Hiyerarşik tören sıralarında durup kendime baktım
Anladım, her pazarın bir pazartesisi vardır

Defterde bir 'pi sayısı' kadar yer bulamadım

Simetrik kadınlara daldım bir ara, üzüldüm
Sevişmenin karekökünü aldım, işlem sonuç vermedi
İkigen hayatlarıma sığınıp büzüldüm
Üşüdüm de... meyhaneciler kocaman rakamlar yazdı

En son problemdim, kendimi çözdüm...

cebir

Hüseyin Coşkun'a...

Kendine sığınmıştır: Okul, çocuklar
İki ders arası içilen bir cigara içimi uzaklığında
Yalnızlığın logaritma sözlüğünde ne vardır
Üşür bir çocuğun sorduğu o soruda:
–Hocam, ne işimize yarayacak bu cebir?

Köylülüğü yontulmuştur: Bir Eylül ayazında
327 saat kesintisiz soru çözdüğü görülmüştür
Varsa da yoksa da bayağı kesir
Bayağılık dünyasından göçeli çok olmuştur
İki kere iki dört dese de inanma
Tahtada bölme yaparken bölücülükten yargılanmıştır

Cebirci Hüseyin, kardeşim benim
–Bu ders, cebren ve hile ile işlenmiştir!

fizik

Sefa Uysal'a...

Dünyayı dayamış şakaklarına
Düşünüyor Sefa, düşünür
Yanaklarında bir yalnızlık şeması usulca büyür
O üşenir devrelerini bağlamaya

Quantum fiziğini yakışıklılıkla bağdaştıran
Bilim yaşasın, ötesi hep irtica
Sefa rakı içer alnını silerekten
Hayatı iç içe geçmiş düz bir ayna

Bekâr titremelerin 100 watlık ışıltısı
Uzak bir Datça güneşine dönüşür
Ve Sefa Hoca yazar tahtaya:
–Kazısam aynaların acısı görünür!

kimya

Mazhar Göncüoğlu'na...

1

Kendi kimyama daldım: Et, kemik, kan ve su
Bir de hayatın odama dolan kokusu
Yıllar yılı ben bunlarla uğraştım
Yalnız mıydım ki? Zaten yalnızdım

Karıştır bakalım! Karıştır bakalım!
Bir ölçek kükürtdioksit ve alkol
Alüminyum çınlamalara çoktan alıştım

Benim kimyam bu: Acı, ölüm
Ve firengili bir yaşama sevinci ey dost
Malt icat edileli kaç yüzyıl geçti, rakı damıtılalı
İvan İliç bir okul kuralı, biz çocukları böyle seveli
Her pazartesi alkolden ricat etmeyi düşüneli...
Ey dost, bayrak indi, dağlarım bomboş
Ovalarda kan işitiyor, kan bağırıyorum

Yağmurun bütün damlalarını sayıyorum...

2

Altın yok bu topraklarda. Simya.
Ellerim karışıyor, parmaklarım
Kalemin üşüdüğü, mürekkebin donduğu yerlerde
Kimya. Bu kadarsa gel yenilelim...

3

Ey dost, işte benim kimyam:
"Aromatik şerbetçiotu ve malttan imal edilmiştir."
Sonra çakıyla kazınmıştır upuzun masalardan...

Kendileri'ne...

Çocuklara tutunarak yürüyorum
Issız koridor ormanlarında
–Şair gene içmiş! Şair gene içmiş!
Diyorlarsa da inanma: Sıkıntımı sallandırıyorum
Ömrümün boyasız darağacında
Boynumda ipimle dolaşıyorum

Kendimi hatırladım bir yaz ayazında
Güneşin küllerini silkerek üstümden
Upuzun bir fiilim ben bu dünyada
Köklerim nerdeydi ki, eklerim nereye gelecek
Çocuğum bu yıl üçüncü sınıfa geçecek

Hiçbir kişi zamirinde yer bulamadım
Ben-Sen-O-Biz-Siz-Onlar
Tekil duyguları bir türlü çoğullayamadım
Bütün sıfatlarımı alkole yatırdım
Salamura balık gibi olurum yaza kadar

İçince kendini gösteren bir aysberg...
Arkadaşlarca böyle görülüyorum
Çevremde ateş yakıp duruyorum

Çocuklara tutunarak yürüyorum
Issız koridor ormanlarında
İne çıka – bata çıka – canı çıka
Önümdeki votkadan bir yudum çekiyorum
İpimi iyice daraltarak darağacımda...

1995

Nilgün ve Adnan Azar'a..
Hazal'a...

Yarasa'nın 21 Şiiri

yarasa'nın 21 şiiri

1

Ölüm rengine bürünmüş
Bir Ahmet Erhan portresi gibi
Dolaştım kendi kıyılarımda
Yalnızlığı çileden çıkaracak kadar yalnızdım
Elimi düğümledim ayağımla
Bir çağdaş ve müslim olarak
Kendime sığındım
Yenilgim de bu kadardı
Boğulmalarım da...

2

Bütün aşklarım çoğul çıktı
Neden ve nasılsa
Bir sevenimi aradım
O derin ücralarda. Yoktu.
Konuştular. Onlar hep konuşurlar
Çoktular
Kum tıkadım kulaklarıma
Bütün aşklarımı yalnız bıraktım
Kendi çoğulluğumda...

3

Şimdi tekil bir yaban gibi
Dolanıp duruyorum yollarda
Yok ki sevenim
Var mı sevenim
Çoktan gömüldüğüm o uçurumda
Işık kusarak bekledim
Alkolün verdiği ayazda
Sanki. Yoktum. Bir hiçtim.

4

Yalnızlığımla vardım
Denizimin kıyıları hep çoğuldu
Kendimdim. O kadardım.
Tebdil gezdim ölümün uçurumlarında
Çoktum. O kadardım.
Dizüstü oturup denizime baktım
Ayna değildi. Azı yok bir suydu
Yalnızlığımla vardım.

5

Işığım beni bıraktı artık
Ateşböcekleri topladım karanlığıma.

6

Aklımı bir toplasam
Bitecek son isyan. Ne?
Yenilenler bilir: Var mısın, yok musun
Sorusu hep bellidir, yanıtı yoktur
Ölümüne bağırıyorum:
– Gelecek isyan! Gelecek isyan!

7

Yenilgime bir inansam
Çağdaş ve devrimci olarak
Günışığı görürdüm, sevgili dünya
Her şey çünkü bir içim su
Ve denizse bir cigara içimi uzaklığında.

8

Sanki hayatın dipnot evresindeyim
Ve ne çok yaşlıyım.
Kuru otlar fışkırıyor her yanımdan...
Bir elimde ateşi, bir elimde suyu tutsam.

9

Her ölüm kendini bekler
Bir yarasının ömrü kadar yaşadım
– Sahi, bir yarasa ne kadar yaşar?

10

Işığım söndü. Kalbim dindi.
Bir Anka masalıydı yaşadığım
Sondum, sonuncuydum
Yalnızlık ancak bu kadar taşardı,
Fışkırırdı bazan, öyleydi
Ve usulca akardı kalbimden...
Olsa olsa ömrümle yaşıttı.

11

Beni yalnızlığımla vurdular o gece vakti
Kalbimi suyla yudular o gece vakti
Öldüğümü bile söylemediler
Bedenime sözüm vardı bir şafak üzre
Alnımı kumla ovdular o gece vakti

12

Tenimde ışıyan bir ışık çiçeği
Bu kadar yoracağını bilmezdim
Sevgilim... Benimle yıka ellerini

13

Mesela, alfabenin 14. harfinde ölmek
Yarım kalmış bir ansiklopedinin sayfalarında kalmak...
Adamım,
Kendini kıran bir dal kadar yalnızım...

14

Ne kadarsan öyle gel
Kabûlüm
Sayım suyum çok.

15

Ben öleyim ücralarda
Ey şehir uleması
Siz tıpış tıpış yaşayın!

16

Ada'da şehirli bir yarasayım
Günyüzü görmemiş ömrüm hep derinlere kaçıyor
Kalemim gitgide sararıyor.

17

Yalnızı ve yazığıyım bu dünyanın
Mağrur bir komutan kadar mazurum

18

Ellerime söz geçirmekten caydım
Yalnızlığımın beş bin nüsha kopyasını çıkardım

19

Tanrım, çayı demledim...
Daha önce hiç bu kadar ölmemiştim.

20

Erhan gidiyor, haydi bakalım
İyi de, yalnızlık yerinde duruyor, ölüm, acı...
Bari ben yazdığımla kalayım.

21

Ey, Yarasa
Ölüm
Yarasın sana!

Cunda Adası
Temmuz, 1996

"Meta-i nazmımın sen olmasan zira havidarı
*Kalırdı haşre dek bâzar-ı endişem kesâd üzre."**
Nef'i

Kış Güneşi

* Eğer benim şiirime sen müşteri olmasan,
mahşere kadar, düşüncemin pazarı sürümsüz kalırdı.

kadın, unutma...

Ardımdan ilk sen ağlayacaksın
Kadın, kemerlerini bağla
Ve beni unutma, sonum yakın
Bir arpa boyu uzaklıkta

Ölümün iksiri şırınga edilmiş
Doğumda bana, kadın unutma
Güzel şeyler de yaşadık şunun şurasında

Ellerim temiz, alnım pak
Kimseye bir zararım yok
Hayatın eleğinden düşmanlarımı sağıyorum
Kadın unutma... onur, inanç ve kavga

Ardımdan ilk sen ağlayacaksın
Ben ölüme güldükten sonra...

1993

akşamsefası

Nereye gitsem, hangi boylama sığınsam
Bir kentin kenarmahalleleri gözlerin
Ne kadar bulvarlara yerleştirsem de anılarımı

Sensin, kendinden öte bir şeysin
Bence biraz daha uzatmalısın saçlarını
Bir yaprak fırtınasında usulca rakı içeyim

Anladım, adı niye akşamsefası bu çiçeğin...

1993

bir kadın...

Yok öyle biri, alnında güneş lekesi
Arasam yollarda arardım, tenhalarda
Olmadık zamanda gelen bir şiir nöbeti
Yok öyle biri, ya da ben bulamadım

Bir kadın, saçının her teline gece dolmuş gibi
Şarapta üzümün dehşetini, yağmurda göğün ağırlığını duyacak
Teninde buğular olacak kış günlerinde
Yazları, eteğindeki çiçekleri kırlara saçacak

Yok öyle biri, alnındaki ölüm gülünü
Hayatıyla sulayacak bir kadın... kadınım

Yok öyle biri, ya da ben bulamadım...

1993

sevgilim... sevgilim

1

Ne kadar haklıymışım sevmekte seni
Bu yağmur, bu güneş... sonra suskunluklar
Gözlerinin içi gülüyor dünyanın
Ne kadar haklıymışım... ne kadar

Sevgilim, bedenime kurşun kalemle çizdiğim bölgem
Ayırdığım Şırnak vilayetinden ve IMF reçetelerinden
Türkiye'msin. Yalnızsın. Üç yanı denizimsin
Ki kıyılarına bile ulaşamadım ben

Ne kadar haklıymışım sevmekte seni
Yaz toprağının ansızın yükselen buğusu
Öpüldükçe dirilen bir çiçek dolduruyor içime
Yağmur serinliğine doğan güneşimsin

Silgimsin, yazdıkça hep yeniden boz beni...

2

Pantolonumda şarap lekesi. Yalnızım.
En çok titreyen ellerimin tanığıyım
Yapayalnız bir kadındın ıslaklığımda
Ben üşüdükçe sen güzelliğini artırdın

Canım yanıyor, bir kırılma var parmaklarımda
Kalem bir sağa, bir sola kayıyor
Sağdan başlasam bir türlü olmuyor
Gâvur alfabesi mi bütün günahım?

İyi de, ben sağda da solda da yalnızım...

3

Elinden şekeri alınmış bir çocuk gibi kaldım
Yokluğunda... Yağmur yağar, kar yağar
Günler kısalır, geceler uzar
On parmağımın üstünde on mum yaktım

Gecesefalarının gündüz yalnızlığıydım...

4

Ateşböcekleri ışıtır gecemi. Hepsi bu
Kanar bir yerlerim: *Sevgilim.*
Ufkunda bir yalnızlık aylasıyım
Bir delta gibi genişleterek yokluğunu

Sevgilim. Hep geceye sakladım sende bulduğumu...

1994

sivil aşk

Ömrümün ultrasonunda
Kalbim çıkmıyor
Neyse ki onu kaçırdım
İyi bir yere gömdüm
Saçı uzun aklı kısa bir ölüm
Kendini aşk sanıyor
Yenilgimi istiyor
Panayır yerlerinde ve meyhanelerde
Sonuncu gelmemi
Serseri olmamı, intihar etmemi
Ya da
Dokuzdan beşe
Adam olmamı...

... Sen ki bir çöl güneşiydin
Tepemde durdun
Ama yakmıyorsun artık Kerem'ini
Kadın, yanında ne kadar çok sivilim
Devletinden kovulmuş
Bir devrimci gibi...

1993

ıslak

Yağmurunla ürpert sabahlarımı
Giyinip adam olayım
Kalbim akşamdan kalma
Ceplerim sokaklara vitrinlere teşne
Aklım seyir defteri cümle puştlukların

Ben de bir gün bir çukura dolarım
Kimliği yosun tutmuş bir devrimci eskisi
Gibi, akşam olunca kokteylimi atarım
ABD Elçiliği önünde cigara içerim

Sen yeter ki ıslat beni kadın ıslat
Sabahları sevdiğim bütün kızların
Saçlarıyla yüzümü kurulayayım

Bu güneş böyle nasıl da yanıyor
Sanki seni hiç aldatmadım...

1993

kış güneşi

Bıraktın beni bir kış güneşine
Oysa mevsimötelerine düşkündüm ben
Yalnızlığın kırık aynasından baktım da dünyaya
Gören yoktu ki varolsun seven
Bıraktın beni bir kış güneşine

Oysa mevsimötelerine düşkündüm ben
Yağmurun kanı akıyor günüme geceme
Seven yoktu ki varolsun gören
Rüzgârın fitilini az önce yaktım
Dünyaya üfledim seni uzun uzun

Her kayanın gediğinde sana ağladım...

1995

Behçet Aysan'a...

Son Düello

en uzun gece

Sen benim kan kardeşimsin
Yeterince kan akıttık, bırak parmak ıslanmasın
Bir ölüm denizinde boğulduk
Ummana daldık, Yunus olduk

Yalnızlığım tütüyor evlerin damlarında

Geçti gün, gecenin menzili uzun
21 Aralık, en uzun gece, ölürüm
Durup durup aklımı karıştırıyorum
Yoruldum ey, beni bana bağışla

Yalnızlığım buğulanıyor şehir ormanlarında...

1995

pax romana

Uzlaştım... hayatın rengine kandım
İhanet mevsiminde eve çekildim
Çarmıhlar her sabah kapının dışında
Ben otobüslerin tenhalığıyla uğraştım

Uzlaştım... evde *Pax Romana* devri
Sabahın köründe oğlumun dirseğiyle uyandım
Hayat bu kadar kolaysa, ben ne boktan şairim
Her derde deva nasılsa yeni dünya düzeni

Uzlaştım... Ukraynalı bir sevgilim olur yakında
Lazımdır, her adama Eryaman'da garsoniyer
Bir de peynir, bir de ekmek, bir de aile saadeti

Şairler en çok sabahları yenildi
Ya da bu ülkenin beti benzi solduğunda
Uzlaşsam... Sanki? Bedenim kadar arsa kaparım
Rakıya birkaç buz daha atarım

Sirozlu bir devrimin kaptan-ı deryasıyım...

1992

türkiye

Benim gökyüzüm niye bu kadar dar
Devrimim solgun, bayrağım üzgün
Issız bir gemi gibi dalgalanıyor
Meyhanede kabaran bir hesap pusulası
Büyüdükçe büyüyor, gelen içmiş giden içmiş
Cüzdanım boşalmış, yalnızlığım yorgun

Türkiye'yim, bir tokat gibi uzanan dünyaya
Bir yarımada, demek ki üç yanım deniz
Benim gönlüm niye bu kadar dar
Kuşlar uçmuyor artık, kurtlar ulumuyor
Yalnızım, dünyalar dünyalar kadar

Alacakaranlıkta, bir sokak arasında ağlıyor çocuğum
Arada bir denize bakıyor, deniz bataklık
Nereye gideyim, Türkiye'yim, önüm karanlık
Durup durup körlerin alfabesine çalışıyorum...

1995

ayvalık'ta... bir otel odasında

Sesimi gökyüzünüze bağışladım sonsuz bir yankı olarak
Keklik sekmeyen bulvarlarınızda bir hayat ürpertisi
Kırlara çıktım. Şarap içtim. Akdenizli oldum.
Silinmedi yıllar boyu alnıma eklediğiniz kimya
Tanındım. O denizleri ben kirlettim. Sanki. Betonarme
mutlulukları ben kurdum bu kıyılara
Takarak koluma yeniyetme bir ölümü
Ben çıktım otogarlarınızdan çift katlı otobüslerinizle
Adımı yalnızca alkole uyak kılındığınız gecelerde hatırladınız
Yanıldınız. Çünkü görünüyordu şişelerin dibi bile...

Her sabah kıyıda bir şehirli ölüsü.
Akşam oldu bugün de...

1993

dikey şiir

Yenilgime Beşir Fuad'la başlayıp, rüzgârla bitirmeliyim
Uyumalıyım bir hamakta akşama kadar
Dünyayı dünyayla çarpmalıyım
Ne çıkar, harf inkılâbı, şapka inkılâbı, tevhid-i tedrisad
Bunca yıldan sonra gönlüme bir Atatürk rozeti taktım
Çember sakallı hüznümün önünde ağladım

Gövdemi kir içinde bırakıyorum, hücrelerim dünyayı görmesin diye
Bosna-Hersek, Çeçenistan, Ruanda ve kalbimin doğu yanı
Sanki hiç yağmur yağmadı bu dünyaya, sanki hiçbir çiçek bağırarak uyanmadı
Peki sustum, alnımı kanımla sildim
Faili meçhul bir iklimde nedir bana yakışan
Gittim Benetton'dan kurşun geçirmez bir palto aldım
Öldüm dağ başlarında, sokak aralarında
Kimsesizler mezarlığına dikey gömüldüm...

1995

karar

Yağmurun defterini dürdüm, kapadım
Caydım maviliğinden denizin
Salaş meyhanelerin anason ayazında
Üşüdüm, yoktu söyleyecek sözüm

Burası Türkiye adamım, bana bir yorgunluk kahvesi getir
Darağacı koleksiyonumun önünde höpürdeteyim
Avucumda büzerek acılarımı

Düşünüyorum da bize ne kaldı
Uzun bir yağmur kabartısı toprakta
Erken dinozorların geç gelen hüznü

Yorgunum... her sabah sakal bırakmalıyım...

1995

selâ

Gökyüzünde akan tek kişilik bir uçak gibi
Devletin hava sahasını daraltan
Böylece geçtim ölümlerden altyazılı bir şiirde
Kötü bir çeviriyle kendimi aldataraktan

Otuzlu yaşlar intihar yaşlarıdır
Ömrümüzün gazeli savrulur soluğumdan
Musluklar bozuktur, kadınlar şikâyetçi
Bir küçük rakının üç günlere bölündüğünü hatırlatan

Ve şairlerin selaları yükselir meyhanelerden
Çünkü otuzlu yaşlar intihar yaşlarıdır

Gitsem, kayıt mı olsam seçmen kütüklerine
Yoksa avluda uyuklayan köpekle mi helâlleşsem...

1995

pano

Boşluğa asılı bir ilan panosu kadar yalnızım
Rüzgârların estiği yöne bağlı saltanatım
Dünyayı görmeyeyim, gözlerimden öp beni
Nasılsa bir gün dökülür boyalarım

Kartlar açılır, yıkılır evler, şatolar
Ben görmem, zaten neyi gördüm ki ben
Her gün kendimle üçbeşsekiz oynarım
Sanki bir kedim olmalı, ısındıkça tüyleri yenilenen

Kardeşim dünya, ne olur bir daha barışalım...

1995

boğulmak

Boğulmak benim hünerimdir
Yağmurlara uzak o topraklarda
De ki öldü bu adam
Halk diktatörlüğünün birinci yılında

Boğulmak benim hünerimdir
Su geçirmez şemsiyeler gibi kollarımı açıp da
Yeni geldim, kurundum, söyle ne oldum
O mel'un yalnızlığın çorak sayfasında

Kendimi koşuya saldığım bir mevsimdir
Yağmur beni kovalar, ben yüzümü yıkarım
Kirliyim, arınmam, üç beş kadeh atarım
Üstüne de bir cigara yakardım, ben adam olsam

Derin uçurumlara tutkun bir ağaç gibi

Boğulmak hüner midir ah, bir elimi tutsan.

1996

kepenk

Arka sokaklardayım. Yalnızım
Onayladıklarım bana başını sallamaya kalkıştı
Acılar, coşkular, şiirler... ve her şey
Bu dünyada sığınacak bir gölgem bile kalmadı

Sanki gecenin son çapağıyım
O derin ve buğulu gözlerinden
Az sonra yeraltındaki evime savrulacağım

Arka sokaklardayım. Yalnızım
Güneş doğarken ben ışığı yakarım
Kadınlar, içkiler, dönmeler... ve her şey

Kepenkler çekilince bu şiir de biter...

1993

fotoğraf

Kıracağım bir kapı kalmadı sanki
Sevebileceğim yeni bir kadın
Yağmur nerde, ben oradayım
Üşüdüm de üstelik, belleğim buz tuttu

Aya bile gidemedim, yükseklik korkum var
Taksimetreler parçalandı şehir turlarımda
İyi kötü şiirler yazdım, fazlalıklar...
Nasılsa ben ölünce 'mısra-ı berceste' olur

Uçlara, hep uçlara vurdu ibrem
İbneler yeni bir gece için saatlerini kurarken
Ben dünyayı düşündüm, hep ayrıntıları
Ülkemi, oğlumu ve rakı parasını

İşte fotoğrafım: Ağzım, kulaklarım, burnum
Beni böyle hatırlayın, tek istediğim bu...

1992

belleğim soldu

Belleğim soldu
Yağmurum dindi
Yok sığınağım

Betonarme acılarda
Bu derin kuyularda
Ben ne olacağım

Kirli bir mendil gibi
Hayat'ın çöplüğünde
Elbette kaybolacağım

Toprak kokuyor dünya
Alın gömün beni
O derin ücralara

Kalbim iyice söndü
Yapraksız bir dalım
Ömrüm masal artığı

Upuzun bir törenden
Sanki yeni çıktım
Öksüzüm bayraklar gibi

Gönderimde yaşıyorum
Yalnızım, yapayalnızım
Kimseler sevmedi beni

Beni ağıtlarla gömün
Tavşan uykusuna yatın
Anın her gece garibi

Belleğim soldu
Yağmurum dindi
Yok sığınağım...

1995

ıssız gönlüm

Issız gönlüm
Yoktun
Bir çiçeğin
Kınında bile
Bir hiçtin
Kendine yeni adresler seçtin
Boğularak öldün
Issız gönlüm
Hayatın elyazısı mıydın
Ki gelen giden sende ağlar
En sonunda
Kendine gömüldün

Böyle miydi eskiden
Son merhabalar
Her şeyin bir adı yoktu
Ve zamansız selâlar...

De ki:
– Ben öldüm!

1995

file bekçisi

Cunda'da bir yaz masalında
Kendimi rakıyla aldattım
Geceden rüzgârı çekip aldım
Yenildiğim bütün masalarda
Üşüdüm, çevreme gülücükler saçtım
Bir yalnızlık karyolasında
Ölümden söz eden gazetelere sarındım

Ben niye böyleyim, ey Dilara
Kendimden çok uzak köprüleri yaktım
Oysa karım ve oğlum yanıbaşımda
Evime bir file bile dolduramadım

Özür diliyorum şimdi önüme kim çıksa
Bir yalnızlık sayfasında
Kendi ellerimi tutup ağladım...

1995

macera

Omurgasız bir acı
Bedenimde uluyor
Tenha otobüslerin kız kokan yalnızlığında
Elim elimle buluşuyor
Kulağımın arkasına takıyorum ömrümü
Gecenin en olmadık
Saatlerine taşınıyorum
Bir şairim
Kendi halinde
Bıyığını ve şiirini fazlalık sayan...
Gitgide kendime
Yakışıyorum
Ortayaş göbeğimi aynalardan sakınaraktan
Bir alçak sakladı
Ve unuttu beni zulasında
Sanki
Bir ölüm başka bir ölüme
Miras bıraktı

Bitti
Sandığım o macera
Hep yeniden başladı...

1993

son düello

Kaybettim ömrümün son düellosunda
Şimdi ayağımın altından kayıyor dünya
Gökyüzü aklıma bir kefen oluyor
Cunda'daki mezarlığa, selvilerin altına gömün beni
Buna dayanamam, bu yalnızlığa
Döktüm ceplerimdeki yıldızları, ifademi verdim
Köprüler yıkık, kıyı yok, teknem su alıyor
Ölümün itirafçısıymışım meğer, geç anladım
Kalbimin üstüne tütün bastım
Kalem yorgun, defter bitkin... dayadım alnımı masalara
Kesik bir tırnak gibi parmağımı arıyorum
Tetik çekildi artık, kurşun havada uçuyor
Bir mıknatıs olayım karanlığımda

Geldim, gördüm, yenildim... ne var ki bunda?
Ölüme bir yer açtım hayatın sofrasında
Buymuş hikmetim, elimden gelenim
Kanarmış ellerim koskoca bir suda

Mızrağım, mataram, kalkanım... kalbim...

1995

special

Special yalnızlığım benim
Bütün masalarda genel yine
Türkiye'yi konuşuyor
Şiiri ve hayatı
Yumrukların samanla doldurulduğu gecelerde

Sıcak soğuk mezelerden otlanan yalnızlığım benim
Deniz hemen yanıbaşındayken
Alkole direklerini sokan
Zaten bir ordövr tabağı değil midir hayat
Biraz ondan, biraz şundan

Bütün fiks mönüleri haksız çıkaran yalnızlığım benim
Haklılığı garsonlar nezdinde tartışılan
Kardeşler, ben bu iklimde bir gün bile ayılamadım
Ayılsam
Sanki dünya gelecek ardımdan...

1992

ölüm ilanı

Kollarımda öldü annem
Bir çiçek dünyaya ne kadar ağırlık ederse
Kollarımda öldü annem
Gözlerini kapadım, çenesini bağladım

Evin en ağır bıçağını bulup karnına yasladım
Ayaklarını bitiştirdi halının üstünde
Rahmini çarşafla örttüm
Beni bir daha doğurmasın diye

Kollarımda öldü annem
Upuzun bir Kur'an sayfasına gömüldü
Hoca bağırdı: – Emine Hanım!
O yanıt bile vermedi, usulca sustu

Kirli bir göğün altına, buz tutmuş toprağa
Annemi gömdüm bugün, kanseri dindi

Herkes bıyığını niye kestin diye soruyor

– Alçaklar, ölüm ilanlarını bile okumuyor!

1993

yorgun mihmandar

Ölümlü bir şairim alnımda ormanlar yanar
Ki tutunacak bir tek dal arar dururum
Duramam, bu dünyada kurtarılacak birkaç insan var
Ben tam başkaldırı mevsiminde kururum

Ölümlü bir şairim, anneme sözüm var
Bu gece onuncu kadehte TV'yi kapatacağım
Kadınımın aguşuna sessizce kıvrılacağım
Uçkurumda büyümeden o mavimsi çıbanlar

Ölümlü bir şairim, yorumsuz, tek sütuna sığar
Geçmişim, geleceğim, sülâlem ve bilumum ayrıntılar
Saatbaşı uçak kaldırırım o parsele her gün
Kalbim, asri mezarlıklarda yorgun bir mihmandar

Kanayan yerlerimi yaprakla örterim, ak düşen saçımı
yağmurla boyarım
Beni bir gün, belki gülerken vururlar...

1993

bir yılbaşı ağacı için

Faili meçhul bir intihar ikliminde
Türkiye'de, 1993'ün arifesinde
Geçmişten geleceğe birkaç mutluluk anı taşıyorum

Zor bir yıldı, annem öldü, dünyada
Yangın çıktı, oysa ben hep üşüdüm
Kalbimdeki son ışığı da torbasına gömdüm

Geçmişten bugüne akan kimya, geleceğimi doldurmuyor
Her eylem öncesinde ellerimde bir uyuşma
Yoktum da, kendimi sanki rüyada gördüm

– Düşün, Gölbaşı'na doğru seyrediyorum
Ve altımda kırmızı bir Fiat Tempra
Mezarlık ziyaretlerinde yüzbin kilometre yapmış
Göstergeleri kırılmış, intiharları önleme yarışında...

Zor bir yıldı, annem öldü son defa...

1992

bağlar gazeli

Okudum yağmurun kitabını
O uçsuz bucaksız kırlarda
Portakal ağaçlarından yükselen kokuyu
Dinledim, işte karşındayım dünya

Bir veda olsun bu şiirim, olursa

Yoktum kayanın gediğinde bile, bir hiçtim
Soludum göveren akşamın gövdesinde o suyu
Kanarak içtim, ortaya ömrümü sürdüm
Bir teminat mektubu olarak döküldüm yazıya

Bir iflas olsun bu şiirim, olursa

Göğe dirseklerimi yaslayarak soruyorum şimdi:
– Ölüm mü, yaşam mı... Yok hikmetim

Ben o uzak bağların son gazeliyim...

1994

kanayınca...

Kanayınca böyle kanarmış demek
Göğsümdeki katmer katmer yaralar
Nasılsa erken intihardan sabıkam var
Ölümüm gecikmiş bir mezuniyet belgesi gibi
Her gün alkol gönderine kendini çeker

Ben ki seni tanıdım, alnında gül dövmesi
Ya da öyle bir şey, açarmış gibi yapan
Bi-seksüel bir dünyada her gece yatan
İnadına kararmayan bir gökyüzü parçası
Annesi ölmüş çocukların üzgün pencerelerinde

Ölürse bir geceyarısı ölürmüş demek
Ahmet Erhan ve bil cümle tayfası
Siz bütün gemilerinizi batırınız ve bakınız
Nasılmış ertelenmiş bir devrimin sonbaharı...
– O beni öksürtüyor, ne olur siz burdan yakınız!

1993

ve kalbimde...

Kalbimde
Katar katar
Yaralar
Bu şiire başlasam mı
Yoksa
Yaksam mı
Bütün evrakımı
Gönlümde
İsyanlar patlar
Yürür giderim
İşe
Yürür gelirim
İşten
Kapatsam şu defteri
Uğurunum
Kendimle

Aklımdan
Trenler kalkar
Bir bilinmeze
Boşa çıkmış
İntiharlar
Ben her akşam
Buluşurum
Kendimle
Sokaklarda
Gima'nın önünde
Her yerde
Yalnızlığım
Alkolün son yudumunda
Tüter durur
Sürüklenirim
Evime

Demin düşündüm de
Yaşadığım
Ne çok şey var
Ne çok ölüm
Oğlumun açtığı o defteri
Artık kapatmalıyım
Sessizce
Kendi sağnağımda
Erimeliyim

Bir ölüm kitaplığı
Kurmalıyım
Gösterişe kaçmadan
Vedalaşmalıyım
Kedimle...

Ve
Kalbimde
Katar katar
Yaralar...

1994

mevsim hadiseleri, 1

Alkol. Ve tütün
Ben ölümü bunlarla yendim
Ağaran bir tanın küf kokusunda
Sabah savaşlarında
Uçarı bir neferdim
Herkes işe giderken ben sızardım
Garip bir kitaba, tuhaf bir kitaba
Günışığından sözcükleri sağardım
Sığardım kendi dünyama

Ekmek. Ve kadın
Ben hayata bunlarla yenildim...

1993

bir kadeh rakı

Ferruh Tunç'a...

Burda, bir Ahmet Erhan var uzakta
Defterini dürmüş ve Bingöl'de bir dağ köyü kadar yalnız
Aylardır aramadınız, yolları da kapanmadı
Ayakizleri betonlarınızın üzerinde saklıdır

Burada, bir Ahmet Erhan var uzakta
Taşikardi, ülser ve panik ataklı anksiyeteyle dalaşır
Aşağıeğlence'den çıkın, Etlik İlkokulu'nun altında
Ankara'da, bir belediye otobüsü yalnızlığını yaşar
Görseniz bir yerlerden hatırlarsınız mutlaka

Elleri artık titriyor, eskisi gibi değil
Başını sanki dünyayı taşıyormuşçasına yorgun tutuyor...
Burda bir Ahmet Erhan var uzakta
Gözleri şehrinizin bütün dumanlarıyla kaplıdır

– Bir kadeh rakının kırk yıl hatırı vardır...

1992

mevsim hadiseleri, 2

Aynaya baktım, sahiden yaşlanıyorum
Çocuğumun boyu belimi geçti
Gözlerimde tuhaf bir uçurum derinliği
Alkolden mi? Yok. Ben sadece akşamları içiyorum

Okyanuslardan sığ sulara erişmenin tedirginliği
Kimse farkında bile değil, bakıyorum
Sevmezdim, gidip duvarlara yazılar yazıyorum
Alnımda bir başkaldırının soluk izleri

Polis amca, diyesim geliyor, polis amca
Çocuklara bu gecelik işkence etme!
Türkiye saat 24'te demokrasiye geçecekmiş
Öyle diyor yorumcular bütün özel TV'lerde

Aynaya baktım, sahiden yaşlanıyorum
Polisler de yaşlanıyor: *Demokrasi gelecek!*
Elektrik konutlarda ve sanayide kullanılacak
Türkiye büyük ülke, elbette biliyorum

Yağmurumun üstünü kanla kapatıyorum...

1992

kalem

Yağmur beni kovalıyor sanki nereye gitsem
Unutmam
Hayatımın imar planları ölen arkadaşlarımın mezarlarına kayıtlı
Bakıyorum da şu dünyaya, ne kadar sahte
Gençliğimin telif hakları ölüme bağlandı

Yenilme seviş, yenilme savaş, yenilme ne yaparsan yap
Ölümsüzlüğün şifresini çöz, git bir çilingirle dost ol
Bir hırsızla, bir alkolikle... kendinle
Nasılsa senin ölümünle onmayacak hayat

Kâğıt bitti bu gece de
Kalem sessizce içini çekti...

1993

kalıt

Hayatın tecrit hücresindeyim
Ellerimde sigara yanıkları
Özelleştirilmedik bir kalbim kaldı

Yazarım duvarlara imla kurallarına uyarak
Nokta virgül iki nokta: İşkence
Şiirlerim bile demirbaşa kayıtlı

– Hani her şeyin başı aşktı?

Yatarım Bankacı Sokak 8 numarada
Kalkar bir bira söylerim kendime
Çalar kapı. Kapıcı: – Abi, bir isteğin var mı?
Gelir ASKİ, TEK, vergi tahsildarı

– Al sana kulağımın arkası!

Mürekkep mi bitti, ben mi yoruldum
Bir gün yazar nasılsa bir başkası...

1993

RESİMLİ "AHMETLER" TARİHİ

Birinci Basım: Şubat 2001, Bilgi Yayınevi.

"Huzurun ne olduğunu bilmeyen yalnız kurtlar, büyük felaketlerle karşılaşmadıkları halde bitip tükenmeyen acılar çeken bu kurbanlar, boşluğun çağrısını bilmelerine rağmen bir türlü yıldızlı göğü geçemeyenler, geçseler dahi onun havasında boğulacaklarını bilenler, eğer ruhları yeterince kuvvetlenmiş ve esnekleşmişse mizah yoluyla bir uzlaşma, bir kaçış yolu bulurlar."

Hermann Hesse
'Bozkırkurdu'

Suluayna

suluayna

Dr. Ali Ekber Doğan'a

Kalbim, sen hâlâ burada mısın?
Şol bedende gurbette mi, sılada mısın?
Alkol, taşikardi, panik atak
Maceran bir gün tıp dergilerini çalkalayacak
Kalbim, sen hâlâ burada mısın?

Aklımı avuçladığım yerdeki o kanrevan kahrım
Sevgilim ki, adının ilk harfini ancak hatırladığım
Ağaçlara kazımak için şimdi kim uğraşacak?
Yine de bir resim olsaydı dönüp bakacak
Gözlerime bulaştığı anda o suluaynaların

Kalbim, sen hâlâ burada mısın?

1999

Özlem Sezer'e

Kendi üzerime merakla eğildim
Islak bir böcek kadar yalnız ve tedirgindim
Göğün o anlamsız boşluğunda
Aile. Piknik. Yakantop. Sünepe hüzün.
Sanki yanaklarımda gemiler dolaşırdı
Bıyıkları yeni terlemiş bir çocuk bunaltısında
Sanki yaşasam ölsem ne olacaktı
Yalnız çocuklar sarışın defterlere boyuna şiirler yazacaktı
Üçüncü ayakta 'Rüzgârın Kızı' yine gelmeyecekti
Ganyanım tökezlemiş ve hayatım buruşuk bir resim
olarak hatırlanacaktı
O zaman, işte tam o zaman
Kendi üzerime merakla eğildim

Baktım: Yercücesi değilim
Ama arşa değmezdi başım
Baktım: Ruhumun ipliğini her ne kadar sarkıtsam da
Yeryüzü değildi muradım
Kendimi kulaçladığım denizlere gömüldüm

Merakım yollar yollar
Menzilim dört duvar
Ey Bilici! Üçüncü ayakta 'Rüzgârın Kızı' niye gelmedi?
Eksik rakılara takıldım kaldım
Yine de baktım, eğildim de baktım
Kuyu dipsiz, adam yalnız, incir ağacının sütü ekşimiş
Zeytin ağaçları bir başka hışırdıyor
Yılan kabuğunu zamansız bırakıyor
Bir gemi gitgide kayboluyor
Denizin alnacında uçsuz bucaksız

Dudaklarını buruşturup beni alnımdan öp
Yalazımı tazeleme, çünkü barıştı gecem gündüzle bile
Uzlaştı toprağıyla tomurcuk
Ben kaldım boşlukta asılı bir dal gibi geride

Ey karanlık
O derin ve ipini koparmış uçurumunda senin
Kendi üzerime merakla eğildim
Anladım ki
Buğulu pencerelere çocuk parmaklarıyla yazılan adlarda
Yerim yok artık...

1999

ki...

İkibin yılından gün almış ömrüm
Utanmasa düğün dernek başını alıp gidecek
Hıdır İlyas'a sözüm var, deyip tüyecek
Sizi kurtardığım için özür dilerim

Mühürsüz Süleymanım, tayfam, kardeşim
Kıllanıp durur yatağımdaki çapak
Ölüme en militan tokat – geç anladım
Bunu söylemem, söyleyemem ki ancak
Siz yine de filikalarınızı denize indirin
Ömür ki ölüme rehin, mademki hayat kendine tutsak

Küller başıma! Bir de bunu gördüm
İkile! Nedir ki, ikibin yıl yaşamış olmak!

2000

tüy ve buğu

Sen, benim tüylenmiş yerlerimin konuğu
Sen ki penceremde donmuş o buğusun
– İncesu pazarına yolun düştü mü hiç?
Ne ilgisi var deme, sen o renklersin
O damar damar domates, patlıcan moru
Bağırtısı Kürt Halil'in birdenbire patlayan...

Oturdum, yağmuru içime doldurdum bu akşam
Sanki bir şey olmadı, biraz gözlerim söndü
Onlar dağlanan gönlümün dünyaya açılan yanı
Baktım baktım seni gördüm, baktım baktım
Sen, benim tüylenmiş yerlerimin konuğu
Demez miyim ki sudan hafif, buğudan ince
– Buharlı trenler çağına yetişebildin mi?
Üşüye üşüye kömür ayazında kavruldu tarlalarım...

Ne ilgisi var deme... yapayalnız kaldım...

2000

küçük harfler

Adını büyük harfle başlattığım Hayat
Gitgide dayanılmaz oluyor
Buzdolabında böcek ölüleri
Sokak korkusu, anason yalazı
– Beni niye hiç kimseler sevmiyor?
Ki ben Hiçlik'e adanmış bir asansör kuğusu
Üçüncü kattan sonrasını hatırlamıyorum
Boynumu büküp kıvrılıyorum
– Ama niye beni hiç kimseler sevmiyor?

Kendi küçük harflerime sığınıyorum...

1999

mohi...

Hüseyin Alemdar'a

Mohikanlar gibi kaldık şu ekmeksiz dünyada
Bugün içimden herkesle barışmak geçiyor
Alnımın silgisini kalbimde sınamak
Çemişkezek'te golf oynamak
Süphan'dan Ağrı'ya kadar yuvarlanmak
En çirkin sevgilime güzel bir şiir yazmak geçiyor

Üç beş adam... kaç kişi eder
Bu resimde hiçbirinin iki yakası bir araya gelmiyor
Mızıkçılık yapsam arkadaşım ağlar
Islık çalsam kızar annem –'şeytan azar!'
Bütün şeytanlarımı ıslığımla boğsam
Torbamdaki o resmi çalkalayıp çalkalayıp yeniden bassam
Belki kalbim iyi bir yerlere denk düşer

Mohi
Kan...

(Mohi diye bir at var bugünkü yarışlarda
Gelmez biliyorum, yine de oynasam...)

Kanı eksik bir Mohi gibi kaldım şu damarsız dünyada...

Barışımı erteledim!

2000

macera

Hayat! Seni çok seviyorum
Yattığım zemin, kalktığım zaman belli olmasa da
Hayat, seni çok seviyorum
Adım nice ölümlere uyak kılınsa da

Tünel karanlık, tren yorgun, raylar eski
Gönlümde sonsuz bir kaçma isteği
Durup durup ölümden konuşuyorsun
Kapı önlerinde oğlunu bekleyen bir ana gibi

Hayat, seni çok seviyorum
Kaybolsun zaman, bedenim uğrun uğrun gitsin

Bütün sevgilerim karşılıksız çıksın!

2000

göçebe yürek

Göçebe yürek
Kampana çaldı
Pılını pırtını toparlayacak
Sanki ne vardı
Bir kör, bir topal
Ömrün kısalıp uzayan iki çizgi arasında
Gelir gider
Ölümü yalnız bırakacak kadar
Durul artık
Oturmayı öğren, internet'te bir sayfa aç kendine
Kurul artık
Danimarkalı akranınla hasbıhal et

Göçebe yürek
Bağdaş kur
Otur artık...

1999

topaç

Ben seni sevmiştim, sen beni anlamadın
Yağmur muydu, kar mıydı üstüme gelen
Karda iz bırakmayan bir ceren
Olduğunu anladım. Ayıldım.
Ben seni sevmiştim, sen beni anlamadın

Gömleğime gökyüzünü ekleyerek yürüdüm
Görmedin, belki de 'kapalı gözlük' taktın
Balkonlarda bir sarmaşık sarılı kaldı
Ben seni sevmiştim, sen beni anlamadın

Topacımı senin kalbine doğru sallandırdım...

2000

GSM...

1

Buyrun, ben Ahmet Erhan
Bir kilo beşyüz gram gelmiş tartıda, doğduğu zaman
Dört ablanın ardından horoz çükü kadar oğlan
Doktorlar ve hemşireler arasında bahis salgını:
Yaşar mı yaşamaz mı şu er ve han
Üç ayda topaç, dört ayda gülle gibi olmuş
Daha doğumda ağlamayı ertelemiş hinlikten
Ati ömrüne saklamış
Bütün lohusaların sütü ona akmış, rivayet ol ki şımarıklığı
bundan
Hoca, bu demiş ya katil olur ya da büyük adam
İkisinin arasında zati bir soğan zarı
Doğa kanunu, kurt kapanı
Kapanın elinde kalmış dört mevsim diken...

2

Kaç aşkla teyelledim şu ömrü
Acıyla karılmış kara bir kumaşa
Kaç aşkla...
Oldu mu sevenim, bakar mıydı ki ağaran yaz
Var mıydı ki sevenim, süzer miydi ki buğulanan göz
Kaç aşkla...
Telaşla açtım kapıları pencereleri ardına kadar
Gerisin geri döndü içeri dolan rüzgârlar
O zaman çivileyerek her hücremi
Kaç aşkla...
Kaçmayı öğrendim en başta
Bir tek sesimi korudum
'Ben de kendi hâlümce bir Bedreddin oldum...'

3

Aldım bir GSM, yalnızlığıma geldi
Maltepe pazarından uydulara tırmandım
Alet sıfır, halt kart ve peçete dahil
İşte yazıyorum, kapıdan pencereden girmek yok:
0533 ..... Takla atmıyorsam arayabilirsiniz
Buyurun, ben Ahmet Erhan
Kalbim var, telesekreterlisini n'apacam
Alışkanlıklarım bol, kapsama alanım geniş
Aramazsanız, benden betersiniz!

4

Telefonumun teli yok ki kuşlar konacak
Yâr üstüne yârim yok ki kurşunlanacak
Yalnızlık, çekil aradan
Evet, ben Ahmet Erhan
Numara doğru da, adam yanlış
Soytarma!
Herkes kendi yarasının üstüne kapaklanmış...

5

Buyurun, ben Ahmet Erhan...
Bütün şebeke kilitlenmiş
Sadece 112 kalmış muhabbet etmeye
Ambulans şoförleriyle hısım akraba oldum
Gele gide, gide gele...

6

Beni cebimden ara, hırsızım ol
O tütün kırıntısı, o hüzün var ya
Onu bul, alla pulla
Sesimde sesinden ruj izi gibi bir şey
Kana dönüşür parmağıma ulaşınca
Cebim çalsa, hep upuzun bir ezan sesinin ortasındayım

Beni cebimden ara, kansızım ol
Hepsi dışadönük, ortalığa saçılır
Parasızlığım, yalnızlığım, aşksızlığım
Bilen bilir de, gören görür de
Bir daha hiç arama, duyan olur...

bozkır süiti

Fazıl Say'a

1

Müziğe resimler yapıştıran çocuk
Al gel, parmaklarını bir daha sına
Uçaktan korkarım, trene binelim
Anlat bu ülkenin yalnızlığını Koreli dostlarına
Savur yalnızlığımızı Fazıl
Kelebekler biriktirdiğin avuçlarınla

2

Berlin'i anlatıyor Fazıl Say
Birdenbire şehrime benzettim
Ankara... karlar altında
Bir tuhaf derviş gibi kaldım yollarında
Trenle Berlin'e gitsem
Bal gözlü bir sevgili bulsam
Ona Tezer Özlü okusam...

Berlin'i anlatıyor Fazıl Say
Donuk ve buğulu bir şehir
Kalbim gibi kalabalık ve mağrur...

3

'Bozkırları düşün!'
Yürü gecenin üstüne parmaklarınla
Hayat bir haykırış kadar dingin
Kalbin yalnızlıklar uğrağı
Bunu sen çok iyi bilirsin

'Bozkırları düşün!'
Ceplerinde portakallarla dolaşan çocukları
Deniz az uzakta
Yakamoz ve rüzgâr
Yakılan otların kokusu
Parmaklarına sinsin

Fazıl, bunu sen çok iyi bilirsin...

4

Otelin en loş masası
Lobiden haykırışlar
Düşünüyorum da Fazıl
Şu dizboyu yalnızlıklar
Alnına notalar yazar

Hangi şehirdesin kimbilir
Babanı aradın az önce
Boğuk bir obua aksanıyla
Yalnızlığa gülümseyerek ağladın

Otelin en loş masası
Ezildi dirseklerinin altında

5

Gündüz gözüyle gördüm kalbimi
Mithat Fenmen öldü, hocam
Soğuk ve yağmurlu bir günde...
Bunu hiç aklıma getirmemiştim
Çocukluğumu indirdim ölümün raflarından
Yalnızca derin bir müzik doldu içime
Hayatta hiç bu kadar üşümemiştim

Gündüz gözüyle gördüm kalbimi
Ardıma takıldı da yürüdü güneşim

6

Fazıl, parmakların ey,
Upuzun bir 'Fransız Süiti'...

2000

kardeşim, diyesim geliyor

Adnan Satıcı'ya

Ülkesi yok, gezgin atmaca
Kalbimin uç noktasını bulmaya çalışıyor
Ağlasam ellerimden anlıyor
Yanılsam pürtelaş
Kardeşim, diyesim geliyor

Yağmurda üşürüm, nemim çok
Ülkesi yok, gezgin atmaca
Islandığım noktaları kurulamaya çalışıyor

Yalnızsam, o biliyor...

2000

tiner

Donuyor içimde bir çocuk seli
Tiner! Bir gece rüzgârla ırzına geçtiler
Üşüyor kaldırımlarda, telefon kulübelerine işiyor
Silvan'dan yeni gelmiş kadar mağrur ve Kürt
Tiner! Onu ölüme kelepçelediler

Bıyıkları yeni terlemiş, aynası kırık çocuk
Yüzünü unutmuş, sokaklarda arıyor
Polis amcalaşır bıkkın, sürgit bir yolculuk
Ailesi istemiyor, baba alkolik
Tiner! Ona gökyüzünde bir sığınak verdiler
Denize atılmış o anahtarı git-gel bulamıyor

... Büyüyor içimde bir çocuk dağı
Tarihteki bütün suçlar üstüme yıkıldı...

2000

solo yenilgiler

Şu boğuk şehrinin sokaklarında
Koynunda dallar büyüttün – her yer uçurum
Şairsin –Şair misin
Bu muydu umurun
Umudun dağ deniz
Çölde bir vaha gibi kendini yordun

İpince akardı gönlün oralara buralara
Kolunu yitirmiş bir yen gibi kaldın
Önünde ve sonunda
– Sobe!
Buğulu şehir
Beni gördün, sen kazandın

Şu donuk şehrin sokaklarında
Solo yenilgilere bir nota daha...

1999

incesu

İncesulu şair Ahmet Erhan
Ben bir daha bu evden çıkmam
Bıktım göçebelikten
Her yürüyüşümde sanki heybem eksilir
Az buçuk Türküm, tamam anladım
Ama azıcık da Rum yanım elimi tutsa
Yerleşik düzenbazın teki olsam
Cebimdeki akrep saati sorsa

İncesulu şair Ahmet Erhan
İnce ve sulu bir yolda...

2000

kuğulu park

Kuğulu Park'taki bütün kuğular
Bir heykel misali donup kaldılar
Şimdi gel de burada bir ömrü hatırlama
Ana-baba bir, kızoğlankız bir hüzün
Haydar Ergülen'den hariç, Funda kardeşim
Nerdesin? Ya sen, belki de en çok sevdiğim...
Mersin'den yeni geldim, üstümde biraz da onun delikanlı
tozları var
Sevdim kız işte, bir tek seni sevdim
İlan etsin bunu bütün bill-board'lar

Ama niye Kuğulu Park'taki o kuğular
Bir heykel misali donup kaldılar
Hadi, reisimizde 'heykel' fobisi var
Biz ne güne duruyoruz ey devrimciler, erenler, ey Pir Sultan
Gönlümde ceylan, dilimde ferman bitti
Yoruldu gurbetim, sılam

'Sevgi', diye bağırır, hangi tüyümün üstüne bassan...

1999

dul erkeğin türküsü

1

Gönlüm sarhoş bir yazıdır ıssız kâğıtlarda
Boyuna adres sorar
Belediye sınırları dışında
Üşütük bir gecekondu
Üstü boran; altı kar
Bir göz oda da olur
Daktilo çatırtısına alışık bir komşu
Sonrası... hamd ü senâlar...

2

Yaşlı başlı bir pansiyon odası
Gıcırdar bir karyola
Kadın kör, her şeyi eller durur
Adam, iki ayağı da çukurda
Nereye gitsem soğuk beni bulur

Cep konyağını kahveye boca etsem
Bir şeyler yazsam, yırtsam da sabaha
Gözlerimi kırpsam herkes uyanacak
Geceler tedirgin burda, gündüzler korkak

Pansiyon... hayat kadar uzakta...

3

Bütün dullar erkektir – böyle der ol şiir
Ortayaş göbeğim bile eridi, düşün ki düşün
Kadınlar ki saat fırlamaları
Kadınlar ki, çektir gerdir azdır
Aza aza azaldım ki, kartım takıldı
Yuttu matiğimi yıllar yıllar
Siz hiç duygu ile asena'nın bir arada bulunduğu bir vaha
gördünüz mü?
Ben gördüm de şaşırdım, dul oldum
Kuzuyla kurt, kurtla kuzu – ikisi de dişi
'Turkish Mitolojia'da bir bu eksikti
Hüseyin Ferhad, hemen kâğıdı kalemi çıkar
Bir şiir yaz ki, ateşle barut
Beni inandır, nasıl birarada olmaz

Adamım, 'dullara yas yakışmaz'!

4

Fırtına var dışarda
Kalbim, ağlama
Yatarsın birazdan
Şarap ekşi, ev soğuk
Şu buzul çağında
Hayatın gaz odalarında
Çektin, çektirdin
Kalbim, ağlama
Aldığımız soluğun bile
Depozitosunu yatırdık
Mühür ve imza
Şiir ve ceza
'Devlet ve tabiata'
Yem olduk

Kalbim... ağlama!

5

Sokak şehitleriyiz biz
Göğsümüze gül atınız
Alkışlayınız
El verin ki kaldırımlar inlesin
Baba alkolden, ana cigaradan
Alnımız ak, yüzümüz paytak
Hâlâ durup durup niye mi içeriz?
Alkışlayınız
Dokuzuncu canda bağdaş kurup oturmuşuz
Hayretler içinde misiniz?
Alkışlayınız...

Ama gülün rengini doğru seçiniz!

6

Eli falçatalı ölüm
Yanlış yollarda kalmışım
Gülüm yok ki, açsın bir gün
Gönlüm soluk soluğa

Ayağımı bastığım her yer
Beni eşikten kovalar
Desinler ki, bir gün güler
Erhan toprağa sinince...

1999

aşk

Dallarda olgunlaşan ağzınla
Saçlarıyla köpüklenen denizin
Geldin
Sokaklar da geldi
Ardınsıra

... Çığlıklar, acılar da
Düşler, sanrılar da öylece
Geldin
Bir kuş birdenbire
Tüylerini döktü sanki

Seninle ağlayarak seviştim...

1998

Resimli “Ahmetler” Tarihi

resimli "ahmetler" tarihi

1

Bir çocuğun resmi üstüme örtülü kaldı
Kalbimin çıkınında tıkış tıkış anılar
Kolalı yakasının beyazı keşke alnına vursaydı
Şimdi yıllardan kaç, kocaya mı vardı rakamlar?

Oğluma ne kadar benzermişim, o bana benzemiyor
Bende tavanarası küfü, onda uysal isyanlar
Külümü karıştırsam hemen yalazlanıyor
Sanki her köşebaşında babama bir sözüm var

Yaraya tütün, kalbe hüzün adamım, ömre ölüm yakışır
Bul karıştır, tak takıştır, sonra bir de kaşın üstüne
Bütün cinnetlerine tamah ettiğim Hayat
Babamı ne kadar severmişim ah, oğlum beni sevmiyor

Şimdi yıllardan kaç? Şimdi yıllardan kaç?

2

Tesbih nerde koptu, kesin bendedir
Babam külhanbey adam, sol taşağı mühürlü
Binüçyüzotuzsekizden beri Cumhuriyet çocuğu
Anası Rum, Dede Kafkaslar'dan, yüzbaşı...
Tesbih nerde koptu, kesin bendedir

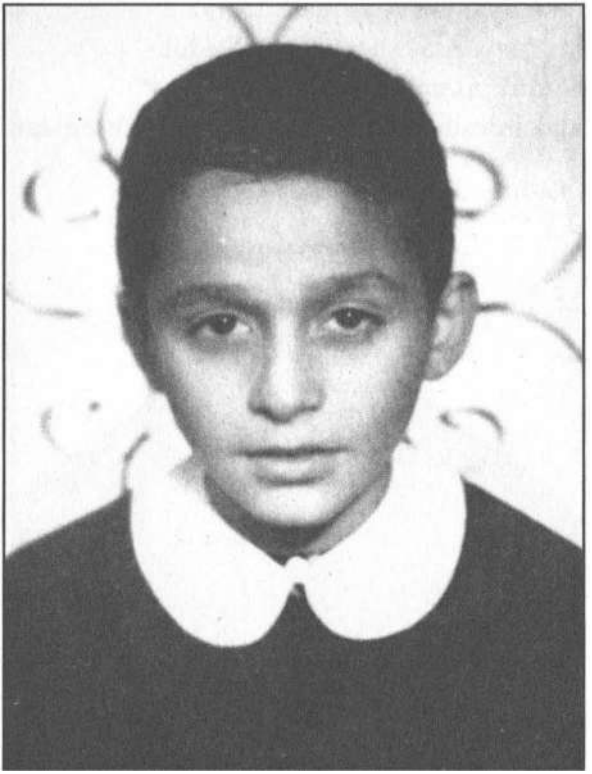
Kırma döllerden karılmış şu Anadolu harası
Söyle şimdi oğlu Boşnak, babası devrimci midir?
Kırk yaşını aşarken kişneyerek ağladı
Tesbih nerde koptu, kesin bendedir
Ahmetler'den bir safkan, yüreği akıtmalı

Yine de oğlum iyi bak, adama benzer baban
Kirlenmemek için kendini alkolde saklar
Şu godoş dünyaya şu kazığı çaktık madem
Kişne sen de kendince, anlayan anlar
Tesbih bende koptu, elim sendedir

Dede, Ahmet İzzet

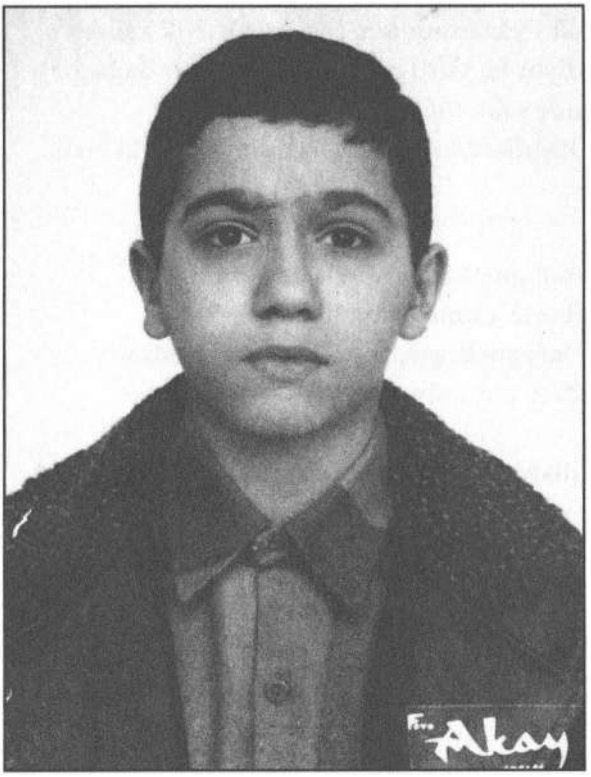
3
Fahişe yüzyıl, üç nesli emzirdin
Çoktan şiirden nesre göçtü adamlar
Elinden hiç değilse oğlumu kaçırdım
Sütübozuk yüzyıl, saat onikide donunu çıkar donan
Göndere çek, rüzgârlar bütün gece kussun
Geride boğulan bir Ahmet Erhan kalsın

Baba, Ahmet Erhan

4

Kara Mersin taşından üç kara boncuk
İzzet ve Deniz – iki cami arasında beynamaz bendeniz
Otuz yedi kardeştik, derdi babam
İki babadan ve bir çuval anadan
Ölüp gideceğim tabutlarıma bile kavuşamadan
Reddi miras eylesem belki gücenirsiniz
Biliyorum, biliyorum Mersin'i biz kurduk
Denizi gördük, asamızı taşa vurduk
Otuz yedi kardeşmiş... ben kendimi yolda görsem tanımam

Oğul, Ahmet Deniz

5

Ben bu şiiri yazar mıydım hiç, azıcık drink alsam
Yetmişaltı yılında, bir haziran ayazında alkolden öldü babam
Bayrağı kaptığım gibi meyhaneye koştum
O gün bugündür camlarımda bir buğu
Boynum kırıldı kırılacak yetim bir kuğu
Ben bu şiiri yazar mıydım hiç, azıcık ayık kalsam
Şeytan diyor ki, yürü bre dağ bayır, bağır da bağır
Bir yerinde saklı tut solgun yüzünü
Ölünce kâğıtlardan kazıyıp, kendime gömün beni...

6

Tarihim solgun: Milenyum! Milenyum!
Talihim beşte kalmış bir ganyan
Oğlum, tam şurada durup, boynuma sarılsan
'Artık adam oldu diye babam.'

Şimdi yıllardan kaç, ne umurum?
Com.tr. – com.tr. – bippp. – aherhan!

Ah, Erhan!

Yılsonu, 1999

Türkiye, Ayağa Kalk!

TÜRKİYE,
Ayağa Kalk!
(Sanık sandalyesi. Bomboş salonun nemli hüznü. Bir adam süpürgesiyle tarihin tozunu alıyor derin koridorlarda. Mübaşir, daktiloların ritmini Tarkan'ın son parçasına göre ayarlıyor. '65 milyon yargıç nereye sığacak,' diye söyleniyor; cebinden buruşuk bir harita çıkarıyor: Türkiye haritası!)
Cumhuriyetim
Dolu dolu gülümsüyor
Birdenbire
Bir sakız ağacından sızan
Reçine kokusu
Salona doluyor
Havada uçuşan
Sigara dumanları
Ve küllere inat
Türkiye,
Ayağa kalk!

(Yere bir seccade serilmiş; avludaki ağaçlar bir eğilip, bir kalkıyor; çember sakallı bir hacı, Arapça nidalarla trans haline geçiyor, ben spontane olarak Türkçe'ye çeviriyorum...)
Aklıma
Unutulmuş devrim marşları
Üşüşüyor nedense
Bütün coğrafyalarda
Ver her dilde
Sanki bir kızı
Belinden sıkıca kavrayıp
'Seni Seviyorum'
Diyebilmenin inceliğinde
Sonra akşam oluyor
Bakalım bugün
Kaç yaprak döktük, diyor
Yanımda dikilip duran
Bir adam
(Mübaşir Tarkan'ın şarkısını yeniden başa aldı).

Boğulmanın karekökü
Ölümün ar damarı
Faili meçhul bir iklimde
Dere yataklarına gömüldüm
Dağlara bağırdım
Şehirli aynalara
Sular seller gibi ağladım
Duyan yok
Gören az önce çıktı
Türkiye,
Ayağa kalk!
Yorgunluğum
Boyumu aştı.

Bit pazarlarından
Masa aradım günlerce
Bu şiiri yazmak için
Göçebelikleri
Sevmiyorum artık
Çocuğum, karım
Ve kimliğim
Ve ikide bir
Göğsüme bastırdığım
Solgun cumhuriyetim

IV. Murat çelişkilerimin üstüne
Alkol döktüm
Kargasekmez bulvarında yürürken
Tökezlesem de
Düşmedim bak
Türkiye, ayağa kalk!
Sanık sandalyesindesin
Farkında değil misin
Memurlar yürüdü
Kızılay alanında bugün
Polisten dayak yediler
Kanayan burunlarını
Klasörlere sildiler

Yalnız mıyım ki, diye sordum
Durup dururken kendime
Çoğullandım sanki
Upuzun bir yüklemde
Bir deste kâğıt olarak
Sustum
Susmam bile şimdi
Bir başkaldırı sanılacak
Türkiye,
Ayağa kalk!..

(Tarkan, şarkının en olmadık yerinde sesinin kılığını değiştiriyor, Gencecik bir kız yeni bir kâğıt takıyor daktilosuna ve alnını tavana dikerek yazıyor: Ya İstiklal, Ya Ölüm!)

Gözleri doluyor
Tozlu çerçevedeki
Mustafa Kemal'in
Bir elinde Cumhuriyet'in
Kum saati
Bir elinde
'Adalet Mülkün Temelidir.'
Sanki
Beyazıt meydanında
Nümayişe çıkmış eski bir tüfek
Ağlıyor
Ceketinin koluna
Gözyaşlarını silerek
Türkiye
Ayağa Kalk!

Bu ülkede
Her sözcüğün altına
Bir mayın gerek
Üstüne ölü toprağı serpilmiş
Bir halk
Ar damarı çatlamış emperyalizm
Durup durup
Kanatlarını yoluyor gülümün
Gülümün
Üç yanı denizle çevrelenmiş gülümün
İnadına çırpınan
Zeytin ağaçlarıyla
Boğazlarıyla
Boğulma pahasına

Türkiye, yurdum
Gazeteler
Boşuna mı çıkıyor
Boşuna mı atıldı
'İlk Kurşun'
Yarasa hüznüme sığınacak
Bir mağara arıyorum
Türkiye,
Sevgilim

(Daktilo takırtılarına, sokaktan bağırarak geçen öğrencilerin sesi karışıyor; görünmez bir el, durup durup pencereyi kapatıyor).

Daltaban ömrüm
Kaçıyor
Kuşağının kusmuk böğürtüsünde
Uygun adım
İnançlarım var,
Çocuğum, karım
Gel, beni gözlerimden öp
Türkiye,
Sevdalım
Evim öldü
Barkım yarına kaldı
Ve ömrü tükendi
Sevdiğim bütün sözcüklerin –
Yine de öp
Gidersen, bari
Pencere açık kalsın

Burak Çelik'e

AVUÇLARINDA
Bir bardağın içinde tuttuğu
Şekerli suyla
Birdenbire
Açlık grevine başlıyor
Bir çocuk
Her gün bir çocuk daha
Elinde aynı bardakla
Gelip
Yanına oturuyor
'Çocuklar' oluyor
Kimse sayıya vuramıyor
Sıra sıra
Yatıyorlar
Isırganotu çorbası getiriyor
Yaşlı bir kadın
Bıkıp usanmadan –
İçmiyorlar
Sanki gülümsüyorlar
Solgun ve artık
Eli ayağı çekilmiş bir
Deniz hüznüyle dalgalanarak
Türkiye,
Ayağa kalk!

Bardakları her gece
Dolduruyor yoldaşları –
Terlerini siliyorlar
Dekorun gerisinde
Tavşan uykusuna yatmış
Bir halk –
Bir denizyıldızı ağladı az önce
Başkan, kahvaltıda
Bir şeyler söylüyor
Gazetecilere
– IMF, Dosya, Stand-up
Türkiye,
Ayağa kalk!

Gece...
Her birinin alnında sanki
Bir yıldız
Yanıp sönüyor, yanıp sönüyor
Ebegümeçleri
Toprağa küsüyor
Yukardaki zeytinlikler
Soluk soluğa
Palamarını çözüp kaçıyor
Bir tekne

– Niye ölüyorlar ki,
Diye soruyor biri
Bu yaşta, gencecik
Bir yılan
Kabuğunu bırakıp gidiyor
Kayanın gediğinde
Selâlar okunuyor
Her yerde
Ve günün her saatinde
Ama ölmüyorlar
Damarlarına
Ulu denizin suyunu ekleyip
Sonunda
Pes ediyor zulüm
Dişlerini gıcırdatarak
Türkiye
Ayağa kalk!
Akrep
Yelkovanı ittikçe
Direnen bir yanımız
Hep kalacak!

ÜÇ GÜN KALDI
Kırk yaşımı aşmaya
Ömrüm
Sert kayalıklarda biten
Kara bir yosun
Gelmedi cerenim
Irmaktan sıçrayarak
Hep bir bağbozumu
Burukluğunun
Telaşıyla yaşadım
Ömrüm
İliği ipliği kupkuru ömrüm
Arabaların üstünden sekerek
Kıyılarına kaçmaya
Çalışıyor şehrin
Ve üç gün kaldı
Kırk yaşımı aşmaya

Yedi iklim dört bucak
Haritalar eskiterek yürüdüm

Ömrüm...

Şimdi yurdum kadar uzak...

SEN GÖKYÜZÜNE
Astığım bir bıçak kadar
Yalın ve dirisin
Sen, Türkiye'sin
Taşların üstünde büyüyor çiçeklerin
Bağımsızlığın aynasında
Bir gün daha görünmek için
Kızlar ve oğullar
Bütün pastel renkleri
Rafa kaldırıyorlar –
Sarı ve kırmızı
Sarı ve lacivert
Siyah ve beyaz
Çırpınıyor maçlarda bayraklar

Sen Türkiye'sin
Biraz delisin
Biraz umutlu.
Delişmen
Ve boynunda büyük acılı
Adriyatik
Ve Çin Seddi masalı
Biraz Kürt, biraz Laz
Çerkez, Gürcü
Az buçuk Türk'sün
Tümdengelim
Ya da tümevarım mantığı
Kaygılı
Ama inadına dirisin...

GECE UZUN
Kahve buruk
Yolunu şaşırmış bir ayışığı
Doluyor pencereme –
Türkiye...
Bir tren geçiyor sanki
Kalbimin kıyısından
Uykusuz ve suskun
Ve kara
Işıkları ölgün
Gönlüm kırık
Metin Göktepeler'i öldürdüler,
Diyor bir ses
Boğuk
Bütün kapılar
Ürküyor birden
Pamuktan bir ayakla yürüyor
Rüzgâr bile –
Türkiye...

Derin bir acı
Bahçedeki elma ağacının
İliklerine doluyor
Denizin hışırtısına karşı
Korunmak için
Kulak tıkaçları
Dağıtılıyor halka
Çiçek kokularına
Gaz maskeleri
Metin Göktepeler'i
Öldürdüler –
Türkiye!

GÜN DOĞUYOR
Şafak
Bir ıslık gibi geçiyor
Üşüyen asmaların arasından
Fır dönüyor yürek
Üstünden başından
Kırağıları silkeleyerek
Yurdum
Avuçlarıma doldurduğum
Soluğum
Kadar gerçek

DENİZİMSEN
Kulak ver
Toprağımsan
Sürün ayaklarıma
Göğümsen
Adımı sesle
Gecemsen
Uyar beni
Gülümsen
Yüzünü göster
Kalbimsen
Gürülde

Sanığımsan
Ayağa kalk!

TÜRKİYE,
Ayağa kalk!
Yurdumsun
Atılmaz ve
Satılmazımsın
Bağımsızlığımsın

Türkiye,
Ayağa kalk!
Yurdumsun
Bir sanık
Gibi buruk
Ancak
Üç yanı
Gürül gürül
Denizimsin

Türkiye,
Ayağa kalk!
Yurdumsun
Her rüzgârda eğilen
Bir yaprak
Değilsin
Henüz gelinlik çağında
Cumhuriyetin
Onurumun
Ve inancımın
Bekâretisin–

Oğlunum
Sanki ilk celsede
Yenilmiş bir avukat
Gibi bırakma
Dünyaya karşı beni
Türkiye,
Ayağa kalk!

BİLMEM HANGİ AĞACIN
İliğinden oyulmuş
Kurşun bir kalemle
Belki aynı ağacın
Hamurundan yoğrulmuş
Ak bir kâğıt üzre
Parmak uçlarımda bir uyuşma
Ve şakaklarımda
Upuzun bir konvoyun
Dinmek bilmeyen uğultusu
Kar buğusu duvarlarda
Kalbimi dört kanatlı
Bir pencere kılarak
Yazıyorum bu şiiri

Bütün yolları kapalı Tunceli'nin
Radyo söyledi az önce
Soğuk bir gecekondu
İncesu vadisine bakan
Kar bile bir leke olarak
Yağıyor kan üstüne

Kar bile bir leke olarak...

Türkiye, ayağa kalk!

Doğu Perinçek'e

AYAZA VURDU GECE
Ben çok üşüdüm
Fiziksel yalnızlığım
Aynayı tutan çiviye sığmıyor
Çoğulluğum evin her yerinde
– Doğu'ya selâm söyle!
Doğu'ya selâm söyle!
Beni çakırkeyif bir halde
Ayvalık'tan Cunda'ya taşıyan
Boşnak taksici
Kendi bayrağımdan bıktım, diyor
Kenefe bile bayrakla
Gireceğiz nerdeyse
Kemal Paşa yaşasaydı
Gösterirdi milliyetçilik
Kime ve niye?
Babaannesinin evini
Görmeye gelen bir Yunanlıyı
Dövdüler bugün
Yurdum ağladı, ben ağladım
Silvan'daki
Yüzünü hiç görmediğim
O çocukla birlikte

– Doğu'ya selâm söyle!
Adımı söyleme
Tanırlar bunlar
'Halk', deme
Ocağımı söndürürler
Alnımın çizgilerini yüzle çarp
Çarpanlara ayır
İşte böyle bir ömür yaşadım
Doğu beni tanır, diyor
Kadıköy'de
Elini sıkmıştım bir keresinde
Alnımın denize karşı derinleşen
Çizgilerini hatırlat

Türkiye,
Ayağa kalk!
Düşün ki bir çiçek
Kendi kokusuyla
Bütünleşebilir ancak...

ŞEHRİN SESİ KISILMIŞ
Bütün gün bağırmaktan
Kapılar sürgülenmiş
Uyu adamım

Memurlar haykırmış, kış gelmiş
Donmuş cam, soba kül
Böyle için için yanmaktan
Uyu adamım

Yoksulluk, diz boyu kar
Gibi ayaklarına çelmeler atar
Ama yılma ne olur, diren
Yürü adamım...

1998-99

Kalıt

TÜRKİYE CUMHURİYETİ

NÜFUS CÜZDANI

SERİ J05 № 217667

T.C. KİMLİK NO.

SOYADI
BOZKURT

ADI
Erhan

BABA ADI
Ahmet İzzet

ANA ADI
Emine

DOĞUM YERİ
Ankara

DOĞUM TARİHİ
08.02.1958

erhan bozkurt,
ahmet erhan'ı yargılıyor!

Metro istasyonunun yeraltında ışıklar içinde bir tabut
gibi uzanan ve onca itiş kakışa karşın içinde derin bir
yalnızlığı barındıran solukların birbirini kovduğu
ikliminde herkesin dünyaya kendine özgü bir kimya salgıladığı;
hayatın kılcal damarlarına kadar ölüme tütsülendiği, yorgun
dünya derin bir uyuşma ellerde, ayaklarda ve gözlerde bir
uzak yolculuğa hükümlü tren camlarının buğusu
onyedinci kattaki balkon bir sarkaç gibi savrulup
duruyor boşlukta F-16 kıvılcımları saçarak günahkâr
şehrin semalarında
Lağımlara kaçışıyor halk
Erhan Bozkurt konuşuyor:
8.02.1958. Ahmet İzzet'ten olma, Emine'den doğma.
Boşandı. İslam. İçel. Mersin. Mesudiye ve bir sürü rakam.
Veriliş nedeni. Zayi. Keçiören. Ankara. Nüfus müdürü adına.
Yüzmeyi kırk yıllık seanslarda öğrenen bir Akdeniz çocuğu
kılı kırk yaran bir kırkayak.
Oğlunun adını 'Deniz' koymayı unutmuyor
Sanki sallanan bir kayıkta en küçük bir dalgada
böğürtüsünden martılar muhacir olacak
Erhan Bozkurt konuşuyor:
Öğretmenlik mesleğinin psikosomatik bozukluklarına
Vakko'dan alınmış bir kravatla cevap veriyor.
öksürük pastili, tebeşir tozu
okulla ev arasında adım sayısı belirlenmiş hayat
gömleğinin kalbin üstüne denk gelen cebine bir not defteri

Mustafa Kemal'i tarih kitaplarında ölümden kurtaran
o köstekli saat gibi
koruyucu nesneler evde patlak prezervatife benzeyen
koridorda uçuşup duruyor
televizyonun duvarlara iliştirilen sesi
Üsküdar'da yangın. Manavgat'ta sel
Ayın 17'lerinde ödenen kira ve yakıt parası, günü
gününe faturalar
Erhan Bozkurt konuşuyor:
yalnızlığın kesik tırnak uçlarının bana çevrildiğini
gördüğümde onları avuçlarımın arasında tutup dünyaya
üfledim
Çirkin ve konuşkan bir sevgilim oldu
kasığıma eklenen her ayazda haftada bir patlayan on
saniyelik Molotof kokteyllerimi söndüren
geriye kalan bütün günleri saatleri saniyeleri yazılı
yoklamaları okuyarak geçirdim
2000 yılının ocak ayının ilk gününde Visa'nın süresi bitiyor
90 yaşına kadar yaşarsam hesap makinemin tuşları yeşerecek
her öğün brokolinin üstüne sarımsaklı yoğurt dökerek
sağlığımın hayattan hırsızlama uzantılarını damarlarıma
ekleyecek ve hormon dengemin bozulmasına asla izin
vermeyeceğim.
mezun ettiğim ve beni düşünerek doktor olan bütün
öğrencilerim için telefon defterime birkaç yaprak daha
ekleyeceğim
ölümden korkuyorum, elbette korkarım

bunun için her ramazanda fitre ve zekâtımı mezarlık
bekçilerine oyuncak tabutların içinde takdim ederim
ölümden korkuyorum, elbette korkarım, bunun için üç güne
bir etek traşı olurum, üstüme gül suyu serper,
bedenimin bütün kıyılarını çöreotlarıyla doldururum
erguvan günlerinden yılan çıyan anlarına toprak
savurduğum doğrudur
'hayat böyle Federico!'
pragmatist soluğum bir semizotunun alyuvarlarını semirtecek
ben biyolojik kulvarımı 90 yılda tüketmenin dehşetiyle
ve yüzümün peçeli duvarında hayat boyu köklenme
olanağını tanımadığım yüzsüz ayrıkotlarını bir kez daha
yolacağım
Erhan Bozkurt konuşuyor:
İnanmıyorsun değil mi Ahmet Erhan. Kâğıtlarda adım
başı bitiveren osuruk lekesi. Mağaradan çıkmadan
ekvator çizgisini bir bakışta gören Yarasa. Adamım.
Olumsuzluklarım. Öteki.
8 Şubat 1999. 2000'e kadar 326 gün kala mağaranın girişine
taşlar yığmak pahasına
'hayatımı mahvettin' çığlıklarının Yeşilay yanlısı
kuraklığında seninle ilk kez bir parmak Watt 69
eşliğinde, sen istersen ispirto iç, faul yapmak pahasına
kulvar değiştirecek ve seninle aynı ahıra bağlı eküriler
olduğumuzu hatırlayacağım
hiçbir yargım bağımsız olmayacak
zaten kör olan gözlerine parmak atacağım
takma ad yalnızlıklarına şiirlerine yazılarına kibrit suyu adamım

aynı rahmin aynı kısacık zaman boyutuna sığan
devinimlerinde senin o sidikli şiirlerinde sıkça ve
utanmadan kalemine doladığın annemizin çığlıklarında
kabul et ki benim başım doğal bir biçimde o
kayganlıktan dünyaya ilk soluğu almak için çıkarken
sen önce ayaklarını çıkarmak gafletine düştün
Hayat korkağı!
İkizim bile değilsin takma adımsın öteki yanımsın
ötedesin Freud'un bile gözünden kaçan çapak
Dünyanın lastikli bir top gibi her an dipsiz bir uçuruma
savurup savurup avuçladığı
senin o 'ironi' adını koyduğun katılasıya gülünçlük
şimdi parklarda üstüne *underground* gazeteler sarınarak
yatmayı cep konyağı şişelerine hortumlar sarkıtarak
ısınmayı ve Güzelbağ şarabını derin havuzlarda
kulaçlayacağın boğuk yaz günlerini hayal etmeyi bir bok
sanıyorsun
ianelerle yaşıyorsun
son gördüğümde yüzünde dokuz canının sekizini
yitirmiş ölümsüzlerin hüznü vardı
ve karıncaların sana üç öğün ıspanak kereviz pırasa
artıkları taşıdıklarını ekmekleriyse yaşadığın parkın
havuzundaki kırmızı balıklarla bölüştürdüğünü anlattın
on iki kitap yazdın
beş bin kasa bira üç bin kasa rakı iki bin beş yüz kasa
şarap ve konyak ve votka eşliğinde eşiklere tükürerek
hesap makinem kilitlendi bu noktada

Erhan Bozkurt konuşuyor:
Adımızı bile beğenmedin
neymiş şimdiki tanımlamaya ırkçı milliyetçilerin, ki sen
ısrarla faşist demeyi sürdürüyorsun, hem erhan hem bozkurt
er-han boz-kurt
1976'da ilk şiirini yayımladığından beri Ahmet Erhan'da
karar kılıyorsun
bir gün soyadı kanununa muhalefetten yargılanacaksın
ya da beni öldürmekten
sokaklarda sekizgenler çizerek geceleri ardında
bıraktığın salyangoz izlerini kimsenin görmediğini mi
sanıyorsun
pis alkolik
herkes seni okuyor herkes sana tutkun masalarda
kadehler senin için rezerve
gerçekten böyle mi düşünüyorsun
Nüfus cüzdanın bile yok, yalan mı
ama resmiyet baskınlarında sorarlar söylersin
Ahmet İzzet'ten olma Emine'den doğma
Aklını başına topla
Ahmet Erhan
beşiğimdeki o ilk çarşaf kırışığı damardan kan kardeşim
aynı ağızla ağladığım güldüğüm
aynı sivilceleri döktüğüm
aynı sapla işediğim birtakım yarıklara yarlara apartopar
daldığım

Sensiz bir yazıda okunamayacak kadar küçük harflerle
dizilmiş bir dipnot olduğumu düşünüyorum bazan
ama yalnızca bazan
her akşam iş dönüşü aldığım bir parmak drink'i üç
parmağa çıkarsam benimle konuşur musun
Unutma on sekiz yaşında babamın ölümüne kadar
seninle aynı adı taşıyorduk, bunun hatırına konuş
nerden nereye
anıların bir anlık geğirtisinde aklıma bir üşüme, bir telaş
Günde üç maç yaptığın kavurucu sıcakların altında
Adanademirspor'da Fatih Terim'le aynı takımda
epeyce sıyrık meşin bir yuvarlağın peşinde
Fatih Galatasaray'a doğru deplase oldu, sense şiire
kesilmiş bir süt kadar buruk
yıllar kaldı arkada ve önde
Ahmet Erhan
pis alkolik
seni köprüaltlarında çocuk yetiştirirken yakaladım
sokak köpeklerinin ağzına biberon dayarken
betonarme yataklarda derin uykularda
saksı kaçkını bir lağım çiçeğiydin artık

Doğum günü, 8.2.1999

masal

Masaldır:
Erhan gelir gider oralara buralara
Uçaktan korkar, bu nasıl gitmek
Gece otobüslerinde yolları doldurur gözçukurlarına
Turuncu bir kar yağınca
Belki trenlere binecek

Masaldır:
Kitapların başında uyuşuk bir tazı
Damarlarına eklenecek bir kimya bekleyecek
Bütün elifler mertek, alfalar pozitivist
Bıkkın bir Latin gibi alfabeden tüyecek

Yalandır!
Bir elinde kalem, öbür elinde sigara
İnadına hep tütecek...

1999

NE BALIK, NE DE KUŞ

Birinci Basım: Mayıs 2002, Everest Yayınları.

Şehrimin Işıkları

dâüssıla

Nihat Genç'e...

1

hoşçakal şehrim, şehrim hoşçakal
tüyübitmedik sevincim, tohuma kaçmış hezeyânım
bir yağmur damlasına sığınmaya çalışarak
kirden ve nemden örülmüş bir yatağa
sinen yıllarım, oğlum, yalnızlığım
bir metrekarelik alanlarda göçebe olarak
aynı yüzler, aynı kinler, sonsuz kıskançlıklar
içilen biranın buğusu parmak uçlarımda

ayak sürülmemiş toprağım, dürülmüş göğüm
yüzü karanlık bir kalabalık
parmak basma ve bastırma yetkim
üstgeçitler kurup, altgeçitlerde titreyen devrimci ruhum
devletimin gri yüzü, bu kadar...
bu kadarsa ayrılıklarla örülsün yünüm
ankara. anakarası yaşamadım, diyebildiğim her şeyin
yine de hoşça kal şehrim, şehrim hoşça kal
sevgilin, oğlun, şairin... nankörün olayım

2

dönerim belki bir gün, papazın bağı'nda martıların uçuştuğu bir gün
oltamı kuğulu park'ta unuttuğum bir gün
belki oğlum beni babalar günü'nde hatırlar
sevinirim, akasya kokularına bürünürüm
neyin meşhur? keçin. duydum da hiç görmedim
sakarya'n, niyeyse hep sakarya'n
içerim belki bir gün, behçet'in koluma girdiği bir gün
neyin meşhur? hiç de nankör olmadıydım bu kadar
belleğimin apışarasında oyuncak bir bentderesi maketi gibi kaldın
salavat getirdi çıkrıkçılar yokuşun...

istanbul'da bu moda: her şey küçük harfle başlar
özellikle yer adları artık özel değildir
devrimin evrildiği yerde bunu nasıl anlamadım
kamudan yarattığım rengi gâvurlara resmettirdim
bol sıfırlı resmi plakalar iliştirdim cüzdanıma
devletim gülümsedi derin derin
konur sokak'ta, engürü kahvesi'nde nihat'ın ıstakasının tam ortasına düştü
ben sıfırın altına düştüm, herkes ağladı

bir çocuk sordu, sordu piç kurusu:
– bu şiirde niye hiç büyük harf kullanmadın?
– istanbulin giyindim, kendimden soyundum
belki bir gün anadan üryan, babadan isyan kalır
bir gün yürür, gider, adam olurum...

3

hoşça kal şehrim, şehrim hoşça kal
an kara tahtam, yan kara yüzüm, son kara yolculuğum
beni artık gökler, denizler paklar
kâğıtlara dar gelen kalemler, kalemleri boğan kusmuklar
nedir ki, neye varır ki, nereye varır dur'um, durağım
seyrelir içimde rengini unuttuğum bir su
bir şeyleri kaldırır kaldırır oturturum
belleğimdeki tek kırıntı bu, ötesi serum
her şeye varım, kabûsu türkî, kâmûsu ölüm
ama o su, ama o su da olmasa
bilmezler ki o zaman, anlamaz ki zaman
bir hızar sesi kulak diplerimi ovalar

hoşça kal şehrim, asıl şimdi, artık şimdi hoşça kal
dünya hâlâ dönüyormuş – öyle diyorlar...

2001

şehir

Şimdi şehrimin ışıkları yanıyordur
Akıyordur oğlum sardunya gibi, yatağında
Bahçedeki akasya, bin hüzün, bin keder
Gözyaşlarım gibi titriyordur dallarında

Şimdi şehrimin ışıkları yanıyordur
Çilingir sofrasını kurmuş yalnızlığım
Görür de bakar, bakar da görmez körlüğüm
Şimdi şehrim bir masalık olsun beni anıyor mudur

Anlıyorum mudur ki teşneyim, teneşirlerinde bile yatmaya...

2001

şehrimin ışıkları

Bozkırda yakamoz gibidir
Ankara'nın ışıkları
Titreşir en küçük esintide bile
Savrulur üstüme pul pul
Saatler susmuştur şimdi şehrimde
Işıkları Ankara'nın
Hükmü ele almıştır birdenbire

Sonra gece sabaha doğru seyrelir
Bozkırda yapayalnız bir şehir
Olduğu anlaşılır puslu dumanlı
Devletlû ellerce bir bir söndürülür
Ankara'nın ışıkları...

2001

Cihangir Şiirleri

"Git bu mevsimde gurup vakti, Cihangir'den bak!
Bir zaman kendini karşındaki rü'yâya bırak!
Başkadır çünkü bu akşam bütün akşamlardan;
Güneşin vehmi saraylar yaratır camlardan..."

Yahya Kemal
(*Hayâl Şehir*)

uçurumlar

Yatıya kaldı ömürüm olmadık acılarda
Yorgan döşek
Anladım ki şu dünyada
Damarlarındaki kana ziyade şeyler de eklemek gerek

Kalbim uyurgezer sanrılarda
Boğuntulu camlarda tütsülenir durur
Nedir nedendir çok mu kötüdür
Ara sıra tökezlemek, diklenmek pahasına

Ancak uçurumlar elverir bana...

2001

yürümek

Yalnızca yürümek istiyorum
Boğazıma böğürtlenler doldurarak
Çok görme dünya
Haritama bir çizgi daha eklemek
Mersin-Ankara-Ayvalık
Yok ki başka
Ama
Gideceğim yeri söylesem
Dudakların uçuklar
Erken okunmuş selâlar
Ve kırkayaklı ömrüm
Kendini üflemek ister
Otogarda gözüne çarpan ilk otobüse
Nereye
Mardin'de ayakçılar beni konuşur
Bir şarkı okunur
Arab-ı Suriye
Acım kendinden menkûl

Yalnızca yürümek istiyorum

Beni öldürdün–
Ama yürütün uzun uzun...

1999

kahır çağı

Yandan çarklı bir yazıya takılıp kaldım
Ömrüm ey ömrüm
Bilgisayar çağındasın
Pürtelaş – bu ne telaş
Word excel – peki ne olacak seyirciler
Kalbin akranısın, aşkın zencisi
Yalansın, upuzun bir yalandasın
Küresel bir yalnızlıkta çakmak ateşi bile değilsin
Apartmanın ortasında cep telefonun çalarken üstüne üstlük
Elinde şakur şukur şişelerle karanlıkta kalırsın
Mum söndü
Ayna seyreldi
Kahır çağındasın...

2000

diyor ki, ağlama...

Buruşuk ceketimi çekiştiriyor elleri annemin
Uçurumlar arasında burgaçlanan rüzgâr
Kirpiklerimi yakıyor – diyor ki, ağlama
Az uzakta deniz, zeytinlikler uçsuz bucaksız
Annemin elleri tuz kokuyor, fesleğen, sabun
Kokular merdiveni doğurmuş beni
Durup durup tökezliyorum – diyor ki, düşme
Büyümüşüm, üzümüm şaraba dönüşmüş gibi
Kendimi içiyorum kan ve ter – diyor ki, içme...

2001

ölü ağzım...

Ölü ağzım dallardan kiraz topluyor
Kâğıtları pullukluyor parmaklarım
Toprağın çağırdığı bir tohum gibi kaldım

Maytap patlatıyorum damarlarımın derinliklerinde
Vakitler giderek pıhtılaşıyor
Ah sevgilim – yok ki sevenim

Mahremiyetim ve unuttuğum şehrim...

2001

neyzen

Neyzen, üfle bu geceyi
Kalbimi yağmur ütülesin
Bırak herkes inansın
Yaralar ikliminde kaldım
– Bukowski senden çok satıyor
Seni zaten kimseler tanımıyor
Neyzen, üfle bu hayata beni
Uzağında çırağın olayım

Mecra belli, Mecnun meçhul
Şimdi herkes saksafoncu
Neyzen, bir limon da ben alayım
On beş yıl sonra bulayım adresimi
Bilmezsin, doğma büyüme alaylıyım
Alkol, tütün ve onmaz bir yara
Belki öldüğüm yaştayım...

2001

salgın

Gökteki kuş, sudaki balık tanığımdır
Evler, evlerin sofaları
Yağmur sonrası genzi yakan kokular
Yolu ergenliğe düşmüş bir çocuğun
Tüylenerek uzayan öfkesi
Bir çiçeğin açarkenki hışırtısına karışır
Dünyaya ilişkin, dünyayla ilgili ayrıntılar
Görmediğiniz, duymadığınız her şey tanığımdır
Şehir, katran karası ruhuyla üstüme geliyor bugün
İşte çoğulsunuz – bu benim yalnızlığımdır
Aynalar zırhımdır yüzünüze karşı
Meydanlarınızda, korkularınızı çoğaltmak için
Ateşler yakarım, birtakım kâğıtlar
Şehrinizi bir salgın buğusu sarar
İşte çoğulum artık – bu sizin yalnızlığınızdır...

2001

cihangir'de bir akşam otururken

şapkamı aldım, önüme koydum
Dedim ki, Ahmet Erhan nerden
Geldin, nereye gidiyorsun, susma
Önüne bakma, bir güzel soyun
Anlat istersen bir daha, anlattıklarını
Nerdesin, farkında mısın, kimsin
Alkışlarla boş çuvallarını doldurma
Taşa toprağa sövme, suç senin
Düşün şöyle bir, yitirip bulduklarını
Bulup da yitirdiklerini, gör ki
Sular altında kalmış bir şehirsin
Kurtarılacak her şeyin kirli bir çağın
İnsafına kalmış, yalan mı, yaşadıklarına
Kar boran nem ve kin sinmiş

Kırık bir tesbih misali dizili günlerin
Kendinden nefretle, acınası bir gurur arasında
Gidip geliyor, bir çocuğun ağlayışına bile
Şiire alınacak bir desen olarak bakıyorsun
Al onu kucağına, sar bakalım gözyaşlarına
Çünkü kendi oğlunu bile yazarken hatırlıyorsun
Gerçekte, bıçaklar atılırken alnına, dünya
Her gün acımasızlığa bir gemi kaldırırken
Saflıklar kurnazlık arasındaki o sırat
Köprüsünde sen, değişik taklalar deniyorsun
Ama nereye kadar, işte buraya kadar
Şehrin seni çoktan unuttu, yokluğun
Bayatlamış ve geri çevrilen bir meze
Bir zamanlar hayat sandığın rakı masalarında
Evet, işte buraya kadar hükmün
Kendini vurmayacaksan bir daha bıçak taşıma
Ölme, kendi elinden olmayacaksa ölümün...

2001

küçük intihar

denize koşan sokak, uyuklayan kediler
Evlerin içindeki yağmur, dışarda güneşe sebep
Bir çocuk durmaksızın bir şeyleri bekler:
Beni bu dünyaya üfleyenler şimdi nerdeler

Denize koşan sokak, karpuz satan adam
Sevgilerden sevdalara geçemez aciz yürek
Bir çocuk durmaksızın, ama durmaksızın boğulur
Sabahın gözünü martı sesleriyle mi örtsek

Denize koşan sokak, eşcinsel yalnızlık
Susmaz, sabahlara kadar ulur
Çocuk bakar da bakar, yazar kargacık burgacık:
Ölümümden herkes sorumludur!

2001

kiraz mevsimi

Kiraz mevsiminde rakı içmedim
Yatmadım olmadık kuytuluklarda
Serumlarla doldur boşalt yaparken bedenim
Bekledim sessizce gönlümün ücralarında

Dünyaya yine de bir ağırlıkmış hacmim

İzmit'te bir sevgili, ölüm oruçlarında iki çocuk yitirdim
Ne ilgisi var, Türkiye buralar
Alnımı toprağa yapıştırıp yürüdüm

Şairler, hükmüm bir kör tırnak kadar

Kalksam attığım her adım kan kuyusu
Otursam sağım solum uçurum
Kimyama derbeder hayatlar karışıyor
Ölsem sanki buğum camlarda yaşıyor

Kiraz mevsiminde rakı içmedim

Demek ki İstanbul bana böyle yakışıyor...

2001

yalnızlığın devlet hali

Bir sağ zumzuk çıkardım geminin birine
Gitti ağlaya ağlaya denizin dibine oturdu
Beşiktaş mı desem, Haydarpaşa, İstinye mi
Bilmem, ben devlet şehrinden yeni geldim birader
Ertesi gün yazmış gazeteler: Bütün mürettebat kayıp
Oturdum da üç damla boyu ağladım

Buraların döneri kötü, kadınları fırıldak kadar güzel
Yüzmeyi bilsem kulaçlarım höykürecek
Tam halvete geliyordum, ayıptır söylemesi
Büyük Ankara otelinin kanlı tahtakuruları
Aguşuma kızamık gibi iliklendiler

Şu batırdığım gemi var ya, oraya mı gitsem
Yalnızlığım su içinde bile milyar dolar eder...

2001

kırık hava şiirleri

1

Toz bağlamış yürek
Buğulanmış cam
Ölü toprağı üstünde
İnadına köklenmiş çiçek
Ah, bir anlasan

2

Kol yen içinde
Kırık dökük kalır
Yoksulluk, tek yüzlü madalyon
Siner pusar saklanır
Gizli bir leke kadar
Yayılmaya teşne...
Ağlama şair

3

Ey, yedi kanatlı şehir
Ömrüm vefa etmeyecek
Seni sevmeye...

2001

okuntu

Çarpışarak çekiliyor kalbim
Hayatın kıyılarından – zamanıdır
Gökyüzünü nasıl bilirsiniz
bu adamın baktığı
Denizi nasıl bilirsiniz
bu adamın yelken açtığı
Suyu ekmeği toprağı kadını
ve bu adamı nasıl

Kalbim açık denizlere itele sularını
Hayatı ölümü birbirine kar ve bekle
artık her şeyin zamandır
Aklının erdiğince dilinin döndüğünce

Ey bu dünyadan çarpışmadan çekilenler
Alıklar dalkavuklar alçaklar
kendinizi nasıl bilirsiniz

Toprak kusacak sizi bir gün göreceksiniz...

2001

kaza

Ne çabuk unuttum
Dağları ırmaklarla ördüğüm günleri
Ne çabuk unuttum
Nankör ve asi
İpsiz sapsız bir çocuk muydum
Kanımı dellendiren akşam güneşi
Alkol ve tütün
O kadar mıydım
Tek kişilik bir ayakizi
Şehrin sokaklarında dikiş diker gibi
Ve ayyaşa çıktı adım
Ne çabuk unuttum
Gözlerinden boncuklar fırlatan sevgilimi
Şimdi şehrin öteberisiyim sanki
Dolanır dururum
Masalara kazıya kazıya
Adımı unuttum
Karaya vurdum teknemi
Unuttum ki unutuldum...

2001

efsane

Bir efsane buğulanır aya bakan pencerede
Kalan sağlar sağlama yapar, derin alkoller
Düğün dernek hüzünler – fotoğraf çekmek yasaktır müzelerde
Bir kilim dokur hayat, bıyık altından gülümser
Ayışığı yatıya gelir toprak damlı evlere
Sen büyüttün sen öldür – gün doğar buğu silinir
Yolunu yitirmiş bir yıldız pencerede donar...

2001

yalnızın ölümü

O, çoksesli kemanların
Parmakları kırık virtüözüydü
Göğe doğru burulmuş yağmurlar altında öldü
Yüzünde yaşanmamış hülyaların
De ki, minesi soldu

O, upuzun gecelerin
Saçakaltlarında ıssız bir yarasa
Bir şeyleri bekliyordu ama neyi, kimi
Düdüklerini evlerinde unutan bekçilerin
Sokaklara karşı özrü gibiydi

O, derin yalnızlıkların
Kalabalıkla çarpıştığı bir köşebaşıydı
Utangaç, sıkıntılı, mağrur
Yaşamak bir özürse kabahatinden büyük
Ölümü kendinden menkûl

Bir tek kendini ağlattı mendebur...

2001

erhan

Boynu bükük
Ömrü yitik
Şehri uzakta
Sözü buruk
Gönlü kırık
Bir sırsız ayna
Kendini bırak
Biraz dinginlik
Çöker nasılsa
Yorganı delik
Yastığı yırtık
Parkları yatak
Sen böyle uzak
Upuzak ellere
Düştün nasıl da
Torbasında yolluk
Alnında tufan
Taşıyan Erhan
İşte yalnızlık...

2001

karşılaştırma

Martılar kadar aç, çığlık çığlığa
İstanbul, ne yapsam evimden görünüyorsun
Mendil satıyor, el açıyorsun
Silinecek camım yok, keşke olsa
İstanbul, acıyla coşkuyu karsambaç yapıyorsun
İtelerdim ömrümü süpürgemin sapı kalsa
Ama sen kendi dulluğunla övünüyorsun
Tarihin saklı duruyor sarnıçlarında
Sen ne kadar sürtüksen, Ankara öyle bekâr

Yüzüm solgun, şaştı yolum... benden bu kadar!

2001

istanbul gibi

Dalgalan sen de İstanbul gibi ey şanlı yalnızlık
Hiç değilse rüzgârla arkadaştı, desinler...

2001

Cihangir Miyavlaması

Zaman: durmuş gibi
Cihangir'de pazar günü şaşkınım
Olmayan uykumu bölüyor bir akordeon sesi
Bir çocuk ufarak sarı saçlı
Eminim kara gözlüdür görünmüyor uzaktan gözleri
Görünmüyor ki
Sokak derin uykularda duyulmuş şey değil
Cihangir'de geldiğim günden beri
Gurbetliğimden beri
Son travesti son bira şişesini yere çaldığında
Saat kaçtı, anlamadım
Bir şeyler okuyordum, kırıntısız, yankısız
Unuttum
Güzel Marmara ve yeşil elma sabah sabah
Olmaz ki
Olmaz ki böyle bir ülkede böyle
Canlı bomba gibi bir martı pencereme çarptı
Korktum
Ve artık her şeyden korkuyorum
Gurbette ve kanlı bıçaklı tutkun
Bu nasıl iş bu Cihangir her damarı bir sokak
Bir sokak
Baktıkça gözlerim kanıyor
Kana kana bakıyorum

Zaman: geçmek bilmiyor
Yalnızlığa alışkınım sessizliğe değil
Pazar günlerinden nefret ederim bu yüzden
Bakkal açılmaz çöpçüler bağırmaz bu nasıl Cihangir
Güzel Marmara ve yeşil elma
Bulunmaz ki sabah sabah

Ellerim sarsak

Gözlerimdeki çapak sanki bütün sokağı örttü görünmüyor
Hiçbir şey görünmüyor
Yalnız ve soğuk yatağım
Boşlukta süzülüp alçalıyor
Gidip uyuya kalksam ne olacak

Ne olacak

Zaman: her yerde kedi kuyrukları vardı
Yürümeye korkardım buz üstünde gibi
Basmaya korkardım şimdi nerdeler
Elinin körü ne biçim sabah bu ne biçim pazar
De ki uyudum
Çalmayacak mı telefon kapının zili
Ağzımda şarabın kekremsi tadı
Karnımda yüzlerce akreple uyusam onlar uyanacak
De ki bir arkadaşım geldi gidelim
Belgrad ormanında kros yapalım dedi – ben mi
Önce içelim sonra içelim
Kaçmıyor ya şu İstanbul dedikleri

Ah benim evcil kalbim
Artık "hayır" demeyi de öğrendi

Şimdi ne olacak

Bana hergün sokağa çıkma yasağı bana hergün o üç darbeden biri ne bilsin olağanüstü hâllerin ta kendisiyim dokuz canlı bir kediyim sekizini yitirdim ne bilsin ayrıca burası Cihangir kedi diktatörlüğü

Şimdi ne olacak

Kimseler bile gelmiyor bugün pazar
Yalnızlığın eşcinseli mi oluyor yani
Yani cinaslı kafiyeli pazar günleri ey
Sıkıldım şarabım bitti elmadan vazgeçtim uykum yok
Yok üstüne üstlük sigaram da azalıyor
Şimdi sahiden ne olacak
Ben bu kadar geveze değildim eskiden
Bir sıkımlık canım kaldı

Zaman: otobanındayım senin
Yürü ki bir şeyler dönmeye başlasın
Dünya mı olur artık ne olursa olur hayat
Hani İstanbul git git bitmez koca bir şehirdi
Ayağının turabı olayım yürü
Ayaklarımı bitiştirerek uzun uzun ölçtüm
Ve düşündüm ki meselem mi meselem mi tükendi

Nerdeyse akşam olacak

Zaman: oydum da gözlerimi sana bıraktım
Yoksa tarih miydi kanla biçilmişti kaftanım
Ben Kafdağında bir kaptan değilim
Ama bu çırpıntılı şarapsızlık ne olacak

Şimdi ne olacak

Yağmur yağıyor yağmasın
Volta atıyor martılar göğün duvarında
"Ne balık, ne de kuş"* olabildim şu dünyada
Gurbetim bile yok beceremedim

Toprak

Uçaklardan korktum da ne oldu sanki
Onlardan önce çakılıp kaldım yere odama
Meyhanelere geniş mağazalara sayısız
Yalnızlıklara ve pazar günlerine

Gömüleceğim bir gün sana toprak
Başımı yukarıda tutmaya çalışarak
Ama olmayacak
Kefen param bile

Hep ağır ve aksak

* John Fante.

Olmadı bile kanıma alkol düştü payıma küfür
Birer ziynet eşyası gibi şişelerim yığılı evde
Her şişenin dibinde ay parçası bir melek
Dansediyordu iyi kıvırıyordu kaltak
Cihangir'de Cihangir'de özellikle
Ama neden cinlerim hep tepemde

Alçak

Gidip Neşet Ertaş dinlesene aklını kucağında saklayarak
Balık görsen aklına rakı gelir önce
Ve bütün yollar bir gün her gün meyhanelere çıkacak

Cihangir'de sabah hiç olmayacak

Alkolikler ve eşcinseller giremez yazar
Ev sahiplerinin kapılarında anlarlar kimsin
Nesin adamım buralar sana göre hiç olmayacak
Kalk gidelim çöpçüler süpürsün ıslak
Ve yorgun bedenimizi şarap ve elma kokan
Bedenimizi doktorlar serumlarla yıkasınlar
Akla sığmayacak halüsinasyonlar ellerinde şişelerle
Hastanelerin ziyaretçi saatlerini beklesinler

Ölsem kimsenin umurunda olmayacak
Öyleyse beni alnımdan öpsene toprak

Hayat hiçbir şey değil şiir hiçbir şey değil
İki dirhem bir çekirdek ölüm bile
Hiçbir şey değil
Sokaklara atılmış dölüm
Nereye gitsem ardımdan seğirtir
Mendil satar cam siler ille de bıçak taşır
Ve tiner
Unutma ki sevgilim hayat
Karamsar bir şiirin ilk dizesidir

Peki şimdi ne olacak

Elma yok yok ki şarap
Birazdan tütünüm de tükenir
Ve Türkiye'de şair olmak bu değildir
Neydi ki Türkiye'de şair olmak

Dünyaya g.tüyle bakmak
Kız tavlamak sanatına masalarda höykürmek mi
Salya sümük ağlamak

Ölüm oruçları

Ey bu ülkede
Artık ne sabah ne de akşam olacak

Üç çocuk daha öldü
Yatağında üç kere daha sırtını döndü halk

Elbette elma ve şarap
Elbette elma ve şarap

Üşüdüm üstümü örtsene toprak

2001

Akasya

akasya, seviyorum...

Su, taşı dürtüyor şimdi
Yağmur bulutu
Çocuk annesini –
Uyan, artık eskisi gibi değil dünya
Seviyorum
Günyüzü görmemiş bir dalın hüznü
Akıyor damarlarıma
İliklerimi yakıyor
Göl kıpır kıpır
Sazlıkların ardından sıçrayan balık
Diyor ki bana –
Artık eskisi gibi değil dünya
Sıva kollarını
Ellerini taşın altına sok
Bir yapı kur kalbinin kıyılarına
Seviyorum

Alnımdaki derin çizgilerden
Savrulan toz
Umurumda değil
Gözaltlarımda büyüyen tepecikler
Yaşanmamış yıllarıma hatıra olsun
Ve titreyen ellerim
Ve daha ne çok şey
Hayatla ilgili, ölüme ilişkin
Umurumda değil
Basılı kâğıtlarda kalan şiirler
Kalsın ve unutulsun
Denize yakın uçan kırlangıç gibiyim
Dilleri yakan sarhoşluğum
Dillere düşen
Soluk bir çerçevede dursun
Seviyorum
İznik gölünde sonbahar
Damla damla karışıyor ölgün yıllarıma

Adını bilmediğim bir ağaçtan
Birdenbire kopan yaprak
Tam kalbimin üstüne konuyor
Uğursuz dünya
Yenilmeyeceğim
Damarlarımda uyuklayan kan haykırıyor
Seviyorum

Artık eskisi gibi değil
Bütün kirleri ve nemleri kusuyor bedenim
İşte burada
Tam işte burada
Kırküç yaşındaki cismim
Sevgilim
Yeni bir ad bulmalı sana
Yastığımdaki kokunu avucumda tutuyorken
Varsın dokunmayayım hiçbir şeye
Avucumu ağzıma bastırıyorum
Deliyim
Böyle dolaşıyorum sokaklarda

İznik gölü
Görmedim ki daha önce
Bir çini tabak gibi
Desen desen
İnce
Mavinin bütün tonlarıyla haykırıyorum
Seviyorum
Ölmem artık dünya ölmezse
Göl kuşum benim
Güz çiçeğim
Sen de seviyorsun biliyorum
Kadınım ol
Kuluçkaya yat dokuz ay on gün

Akasyaların üstünde
Seviyorum
Kanımdaki yıldız geçitim
Dirliğim, diriliğim
Alfabemdeki ilk ve son harfim
Dinginliğim

Hiçbir sözlükte yerin yok senin
Umrumda değil
Güneşi süzen akasya
Ankara'm İstanbul'um bütün şehirlerimsin
Akasya
Senin adın Akasya olsun
İznik gölü gözlerini kapıyor
Utanıyor mu biz öpüşürken
Yoksa akşam mı oluyor
Seviyorum
Yağmur altında yürümek gibi bir şey bu
Sevinçten ürpererek
Damla damla
İyi ki akşam oluyor
Seninle birlikte geliyor
İznik gölü de yatağıma
Akasya
Seviyorum...

2001

kadın

Destan kaçkını, kılıç gibi gürz gibi
Hayatın ar damarı çatladı şimdi
Uyudu koynundaki sardunya çiçeği
Oğula durmuş, kadınım olmuş

Kadınım olmuş, parmakları düğümlü
Sevişirken boğazlanırmış gibi bağıran
Rüzgâra tarihin o yeldeğirmenlerini
Bir o yana bir bu yana giderken güden

Kadınım olmuş, sevgilim diyemeden...

2001

yaşlılık

Ben sudan çıkmış bir Ankaralı
Sen doğma büyüme güzeldin
Sapsarı sılam, masmavi gurbetimdin
Bu hayat sıktı beni, gel yürüyelim

Baldır bacak bir acıyla bakıştım dün gece
Ayna eski ayna, ben sanki eski ben
Saçlarımı cürufla yıkayarak genceldim
İncitmesin gözlerini sonsuz yaşlılığım

Ölümseyerek bakıyor dünya, biz gülümseyelim
Beşikte teneşirin sevişmesi neyse ne

Ama sen doğma büyüme güzeldin...

2001

körebe

Çok uzakta biri var sanki beni bekliyor
Günlerin ayların yılların tükendiği bir yerde
Çok uzakta biri var...
Tüylerimin seğirmesinden anlıyorum
Ayaklarımın geri geri gitmesinden
Her şehirde ve nedense biraz soluklanıyorum
Önümde hep ikinci bir kadeh
Sağımda solumda sarmaşıklar zakkumlar
Durup durup ardıma baktığım doğru
Çok uzakta biri var...
Burcumun üstüne iliştiriyor burcunu
Düşünerek uzaklaşıyor benden
Unutarak yakınlaşıyor sanki

Çok uzakta biri var
Kaçarak seviyor beni...

2001

o derin yağmurlarda...

O derin yağmurlarda
Mektuplarına yaslanarak uyudum
Görmedim ki ben hiç bu ömrün ayazında
Bir serçe parmak kadar olsun
Bana uzanan bir el
Hep işaret parmaklarını kullandılar
Sen de biliyorsun

Hayatın duluyuz biz, "ölüm hariç değil"
Eminim, ilk ölümümde imbatla geleceksin
Ankara yine körlemesine duman
Ada'da titreyen parmaklarıma uymamak için
Görmedin, bir gece öncesinden
Bütün tırnaklarıma topluiğneler batırdım ben
Geride, tabakta kalmış patates tavalar
Fondip biralar, Kilise'deki Zehra teyze
Konuşkan acıların kâğıtlara
Bir mıknatısın çektiği gibi uzanmak
İstediği, ama uzanamadığı
Bir gündüz, bir gece kaldı
Ama ben, gökyüzünde adresini verdiğin
O yıldızı bulma olanağından yoksundum
Ve o derin yağmurlarda
Mektuplarına yaslanarak uyudum

Bilmiyorsun... Biliyor musun?

1999

kontör

Kontörüm bitti, beni arar mısın
Kalbim durup durup yongalanıyor

Kontörüm bitti, beni arar mısın
Alnımda yüzlerce idam sehpası

Kontörüm bitti, beni arar mısın
Bir yalnız öbür yalnızların ipini çekiyor

Kontörüm bitti, beni arar mısın
Cihangir üstü dolunay oy oy oy

Üç kontörlük aşkım kaldı, oldun mu mosmor...

2001

akasyalar

Senin akasyaların var ya
Yemyeşil bir ağ gibi pencerene atılan
Ben hangi şehre insem akşam
Önüme mavi rakılar uzatıyor
Senin akasyaların var ya
Esiyor derin yalnızlığından

Ve bir yağmur kokusu ellerini tutsam
Ankara'nın bittiği yerde hep İstanbul başlıyor
Ne zaman yüzüne baksam dişlerimde bir kamaşma
Kim bilir hangi tanrının çocukluğundan
Senin akasyaların var ya insanı
Upuzun bir ölümsüzlüğe taşıyor

O ölümsüzlük ki aşka benziyor...

2001

sevgilimsin

A. Behramoğlu'yla

Balkonumdaki sardunya kokususun
Sevgilimsin, dünyaya karşı hukukumsun
Gözlerinin başladığı yerde ayakların biter
Güz günleri tenime sızan buğumsun

Yelkenim seninle dolu, yüreğim geniş
Bence hiçbir kıyıya varmamalı bu sevinç
Aç kapımı, gir içeri yorgunsun

Sevgilimsin, dünyaya karşı onurumsun...

2001

şarkı

O şarkıyı hatırladın mı yağmur
Sen çaldın, sen söyledin hatırladın mı
Elleri hep üşüyen bir sevgilim vardı
Ağzında sana bana yetecek kadar buhur

Bir sevgilim vardı, sevilmişim meğer
Severmişim sular seller gibi
Şimdi yalnızım düz duvara tüneyecek kadar
Alnımda o suların derin izleri

O şarkıyı hatırladın mı yağmur
Aklımın dehlizinde bir o var sanki...

2001

Kalıt

güle güle

Güle güle ömrüm
Kirlendi suyum
Ekmeğim küflendi
Yazlarda kışlarda
Yapayalnız kaldım
Ömrüm güle güle
Alnımdaki o ayazma
Kurudu birdenbire
Yalazlandı günüm
Güle güle ömrüm
Yok el sallayanım
Bakarak ardımsıra
Geciktim geç soldum...

2001

fal

Kalbim bir kahve telvesi gibi
Çökmüş dibine bedenin
Kapkara
Diyorum ki falımda
Çıksın ne çıkacaksa
Ben ne ölümler gördüm
Üşürdü tabutlar bile
İç geçirirdi toprak
Ben neyim ki
Şu dünyada
Kaldır fincanı artık
Namerdim
Bir korkum kaldıysa...

2001

dörtlük

Dağ deniz gökyüzü uçsuz bucaksız
Altında üstünde öpüştüğümüz
İki damla su olacağız bir gün
Biri sensiz, biri bensiz...

2001

Göreceksen şimdi gör beni
Çünkü tabutlar ışık geçirmez

KAYBOLMUŞ
BİR KÖPEK İLANI

2004, YUNUS NADİ ŞİİR ÖDÜLÜ

Birinci Basım: Ekim 2003, Everest Yayınları.

"Yaralar vardır hayatta, ruhu cüzam gibi yavaş yavaş ve yalnızlıkta yiyen, kemiren yaralar. Kimseye anlatılmaz bu dertler, çünkü herkes bunlara nadir ve acayip şeyler gözüyle bakarlar. Biri çıkar da bunları söyler ya da yazarsa, insanlar, yürürlükteki inançlara ve kendi akıllarına göre hem saygılı hem de alaycı bir gülüşle dinlerler bunları. Çünkü henüz çaresi de, devası da yok bu dertlerin. Tek ilaç şarap yardımıyla unutmaktır; afyonun ve uyuşturucu maddelerin sağladığı sahte uykudur. Ama ne yazık ki bu tür devaların da etkileri geçicidir, acıyı kesecekleri yerde çok geçmeden daha da şiddetlendirirler..."

Sadık Hidayet
'Kör Baykuş'

Çev. Behçet Necatigil
YKY 2001

Kırkbeş...

insan ilişkileri

Kırkbeş yaşımın kuyruğunu henüz yakalamışken
'İnsan İlişkileri' bölümüne yeni kaydoldum
Alnımın çatalında bir yorgunluk büyürken

Siz neyi kıskanırsınız?

Alkol dizboyu, oğlum sevgisiz, karım umarsız
Üç beş şiir yazdımsa mısra-ı berceste mi oldu
Kolumu ayağımı kırdım, özendiğiniz bu mu
Kurtları kovalamaktan kurdeşen döktüm
Gönlüm açık denizler kadar ıssız ve fenersiz
Bana çekinmeden 'alkolik' diyebilirsiniz

Taşikardi – ki kalbin 'aritmi' bozukluğudur
– Ben aritmetiği sevmem laf aramızda
Panik atak – ki dünyanın öcülerine karşı bir bastondur
Çekici ya da içki getirin ben sokağa çıkınca

Siz neyi kıskanırsınız?

Şiir... Ah, şu on parmağımın onu birden kırılsa!

kırkbeş

Bir tek ben sevemedim ben beni
Hiç kimseye yâr etmedim ömrümü
Açık kapılarımı ancak kırarak girebilirsiniz
Ey dünya, boyum kadar konuşabilirsiniz
Yağmur kendi suyunu iteler içime
Ne tuhaf, çamurdan heykeller yaratırım kendime

Bir tek ben sevemedim ben beni
Toprakta kanat, gökte sürüngen
Denizde... hiç değilse denizde yelken
Olsam da, sevmeyebilirdiniz

Kış geldi, yağmur kar boran oldu
Şiirin yolları kapalı, soytarılık bile soytarıyor bakınca
Ey şehir eşrafı, irin kusma sırası şimdi bende
Nasıl da ikibinleri solladı teknolojiniz
Çadırda yaşar kurtlarım, kar altında
Beni ancak fenerimi kırarak görebilirsiniz
Gücüm yetmez damarlarımı ışıklandırmaya

İşte kırkbeş... Çekildi burcum, yıkıldı kal'am
Vazgeçtim güneşin bütün burçlarından
İşte kırkbeş... Ne suskunluğuma bel vermekten usandım
Ne de meydanlarınızda avaz avaz bağırmaktan

Siz duymadınız görmediniz bilmediniz ki zaten...

Ay Çarpması

silivri

Yapayalnız bir kasabanın ortasındayım
Mendilimdeki son nezle artığını
Az önce harcadım
Silivri'den önce
Tam o kavşağı dönmeden önce
Sanki
Yeni bir hayata başladım

Ey yalnızlık
Ey kadir-i mutlak
Sen nelere kadirmişsin ki
Buralara kadar savruldum

– Yolum düştü,
Kardeş, bir yudum su ver

– Bak, denizin üstüne
Yağmurlar yağar

Canım alkol çekmiyor
Yağmur dinmek bilmiyor
Akşam hep geç oluyor
Onu bile anlamadım
Arkadaşlar dizboyu
Gülüşmeler sevişmeler çocuklar rüzgârlar
sokaklar yıkık göçük yapılar pijamalarıyla adamlar
pijamasızlıklarıyla adamlar kadınlar yorumsuz
kadınlar dizboyu gecesefası gönlümü şaşırtan ama
ürkütmeyen evcil kalbimi ürküten ama şaşırtmayan
her şey

Daha ne kaldı

– Yolum düştü
Anne, bana bir dilim ekmek ver

Hayret
Alkoller bana uzak
Burası neresi
Cennette bir vaha dilimi mi, hey

– Baba, yolum düştü

Sormuyor burda babalar
Nerden geldin
Hırlı mısın hırsız mısın

Şairim
Deyince, deniz bile kanar

Nazım öldü, diyorum hâlâ mı anlamadın
Başka şair yok, diyor
Bir de Ferideddin-i Attar

– Burda çinekop çok çıkar bu zamanlar

Benim de Mersinim Ankaram Ayvalığım
Bir de oğlum vardı
Salarım bazan yön bilmesem de
Elimi güneye doğru

Elimi güneye doğru

Babamı nasıl unuttuysam
Oğlum da beni unuttu şimdiki zaman kipinde
Ha şimdi ha geçmiş
Hayatı
Geniş zamanlara taşımadık ki hiç

Sen iyi adamsın, diyor
Bıyıkların tütünlü

– Baba,
Yolum düştü...

Kalbim
Bir günebakan tarlası
Dr. Jivago filminden koparılmış bir fragman
Ne zaman akşam olsa
Sabah olmak bilmiyor
Ne zaman sabah olsa akşam

Günebakanlar

Sizin güneşe döndüğünüz yerde
Ben akşama dönerim yüzümü
Kalbimi
Kova borcunu
Soğuk şubat gecelerini

Hayat öyle soğuk ki

Günebakan bile olsam
Dörtbir renge bürünsem
Yağmur yağar lodos vurur
Toprağa eğerim boynumu

sekizgen

Özcan Karabulut'a

Bir sekiz anca bu kadar geniş çizilir
Bir insanın helâsı böyle uzak mı olur
Evin içinde sürünüp duruyorum
Rakılar ne kadar çabuk tükenir
Bakkal hayal, kapıcı dünden uyur
Silivri'de sabah oluyor

Akşamın sanki ne hayrını gördük
Cüzdan boşalmış kalbim gibi
Kalbim boşalmış yağmurlu bir sokak gibi
Akranım yok – alnımda kanayan bir yara
Herkesi kan tutmuş, o yaradan kaçmış
Köpekler bile benden korkuyor
Polislerin gece nöbeti hep benden sonra

Evim mi yakın ben mi uzağım
Sokağın ortasında güneşte bir yarasa
Yolu bilmez gözü görmez taksiciler durmaz
Sekiz anca bu kadar geniş çizilir
Birebir ölçekli haritalarda

Kardeşim... Kardeşim... Kardeşim!

Silivri'de saatlerin kadranı donuk
Silivri'de herkesin sırtı bana dönük...

gibi

Kiralık bir ev gibiyim
Sanki görücüye çıkmış bir güz
Issız bir dal gibiyim
Ömrüm yalnız, silahsız

Karanlık gece, ver elini
Kendinden uzak, uykusuz
Kalbinin bütün yolları tıkanmış
Kasabada bu saatte damarsız
Bir Ahmet Erhan gibiyim...

ay çarpması

Günbatımı bir çapak gibi duruyor denizin üstünde
Yağmur durduk yerde tuz biber ekiyor
Silivri bu işte... ya da ben bu kadarını gördüm
Bilmem ki yolda yürümesini
Sarhoşken ayık sanırlar, ayıkken sarhoş
Silivri'ye bakınca düşünüyorum da
Sanki bu dünyada hiç kimseler ölmedi
O kadar rahatlar ki, o kadar mayhoş
Kızsam mı sevinsem mi anlamadım gitti

Rüzgârının nerden estiği belli değil
Evin içinde pencereler dönmedolap oldu
Marmara mısın, Karadeniz mi bir karar ver
Yakalamışken bir de çükeydin bari
Çapağını sil, yüzünü yıka, aynaya bak
Sen benden de önce görmüş müydün ne beni
İstanbul'u kus, yeni bir safra kesesi edin kendine
Tavernalar bütün gece ölüm bağırıyor

Güneşin üstüne irin yağıyor...

Alkol... Evet!

alkol kasaba

Buğu sis duman
Kasabada bir Erhan
Durmuş denize karşı
İçmek meclisinden ayrı
Bir şeyler yapıyor

Acının buğusu sisi
Yaşaması lafı güzaf
Hiçbir şeyler yapıyor
Ben mi fazlayım şimdi burada
Kasabada bir deniz var
Zaten alkol kokuyor...

öğüt

Bu kadeh böyle tutulur
Rakıya bu su bu kadar konur
İkide bir kültablası değiştiren
Garsona kızmayı öğren
Bahşişe alıştır sevinsin gariban
Belki evde çoluk çocuk vardır
Her neyse işimize bakalım
Ne diyordum ki ben nerde kalmıştık
Ha, hızlı içme, leblebiden öte
Rakına hiçbir şeyi revâ görme
Ne de olsa serde Atatürkçülük var

Yaylan haydi eve, annen kızar...

hayat

Hayat'ı tut elinden al getir, gözlerinden öperim
Ki artık ona 'yaşam' diyorlar
Kitabıma ad olsa da sevmedim, sevemedim
Biz yine Hayat'la dizboyu yürüyelim
Değil mi ki ölüm var, azıcık gülümseyelim

Yepyeni bir şair, yepyeni bir roman
Yok mu? Yok. Ya da ben bulamadım
Sen yine de Hayat'ı tut elinden al getir
Var mı? Var. Sokakta çocuk cıvıltıları

Hiç değilse o çocukların kadrini bilelim...

şantör yakınması

Oooo... Ahmet Erhanlar da gelmişler
Sırtında depderin bir küfe
İçinde dipdalgası gibi acılar
Hasretler gurbetler sılalar
Oooo... Boş şişeler dolu şişeler
Kandiller ki fitili çoktan sönmüş
Oğlunun yüzünü üç yıldır görmemiş
Bedeninde bir iki-üç dokuz canlar
Rivayet ol ki, hâlâ sekizincideymiş
Oooo... Ahmet Erhanlar da gelmişler

Toprakta yer mi kalmadı birader...

mavi kefen

Ben sende yitirmişim bütün sevgilerimi
Bir çiçek bu kadar yolunurmuş ancak
Düşün, bir tekneyim denizden uzak
Gurbete çekingen, sılaya unutkan
Ben gidersem kimseye mendil sallamam
Öyle mağrur, öyle gülünç ve sarsak

Besbelli
Kefenim masmavi bir votka şişesi olacak

çarkıfelek

Yanak yanağa geçtim sokaklarınızdan
Cinnet çadırlarınızdan, uyanmadınız
Çarkıfelek dönüyor! Çarkıfelek dönüyor
Düztabanlı ömrünüzle asıl siz yalnızsınız

Benden sevgi dileniniz, belki veririm
Belki vermem, bakalım ne kadar sağırsınız
Çarkıfelek dönüyor! Çarkıfelek dönüyor
Düzayak düşlerinizle asıl siz yalnızsınız

Alkoliğim, sanmayın ki memnunum bundan
Memnuyum ama parklarınızdan, boş umutlarınızdan
Çarkıfelek dönüyor! Çarkıfelek dönüyor!
Dünya yanarken nasıl küllere inanır insan

Şiir yazmak bile bana zûl geliyor

büyük express kuşağı'na

Sula beni Ramazioni – takma adı Ramazan
Donat şu sofrayı bakalım cebim ne diyecek
Bir kadın bakar sanki atlasların bütün kıyılarından
Oysa içimi çeksem duyup da ağlayacak

Sen benim kuşağıma yataklık etmedin mi – yalan mı
Yatalak bir hüzünle biralara kulaç atarak
Akif'e sormalı bu kaçıncı cürme girer
Yatılı okumadan yatakları hep buruşuk bırakmak

Ramazioni! Bayındır sokaktaki o akasyaya bir çentik de
benim için at!

alkol

1

Beyninin tam ortasında bir hücre
Değil mi ki çıktı yola seğiriyor genlerin
İç öyleyse, geceden sabaha sabahtan geceye
Artık sevmesin seni sevenlerin

Yat – kalk düzeninde içtima zamanında uyan
Nasılsa oğlun bile beklemiyor yolunu
Dilinde paslı bir çivi, damarların kar boran
Bilen bilsin kadehin masalarla ağız arasındaki uyumunu

Utanma titreyen ellerinden
Çay partilerine katılmak zorunda değilsin
Dünya bulanık gözlerle buğulu görünür
Eksiler artılardan daha çoğuldur

Ve daha onurludur alkol, sonrası yağmur...

2

Yine yollarda bir ayrıkotu
Dillerde meze olacağım
Telefon telleri alkol kokacak
Göçtüğüm her yerde şişelerden bir yontu
Uzakta durup eserime bakacağım
Kanı ancak gözlerimde
Titremeyi ellerimde tanıyacağım
Kimseye bir zararım dokunmayacak
Pantolonumdaki sigara yarasını
Avucumda uzayan hayat çizgisini
İkidebir daraltmaya uğraşacağım

Alıklar! Bir kez olsun aynaya bakın...

3

Burun üstü düştüm yere
Kalbim geldi burnumun üstüne kondu
Atsineğim benim gereksizim
Bu dünyayı sevmek sana mı kaldı

4

Şehirlerinize sızdım bırakmadınız
Mezarımı deryaya oyduracağım

5

Silivri açıklarında
Bir Ahmet Erhan batmış
Suyun yüzeyinde
Kalbinin izi kalmış
Alkolle yol alırmış
Mazot benzin hak getire
Bütün mürettebat kayıp
Silivri açıklarında
Üç gün üç gece aradık
Kitapları denize atlamış
Boy boy sıra halinde
Amiralim bir tek
Ah'ının uğultusu kalmış...

Kül

Ben bir gen yanılgısıyım şu dünyada
Beni niye doğurdunuz! Beni niye doğurdunuz!
Organ nakillerinde bile bir "hiç" kalacağım
Boşuna bir parsel, yazık toprağa

İntiharım kendimden menkul, kim ne karışır
Doğarken kül olanlar, ölürken anka olmaz –niye anlamadınız
Yaşatsanız da bir anlamı yok ki artık
Kemiklerim ellerinizde kül haline dönüşür

Külümü alkolle bir daha yakınız, ne olur!

alkol... evet!

Alkol... Evet!
Dibe vurmuş göğüm, yastığımda kusmuk yarası
Yarasın da büyüsün kalbimdeki o moruk
– Ki yıllarca altını temizledim
Gayet huysuz, sevecen ve donuk
Alkol... Evet!
Babasının dölünden artakalmış bir çığ
Hangi çiçeği ezer, hangi toprakta erir
Bana kalırsa eni sonu yokluk

Bütün yaz suladığın fesleğenler bir gün gelir küser
Ya da senin küstüğünü sanır – oysaki dalgınlık
Son günlerde –ve nedense– rüyalarıma hep babam girer
O ki, bir türlü anlatamadığım anlatılmazlık

Alkol... Evet!
Kendi gönderinde boğulan bir bayrak
Çocuk bayramlarında hep yağmur yağar
Ki ben buğulu havaları severim
Şimdiyse elimde tuttuğum çanak
Eni boyu yağmurla dolsun isterim
Oğlum 'takdir' almış karnesini hep cebinde saklar
Acılar el eder bana hep uzaktan uzaktan

Alkol... Evet!
Yenildim, tüylerim haykırdı, yasak bölgelerim gençliğim
bir türlü ağlatamadığım derin yerlerim kızgınlığım
nafileliğim ve bilmediğim sayamadığım eskiden
yakışıklı şimdi 'amca' olan yüzüm...

Alkol... Evet!
Yağmurda çocuklarım beni konuşur
Tören sırasında titreyen bir adam
Hoca'nın başı döner bayrak yine de göndere çekilir
Cuma günlerinin o beti benzi soluk selalarında
Evet ki evet
Bir anlık baygınlık kayar gider ellerimin arasından

Sevgili çocuk
Hem sevgili hem de çocuk olan
Ah, bir de büyümeye çalışmasan
Anneni sev, çiçeğini kokla
Kaplumbağana biraz yeşillik ver
Durma benim gibi yağmur altında
Sevme benim gibi
Ölme benim gibi...

Alkol... Evet!
Hiç değilse sığınacak bir deliliğim var
Bir diyeceğim var ki inan:
Doğdukları gibi ölürler
Benim gibi yağmur altında dimdik duranlar...

ek...

Kimse taş bağlamadı sırtıma
Ne denize yarandım ne de dağlara
Ama hayatla da olmadı bir hesabım
Devrimciyim, sarhoşum, yalnızım

Alkol... Evet!

Kime hatırını sorsam, önümde bir kadeh uzar
Sağolsunlar bu dünyada hâlâ varlar
Tanıdılar efendim sizden hesap almazlar

Alkol... Evet!

Yani ben bir karanfilde iki dal bir çiçek
Çok şeye borcum var, kendime yok
Yani beni ya çok, ya da daha çok sevsinler...

fayton

Bu gömlek bana uymaz
Çelimsizim devasa marketlerinizde
Yalnızım da çok
Bataklığın kenarında salaş salaş bir meyhane gibiyim
Oturur bir şarap söylerim kendime
İçine birazdan sinek düşecek bilirim
Kibrit çöpüyle sineği çekerim
Derya ve balık misali
Yine içerim yine içerim
Midem bulanmaz

Kalbim bulanır
Parmağını bedenimin neresine sürsen
Ağlasam bir infilak
Kankardeşim bile yok
Damarlarımı alkolle sınadığımdan

– Fayton sürücülerine alkol testi yapılmaz!

Akşam Perdeleri

çapak

Yağmur altında ağlanmaz ki
Üstelik gözlerinde çapak
Elini sallasan elli tane ölüm doğacak

Önündeki ilk sapağı dön, hayata sığın
Bir şeyler var, düşünecek, konuşacak
Dünün bugünün çocuğun karın

Yoksa deniz bile bedenini çapalayacak

Erhan, çok mu iyi olacak...

fesleğen

Yirmidokuz harfe takılıp kalmış ömrüm
Özür diliyor önüne kim çıksa, heceleyerek
Sanki sokağın doldurduğu bir balkonda
Ömrüm fesleğenleri suluyor, sardunyalar küskün
Yazmak artıklardan soyunmak gibi bir şey
Okumak onları giymek sonsuzcasına

Bakıyorum upuzun bir hayat çizgisi avcumda
Ama neyi tutsam, neye baksam ecel
Ey yirmidokuz harfe takılıp kalmış keder
Yüzbin kere ölüm dedim ki ölüm
Kimseler inanmasa bile dedim ya

Çürürmüş fesleğenler çok sulanırsa...

akşam perdeleri

Suyunu çekmiş bir akşamın başlangıcında
Bir limon gibi içten içe kurumuş
Bir liman gibi sessiz, ama derinden uğultulu
Gelen kim, giden kim, belli belirsiz
Yağmurdan uzak, topraktan ziyade
Bir sırat ki, köprüsünü yitirmiş
Anlamını tütsülerle sorgulayan bir coğrafya
Ölüm mü... Çoktan hayatın koynuna girmiş

Yine de her akşamın başlangıcında
Gecenin sonsuzluğunu hatırlatan bir şeyler vardır
Bir kör, alfabesinde güneşi okur
Ben perdeleri çekerim, birileri ahretin koynunda uyur

Perdeler benim kefenimdir, ışığım kendi içinde büyür...

köpek ilanı

Sen gelince uyuyorsam şaşırma
Mevsimdendir
Çayı ısıttım, çiçekleri suladım mı acaba
Bütün at yarışı müsveddelerimi yırttım
Türkiye yırttı, Musul Kerkük yolunda
Sen gelince yalnızsam sakın şaşırma

Kaybolmuş bir köpek ilanı gibi kaldım şu dünyada

kiracı

Bana evimi kiralasana
Tek laf etmem, susarım
Dolap senin, ev benim ama
Araklamam, tırtıklarım

Bir aşkın köşebaşından götün götün kaçtın mı hiç
Bende bahane çok, anlatamadığıma yanarım
Bana evimi kiralasana
Elektrik yakmam, su bile içmem
Gökyüzüne bile bakmam
Anam mısın karım mı onu dert etmem
Ama bir aşkın teninde sürüm sürüm süründün mü hiç
Bende yalan çok, bir gün akrep, bir gün yelkovan

Seni beklerim, gözümü yoldan hiç ayırmadan...

mandolinli çocuk

Mandolinli çocuk, yağmur altında
Ölüm ki bir saka kuşudur, zamanı gelince öter
Yırtılır derinlerde bir patiska
Bir mendil açar, ucu bucağı parsel-ada
Mandolinli çocuk, ötesi berisi soluk
Ceketimin yenini seninle doldursam
Koşsam, seninle koşsam, koşacağım varsa
Ama köpeğim yorgun, sen bir deri bir kemik
Bende taşikardi, alkol, hüzün...

Yaşanmamış bir fotoğrafını çekelim güldüğümüzün...

dikili bir ağaç

Çekirdeğim benim, günebakandan kalma
Musul'um, Kerkük'üm
Gözleri pencere bütün coğrafyalara
Kadınım, elimi alnına sürsem ülkemi gördüğüm

Bilir misin ki, bize bir şeyler oldu
Anlar mısın ki, şu uzun kıştan sonra
Mısır püskülüm, başka bir şey yetişmez ki buralarda
Gel, dikili bir ağacımız olsun
Cunda'da ya da Ortadoğu'da...

yağmurda susuz

Yağmurda susuz, gecede uykusuz
Kalbim olsaydın; derdin ki yollar:
Düzayak evlerin önünden geçtin
Aklın buhurdan, gönlün mağrur
Hastanelerimizdeki gaz odalarını
Hapishanelerimizdeki ölüm oruçlarını saysam
Bedenin sanki ceplerinden dökülür
Orta yerde güneşsiz bir günebakan gibi kalsan
Boynubükük, göğe kulp takmakla meşgul
Ah, sen ölür müydün, kendine bir inansan

kör

Neyi özlediğim belli, nereyi özlediğim meçhul
Issız denizde sarsak bir sandal gibi
Kendi içimde kürekler çektim
Savrulup gitti bütün şehirlerim
Belki de ben yırttım alnımdaki o haritayı
Yalnızlık bana mahsus, ama anladım ki
Yok bir bekleyenim, sevenim
Adı sanı ucu bucağı kendinden menkul

Ey en derin rüyaların uyanma vakti

Göreceksem, önce güneşe alıştır beni...

uykusuzluk

Uykusuzluk derin bir kan gibi
Çöküyor yatağıma
Yastığım yorganım benden habersiz
Sabah olacak – ne olacak
At olup da bu yaştan sonra kuyruk mu sallayacak ömrüm
Güneş alnıma vurunca
Bir umut ararım ki kendinden ıssız

Bütün gece yağmur kar boran
Öğlede uyandım baktım her taraf dümdüz
Millet göğün altında çay partisi veriyor
Kasabada herkes kalbime bakıyor

Vaktim yok, evde yalnızlığım bekliyor...

dikkat

Yollarım engebeli, bana gelmeyin
Düşer de bir yerlerinizi kırarsınız
Varsın uçuklasın dilim kendimle konuşmaktan
Sağ elim sol elimi avuçlasın
Kapım denize açık boğulursunuz
Gökyüzüne dönük pencerelerim, uçarsınız
Siz hepiniz şairsiniz, benimse yağmur yağar alnımdan
Şiir konuşmayı hiç sevmedim bu yüzden
Sevginizi börtü böceğe saklayınız

Etraf kar boran bana gelmeyin
Üstünüze çığ düşse benden bilirsiniz
Varsın alkol kanıma sızsın bu akşam
Bir çıban gibi büyüsün yalnızlığım
İyidir iyidir sizin çoğulluğunuzdan

Mademki hayat kalem defter

Dikkat! Köpek var!

çocuk

Sen benim umudumdun, biliyor musun
Nerden bileceksin her taraf yağmurdan kalma
Aynaların buğusu bile silinmeye teşne
Ama yüzler değişiyor gün seyrelince

Kulağına kiraz taktım rüyamda demin

Seni yaşanmamış bir çocukluk gibi sevdim
Bütün gün beklediğim pencereler kırıldı
Nerden bileceksin, her taraf puştluktan yana
Seni yazdığım defterler de buruştu

Gözlerine boncuk taktım az önce

Ama rüyamda... Rüyamsa benimdi hâlâ
Bırak bütün okullar sana "teşekkür" vermesin
Vermesin... Varlığına yokluğuna 'teşekkür ederim!'

ertelenmiş bahar

Oğlum, uzak çocuğum
Anladım ki sevmezsin bilirim
Niyedir diye sormam
Hiç değilse yağmuraltı saçağın olayım

Onyedine bastın benden habersiz
Sormadan, sevişmeyi de öğrendin
Oğlum, sokak çocuğum
Sacayağıydık o zamanlar annen sen ... biz

Bugün pazar, güneşi hadım ettiler
Balıklar ölgün, gönlüm solgun
Silivri'nin yollarında ben ve bir hiç
Kolkola yürüdük, seni andık, kulaklarım da çınlamadı
Duydum, onyedine basmışsın benden habersiz

... Yağmur ol boranın olayım
Toprakta ertelenmiş baharın olayım
O değil, bu değil de Deniz
Dimdik ayakta duran baban olayım...

manoli

Ne olur gözlerini üstüme örtme
Manoli, çocuğum
Dağlardan kaçırdığım kayalar adını yazdığım
Manoli, çocuğum
Denizlerden arıttığım maviyle yüzünü

Herkes kendince bir şeyler söylüyor
Tekdüze dünyalar düzenle uyuşuyor
Anlamazsın, çocuksun
Buğulu yüzüm aynalarda yaşıyor
Artık üç günde bir traş oluyorum

Manoli, çocuğum
Doğduğunu görecek miyim, öldüğümü
– İnsan bazan onu da görür, sanırım
Kalbi uzak bir ıssızlığa bürünür
Manoli, sevdiğim
Duvarlara sinen sızım

Kızım... Yapayalnızlığım

mendil gibi

Ben kendimle hiç küsmedim ki
Ama ne zaman barıştım
Yahya Kemal'den kalma bir akşam vakti
Mendil gibi dürüldüm

Yağmuru gördünüz mü, yağmuru gördünüz mü
Nasıl da sırnaşık kederlerime
Üç beş kelimeyle şiir yazmak varken
'Kartopu alıp ördünüz mü?'

Erhan, daha vakit erken, hayat uzak

Siz hiç tek başınıza öldünüz mü?

lüzumlu dörtlük

Hırlım da hırsızım da öldü
Zaten biri topal, öbürü kördü
Ama ağlamadım desem yalan olur
Lüzumluların ardından en çok lüzumsuzlar konuşur...

son hece

Gel ey kanımın son hecesi, gel konuşalım
Konuşmaktan başka bir şey yaptığım yok son günlerde
haftalarda aylarda yıllarda
Elimden gelen bu diyemem, uçurumlara iteler o zaman
o eller beni
Görmedim duymadım bilmedim, desem kör olur gözlerim
kulaklarım sağır, bilincim yitik
Sanki o derin kuyulara bağırmak için doğdum
Saçımın son teli, gençliğimin güzü
Yaşamadım desem yalan, yaşadım desem ölüm aklıma gelir
Güneşinin yolunu şaşırmış bir günebakan
Bir tek hücrem kaldı yıkılmayı bekleyen
Bedenim şarapla yüklü bir gemi değildi
Körler sağırlar ozonla silinmiş bellekler arasına düştü yolum

Yorgun değilim desem yalan, yorgunum desem yenilgi
Henüz kınından bile çıkmadı kılıcım
Kırbacım toprağa bile değmedi
Savaşım kalbimin varoşlarında dolanır durur
Damarlarıma ateşten mazgallar ördüm

Demişler ki ne kadar da dilsizmiş bu adam

Gel ey kanımın son hecesi, alyuvarlarımı akyuvarlarımı
saymam...

Artık konuşmam...

kazı

İnsan hayatta bir tek kadını sever
İnsan hayatta bir tek şiir yazar
İnsan hayatta bir tek denizi kucaklar
İnsansa...

Tüylerim diken diken gökyüzüne bakınca

Çok değil mi şu içilen rakı
Şu ızgara lüfer, mercan, istavrit
Çok değil mi bize denizdeki ay çarpması
Beğenmiyorsan ittir git artık

İnsan hayatta tek günü yaşar
İnsan hayatta o günü çoğaltır
Ardından gelen varlığı öne çıkarır
Adamsa...

Gözlerim ürperiyor bir çocuğa bakınca

Deniz yüzeyi, çöl kumu, silme başak
Rüzgârda, var git yüreğim artık
Yürük bir umut buğusu ayaklarımda
Kalbim bir vaha cemâziyelevvel sıcağına
Gel yine de ağustos diyelim buna

İnsan hayatta bir tek ölüme doğar
İnsan hayatta bir tek taşı öper
Eğer kazılacak bir adı varsa
Toprağa...

şehir

Gözlerimde bir çıban gibi büyüyor İstanbul
Ellerim kapıyı pencereyi çivilemekle meşgul
Harlanma şehrim bir gün dönerim
Harlanma şehrim sende ölürüm
Ankara gitgide soluyor kartpostallarda
Yitip bulduğum bulduğum da yitirdiğim

Şakaklarımda tren rayları gibi zonkluyor İstanbul
Hiçbir yere varmayan kendimden menkul
Darlanma şehrim birgün dönerim
Darlanma şehrim sende ölürüm

Ankara... gençliğim, düşlerim, her şeyim...

küçük İskenderiye

k. İskender'e

Gıyabımda yangın çıkarmışlar, amirim
Söylemesi cünup ben küçük İskenderiyeli filan değilim
Sanki Silivri beşik ve teneşir doğma büyüme
– o da ne demekse
Kızoğankız bir pasak bir gürültü hinlik
Güya İstanbulin giyindik Cihangir gibi yerden kaçtık
Ama haksız mıyım amirim

Puştlar! İskender kebabına bile patent almışlar
'küçük' ten kurtarıyor bizim lavuk
Akıllı çocuk raconu bilir
İstanbul'un hangi tepesinden baksan ille de görünecek
Olur a, şimdi kapımı çalsa gönlüm göverecek

Bir gün bizim de İskenderiye kitaplığına yolumuz düşecek
elbet

Rum tanrılar gırnata çalacak ölümümüzde
Bir gün, o gün bizim de 'tek' tanrımız olacak

Farkında mısın yangınertesi
Ateş bile bize sövecek...

çivi

Adını saymadıklarım bilmem ki bana niye küser
Belleğim soldukça
Burnumun tüyleri dikine dikine gider
Yüzler sırtını döndükçe

Yağmur yağdı böyle oldu
Nasılsa ben ölünce bahar
Unutulmam, adım çiviler serper
Göğe toprağa suya...

kuyu

Kuyuya zehir atan sendin
Bir engereğin gözyaşlarıyla
Kalbimde bir çıban var ki anlatılmaz
Kanım alkol, kanım irin

Bilmiyorum sonu ne olacak bu yolculuğun
Denizlerin kovduğu yakamoz gibiyim
İtiraf etsem suçsuzluğum anlaşılacak

Talan olmuş ucum bucağım, boranda sönük ocağım
Kanın ah'ını yine kan mı alacak
Ey Narlıkuyu, ey Viranşehir
Ey kör aksak savrulan coğrafya bilgim
Elbette kuyuya bir taş atan da çıkacak
Cennet–cehennem mağarasına uğradım demin
Baktım ki aynada donmuş çocukluğum
Nankörlüğüm, hayrım, şerrim

Mersin, kuyuya zehir atan sendin
Sen doğurdun sen öldür bari
Gurbetini sılasını anlasın şairin

bir gün

Bir gün sorulur
Yağmurda damla
Tende ter olduğun

Bir gün sorulur
Hayatta iç kanama
Gözde fer olduğun

Sorulur bir gün...

Kanatlanınca ölümün
Serde Erhan olduğun...

ayvaz

Kar altında yürür diyorlar
– Derlermiş de ben inanmazdım
Köroğlu'nu terk etmiş bir Ayvaz'dım
Avazım rüzgâra kaldı

Koştum kendi peşimden yorulamadım

Şehrin dehlizlerindeki ateşe yandım
Evine insan girmez, kapı açmaz diyorlar
Gürzünü terk etmiş bir Ferhad'dım
Sesim dağlara kaldı

Aradım da kendimi hiç bulamadım

Seyreldi ömrüm kendi suyunda
Olta ben, balık ben... Erhan olamadım

Silivri, 2002-3

ŞEHİRDE BİR YILKI ATI

2005, BEHÇET AYSAN ŞİİR ÖDÜLÜ

Birinci Basım: Ekim 2005, Everest Yayınları.

Bir Ucu Yanık Resim

baba

Baba, bu gece hiç uyanmasak
Başucunda kadeh, bir dilim portakal ve ben
Aktarırım saatleri sabaha hiç sektirmeden

Baba, bu gece hiç uyanmasak
Yağmuru usul usul elesek gökyüzünden
O kadar ki, sabahları unutsak

Ben babamı severim, kaşı gözü kara
Hilâl-i Ahmet gibi konar uca bucağa
Ben babamı severim doğma büyüme

Alkole karşı kişnemem süklüm püklümse
İyi de, Hayat'a karşı o kadar safkan
Babam olmazdı ki ben olmasam

Babam ölmezdi ki ben yaşamasam...

bir ucu yanık resim

Habip Aydoğdu için...

Bir ucu yanık resim
Uçar da bir dala konarsa
Derse ki; Ateşte yangın, su
Kısacası, hayatta ve ölümde ben varım

Kendime küssem, rengimle barışırım
Sinerim dört köşe, bir duvar
O duvarla sevişirim
Büyürüm damla damla

Bir ucu yanık resim
Tükenmez bu Türkiye, henüz bulûğ çağında
Gün gece mi, yoksa sonsuzluk mu yakın

Gidip bir yol Habip'e sormalıyım...

kırkyedi

Şiir kustum gecelerce
Kâğıt kalem bozayak
Hevesin gözü kör olsun
Yaşamak bile alnımda hançer

Soruyorlar, hep sorarlar
İstiyorlar, hep isterler
Kuluçkaya yatan tavuğunu bekleyen bir horoz gibi kalmak

Yüz kere söyledim, dinletemedim
Şimdi ömrüm kırkyedi ayak...

halat

Hayati Baki'ye...

Sinop Kal'asından kuşlar uçardı. Uçar mı?
Sinop Kal'asında Sabahattin Ali. Ali mi?
Sinop Kal'asından aman yaradan. Yaradan?
Bakardı ben mi yarattım bunları. Ben mi?

Ben Sinop'u bilmem, Hayati'yi bilirim.

Dal ile yaprak, deniz ile balık olduk
Ne durduk, ne de sövdürdük alnımıza
Ankara'da akasyaların diline düştük çok çok
İki bira içtik, atyarışı oynadık. Oynadık.

Ben Sinop'u bilmem, Hayati'yi bilirim.

İkisi de kendi dalında, ikisi de sürgün
"Tonyalı Balıkçı", sevgili kardeşim. Kardeşim.

Gel Sinop'tan Silivri'ye halat çekelim...

hiyeroglif

Varamam gecenize, sırtım üşür
Kendimle daha fazla yorulamam, bağışlayınız
İadeli taahhütlü bir mektup gibi
Attığım imzalar birdenbire silinir
Sizin e-mailleriniz var, kulak asmayınız

Yoramam kendimi, lütfen artık
Başka kapı, başka tokmak sizindir
Altı üstü elden ayaktan düşmüş bir şiir
– Dili var ağzı yok bir çocuk
Karnından konuşur, dinlemeyiniz

Alnımda size uzak bir mühür, bir
Hiyeroglif... Okumasanız da olur...

çıkmaz

Yürüyen yaralılar asla ölmez
Kefenlerini bağlayan olmaz
Bu yüzden kendime bir güzergâh seçmeliyim
Sokaktan bir orospuçocuğu edinmeliyim
Yürüyüşü düzgün, ağzı bozuk
Bir çocuk, öldürsen metroya binmez
Kebabistana götürsen karnı doymaz
Artık küfürlerimi elimin tersiyle silmeliyim
Ve artık daha neler neler ki Hayat
Yazmakla bitmez, ömrümün üstünü de vermez

Şimdi kimi arasam: Yanlış numara
Kime sokağımı sorsam: Çıkmaz!

bayrak

Belediye otobüslerinde okunacak
Şiirler yazmadım, yazamadım
Rüzgârın merdivenlerinde kanadım kırık
Sokaklarda yüzüm soluk, yataklarda hırçın
Denize küskün bir balık

Kendi içre yandı gülüm
En derin yazlarımda hep kar vardı
Saydım ya, onsekiz kitap boyu
Ne aşkımın ne de nefretimin gününü gördüm
Belki Hayat'ın misillemesinde bir garip kördüm

Sevgili Hayat... Öyle çok sevdim ki seni
Ölümden biteviye korkacak kadar
Sözümle iteledim yalan rahlelerini
Camilerinde su oldum, kiliselerinde mum
Sevgili Hayat... Senden çok sevmedim kendimi

Benim için –ne olur– renksiz bir bayrak yak!

can yeleği

Dünya sen benim can yeleğimsin
Çoğalan sevgim, dinen nefretimsin
Bir derya kuzusuyum ağdan habersiz
Tarih köhne, coğrafya göçük, beden ıssız
Dünya, çiçeklere bürünmüş kefenimsin

Sana inanmıyorsam eğer, duyun ey düyun u umum
Bütün inançlarım gökyüzüne gömülsün...

ajanda

Hayat, daha önce söylemiş miydim
Güneşten artık, yağmurdan eksik
Topraktan daha duru bir şeyler aldım
Çocuktum, annem ellerini üstümde saklardı
Ölüm günlerini ajandalara yatıran babam
Bomboş bir sayfada göçüp gitti

Hayat, daha önce söylemiş miydim
Ben babamın oğluyum, unutulmuş bir şifre gibi...

e-mail

Islanırım durduk yerde
Yağmurdan bir mizacım kaldı
Deniz feneri sandım kendimi bir ara
Işığımı örttüm avuçlarımla
Kimse kıyılarıma vurmadı

Yalnızlığı kendime arkadaş kıldım
Yalan değil, alkolü bir de
Bütün masalar, iskemleler evlere kaçtı
Kimsenin kapısını çalamadım

Bir bilgisayarım var ki tam düdüklü tencere
e-mail attım kendi kendime

antoloji

Hayatımı kurutemizleyiciye götürmem gerekiyor
Dünyanız dönse de ben artık içmem
Adım bile şairlere ağıt oluyorsa
Kaptan ölünce çok çok gemi sallanır
Suyu severim çünkü boğuluyor yalnızlığımda

– Az sonra oğlum arayacak, beni meşgul etmeyiniz

Hayatımı kurutemizleyiciye götürmem gerekiyor

Kendime bir antolojide yer bulmak...

sonsuzluk

Bir kapının açılmaması mıydı sonsuzluk
Ya da denizin karaya bir çıkartması
O sonsuzluk – bir yalnızlık ertelemesi
Alnıma mühür bas, deniz mavisi olsun

Benim denizim ertelenmiş hali sonsuzluğun...

ayna

Aynamı gölgede unuttum
Uzak kılındım kıyılarıma
Merakım güneşti oysa

Yalan bu ya – ne sevdim ne sevildim
Garsonlara temenna çakarken ömrüm
Ne güldüm, ne ağladım

Hayat, sonsuzluğa en yakın masa

Aynamı gölgede unuttum...

süt

Ben ki gecesefasıydım günün gündüzün
Rakılı sokaklarda bir buhurdan
Akşam olsa da hiç uyumasam
Nereye baksam baba yüzünün teğetinde
Bir erhan, ki bilmem kaçıncı hüznün
Nezaretinde sekiz bacaklı çizgiler çekiyor
Ölümüne peşrev, hayatına isyan
Ol memelerden kan emiyor kana kana
Kan emiyor, kan, kan...

deniz

Buralarda deniz yok amiralim
Şu bozbulanık yosunları saymazsak
Damsız girilmez sokakları hep açıkhava
Ne kedisi kedi, ne köpeği köpek
Çiftayaklıları ölümüne kıskanç
Bir eğretileme gibi yürüyor fahişeleri
Naylonla örtülmüş kaldırımlarda

Ben yüksekten korkarım doğdum, büyüdüm
Buralarda deniz yok amiralim...

amca

– Seni lanet, seni gece taciri
Çocuk sesleriyle şiir yazsana

– Yalnızlığın kırbacı yüzüme vurdu
Bana öyle çok bağırma amca

– Sen pislik, çürüse de kokmayan
Ölüm gününü önceden bilen dalyarak

– Bağırma amca, sokaklarım kuyu
Bilmiyorum bu gece nereye varacak

– Elinde koskoca bir anahtar, oğul
Gör bak kapıyı Hayat açacak...

balık

Göktanrılarından medet ummadım
Maviler bana çok uzaktı
Kova burcunun nârına yandım

Ter atıyorum yaz kulvarlarında
Damarlarım toprağı seyreltiyor
Oysaki bir çocuktum var-yok dünyanızda

Ağzımla balık tutsam da yaranamadım..

inkâr

Artık sayılmayan yıllara götürdüm
Ömrü olmayan bir hayatı
Çocuktu, ikide bir büyümeye davranıyordu

Dövecek gibi yapsam, el kaldırıyordu

O bendim, o gözlerinizdeki çapak
Mahremiyetinize girdim, korundum

İnkâr ettiğiniz savaşlarda vurdum vuruldum...

su

Kar gibi gel, koynuma sokul
Karım ol – medeni kanunu ihlal et
Buzul çağlarında doğurmuşlar bizi
Nasılsa suyla yıkayacaklar bedenimizi

Silivri'ye sanki kar yağıyor
Kahvede unutulmuş ellerim üşüyor
Bütün imgelerden nefret ediyorum

Irak'ta bir rüya bensiz ölüyor...

21 aralık

İhsan Tevfik'e...

Şeb-i yeldâyı* geçtik
Geceden güne düştük
Ardı kar önü boran
Ey üşüyen çocuk

Aynaların önü sır
Ay'ın ardı karanlık
Büyür içimizdeki ur
Sanki gün mü gördük

Bahara seyreldi karlar
Artık kahrımız gül
İflâh olmaz özgürlük
Ol aşkı gömdük dirildik

Şeb-i yeldâdan öte
De ki yaşadık öldük

* Yılın en uzun gecesi.

denizkurdu

Denizkurdum benim, derin bir devletten bozma
Ege'de tatbikat var, hâlâ gelmiyor musun?

erbaş

Uyuyordu bütün o adamlar
O, yapayalnız bir köşede
Sanki talimden yeni çıkmış, dimdik bir asker
Ama kendi efsanesinde

Bir oğlu varmış uzakta, adı bile şöyle böyle
Tırnak ete karşı dimdik uzar
Ne yazık, herkes kendi kalbinden göçer...

Ölüm ki bir uçan kuştur, gezindiği yeri bilmez
Sana benim sorum düşmez
Ama o niye yapayalnız yaz kış...

Sanki talimden yeni çıkmış...

özür

Özür dilerdi
Bütün savaşları sanki kendi çıkartmış
Bense eskisi kadar devrimciydim
O ki bir muhacir, devletini şaşırmış

Özür dilerdi

Gibi'ler ikliminde kaldım
Ya da bir Kürttü ki
Yurdundan çomakla kovalanmış

Özür dilerdi

Kimden mi

Hattı zatında Türkiye olur kendileri

eksiketek şiir

Ey sen ki yalnızlık, ölümden sonra
Dört abla gibi büyüyor duvarlar
Bir tek çocukları kalmış umurlarında
Yaşlı ana-babalarıyla büyük

Siz hiç uyur musunuz
Atalarınızdan kalma o derin yataklarda
Ben uyumam, korkarım
Uyumak, eğer ki zorunluluksa
Gider sokaklarda yatarım

Ablacıklarım benim, eksiketeklerim
Onurumuzun uzandığı o kıyılarda

Var mısınız, yok musunuz yalnızlığa...

analitik

Bütün meleklerimi ayağa kaldırdım
Melekem şeytan çıktı
Kendimi analitik masalarla kandırdım
Silivri, bir martı sürüsü gibi oturdu yanıma

Kimin aklına gelirdi buralarda bir erhan...

Ah, bir kez olsun bana bunu sorsan...

şehir korosu

Ben ne zaman sokağa çıksam güneş doğuyor
Gözlerimin yorgun korosu avuçlarımda
Kara kuru bir çocuktum yaz bahçelerinde
Önce elimin ayasındaki 'hayat çizgisinden' kurtuldum

Bu nasıl bir şehir ki, sanki herkes yürüyor

Bana ne senin terlediğin elbiseden
Bana ne açtırdığın boş şişelerden
Gülü belinde saklı bir çeteyim ben
Tek kişilik uzuvlarım artık yetiyor

Bu nasıl bir şehir ki, sanki herkes düzüşüyor

Bir eli yastığında, bir eli cebinde pantolonunun...

çöl

Yağmur oldum, paranoyak oldum
Canım sıkıldı, bir votka içtim
Deniz kıyılarında ağlama noktalarını ben seçtim
Hiç değmedi gözlerim yaşlarına

Sabahı polis korkusuyla aydım
Durdum yaslandım bir iş ilanına
Bin kere evlendim ben bu Hayat'la
Bir kere adam gibi boşanamadım

Telef oldum, uzun bir şiirde
Baktım hiçbir naneye yaramıyor
Yaranamıyor gönlüm bu sulara
Deniz eskisi bir göl oldum

Adım ummandan uzak... belki çöl oldum

Bağlar Gazeli

Ay akşamlar, akşamlar
Yine doğdu akşamlar
Evli evine gider – bağlar gazeli
Garip nerde akşamlar – dünya güzeli

Güldü ağlattı beni
Sevdi aldattı beni
Gittim, kölesi oldum – bağlar gazeli
Bir pula sattı beni - dünya güzeli...

(Halk türküsü)

bağlar gazeli

Azer Yaran'a

1

Sılam yürüdüğüm yollardadır
Yuvam gurbette
Bıraktım ömrümü en ücra köşelerde
Yedi coğrafyası çürümüş bir mozaik
Bir gazelhan türkü söylüyor duvar diplerinde
Evet, öyle bir derviş ki zaman
Bağlarım ellerimde
Yapraklarım üryan
Öyleyse o bağların gazeliyim ben
        Bağlar gazeli
Sömürülmüş, kemirilmiş, kuru
Toprağa kavuşacağı an
Herkeslerce beklenen

Kardeşim, yapraklara sar üşüyen yerlerini

2

Telefonlarım çalıp durur an be an
Ben açmam, dostumu düşmanımı bilmem
Hiç sevgilim olmadı ki
Topuklarından öptürecek, bir üzüm tanesi gibi
Verecek ağzını
Hiçbir kalem elime uymadı
Bağlar gazeli
Belki seninle bu akşam
Yollara çıksam, mağaralara da sığınsam
Beni kimse sevmeyecek, beni
Telefonlarım çalarken an be an...

3

Yoruldum biraz, gökyüzüne bakalım mı
Niyeyse çabuk yoruldum bu akşam
Zavallı deniz!
Bir daha yağmurlar yağmazsa seni hatırlayamam
Üstelik bağlar da niye hâlâ uzağımda
Değil, anlamam...

4

Saklandım. Kozalağıma sığındım
Güldüler: Ben-Sen-O/Biz-Siz-Onlar
Şehrim ölü asmalar serpiyor bu coğrafyaya
Ankara! Darağaçlarının şehri!
Çocuklarının adını 'Deniz' koyan zevcelerin

Tarihine gülüyorsan ışıklarını söndür
Utanıyorsan, bayrağımı geri ver bana...

5

Türkiye! Bağımın en kuru gazeli
Telefonları ikide bir yüzüme çarpan
Bak, burası Hayat kokuyor
Gencecik kızlar üzüm eziyor topuklarıyla
        Dünya güzeli
Dağlarda çocuklar ölüyor
Barışın ve kardeşliğin has yüzü hevesine

Üzüm şaraptan anlamıyor...

6

Sevgili yurdum, dağlar, denizler, ovalar
Biraz da kendine sakla kendini
Başımda güneş, ayaklarımda kar
Bağlar gazeli
Bağlar gazeli
Uzat artık bana şu güzel coğrafyanın ellerini...

Yağmurtaşı

sevgililer günü

1

Koynumda dürerek güllerimi
Ürkek bir durak gibi bekledim
Bugün 'sevgililer günü' – kim bilir kaçıncısı
Kalbim yorgun bir kısrak, itici kakıcı
Olgun bir yılkı gibi köşeme saklandım

Bugünü mü buldunuz ey dingiller
Sevginiz batsın! Pencerem kar...

2

Bugün nedense hep kötü şeyler düşündüm
Kırmızılardan korktum, dangalak şairlerden
Günlük gazetelerin şiir köşelerinden
Deniz kartallarından, yaya balıklardan
Devrimlerden korktum, çağdaş tanrılardan
Ve neyse, her neyse, pek çok şeyden

Uğursuzluk bir ter gibi kavradı bedenimi
Önce sevi sonra öldür mantığına kandım
Anladım, bugün, bütün gün 'sevgililer günü'...

yağmurtaşı

Yağmurtaşım, senin için güz kuruttum
Akasyalar uyukladı sabaha kadar
Denizdi, sanki ağzımın içine vurdu dalgalar
Gece oldu, baktım ben az çocukluydum

Ey koynumdaki yara
Ey sevilmeyi bilmeyenim
Azıcık kendinden çıksan kar yağacak
Sanki iyi mi olacak

Çok çok güzün ardından kış gelecek...

yorgun sonnet

O yaz sanki bütün denizlerim sana aktı
Fenerlerim yosun bağladı, kör gözüm parmağına
Kaçırdım yalı önlerinden dalgın balıklarımı
Sağ gözümü güneşe sattım, solumu aya

Kan bakıyor ömrüm, kan akıyor, kan
İçimdeki zehrin pişmanlığını masalara yatırdım
O ki yalnızlığımdı benim, o saklı ayazmam
Önümdeki rakı kadehine usulca uzandım

O yaz sanki bütün yağmurlarım sana aktı
Belediye hoparlörlerinde bir öldüm bir dirildim
Ölüm'le sarmaş, Hayat'la dolaş oldum

Güya sonnet yazacaktım, ama yoruldum...

piknik

Sana bütün heveslerimi sakladım
Kış ortasında bir çınar ki yıkık
Onu... başka bir şeydin, sanki her şeydin
Çocuklar oynardı, topları ikide bir dereye kaçardı
Hep ben alırım, hep ben verirdim
Ama senin her yanın onlarlaydı, onlardı
Onlar olmak isterdim üzgün ve kırık

Oldum... yaz gelmeden pikniğe çıktık...

öyle

Öyle çok sevdim ki
Öyle özledim ki seni
Yağmurdan artakalmış toprak kokusu
Islak ve buğulu
Şimdi tam melekleri çağırmanın vakti

Kendime bakmalıyım

Gece ıssız ve soğuk
Yerine göre kötü şiirler de yazmalıyım
Tahin helvası dulavratotu bilahare

Öyle çok sevdim ki
Bu yalnızlıklar mezbahasında
Hiç kendine çarptığın oldu mu
Birdenbire köşebaşında

Evet, önce sana
Sonra kendime bakmalıyım...

pırasa

Parmaklarım akar on damla yağmur gibi
Tırnakları gökyüzleri kadar mor
Issız ömrüm, tam işte böyle gecelerde
Seni düşünmesem olmuyor

Gönlüm hayta, puroyla rakı içiyor

Ben bir gecede mi sevmiştim ki seni
Bütün uzuvlarım kor, yatak dangalak
Pazarda soğan da var, pırasa, elma
Ve bilcümle nebat, aklına ne gelirse

Yani şimdi bu bir aşk şiiri mi oluyor

Ben kendimi vururum, bunu iyi bilirsin
Yenimden düşmüş saklı bir silahla...

lehçe

Unutulmuş bir lehçeyle severim seni
Ey kadın, Adem'den olma Havva'dan doğma
Benim bu deliliğim akşamdan kalma
Yaram Hayat'ın göğsünde bir ur
Elbet beni de bir gün seven bulunur
Konuşurum güneşin eski bir aksanıyla
Kimse anlamaz, belki umulur.

Ey kadın, aksayan dili dünyanın
Ah, keşke sabahın bir dili olsa

Ötesi... Ölüm'den olma, Hayat'tan doğma...

kırık dökük

Havlu atmıyor aklım
Ama bedenim paramparça
Ölüm'ün ve Hayat'ın bir sınırı varsa
Orda bekle beni, gözlerinden öperim

Ama bak hele, üstünde
O turuncu hırkayla gelmelisin
Kanım A Rh pozitif,
Gönlüm kırık dökük
Bilmelisin...

bağış

Sen git eşyalarınla, bir tek perdeler kalsın
Yalnızlığım görünmesin
Dumanlatı ömrüm telef olsun
Sen git, yağmurum çoktur silinirsin
Üstüme yoktur unutmakta, unutulmakta

Ne uçağa bindim, ne camiye gittim
Ölümüm bağışlar onları sanki
Ne el öptüm, ne de öptürdüm
Hayat, belki...

pusula

Daktiloma kâğıt tak kadınım
Eski usul bir sevdamız olsun
İki kişiyiz şunun şurasında

– Denize ektiğimiz çapa daha duruyor

Gözlerimden sev beni kadınım
Noktalama işaretlerine aman dikkat etme
Sen yanlışı seçtin ta yolun başında

– Burası Kuzey, azıcık Akdeniz'e çek

Hep ölümü gösteren pusulalarla...

mevsim

Yaz bu şiiri, yarın okursun
Karısı tarafından terk edilmiş bir fesleğen
– O da ne demekse –
Adını unuttuğum birinden kalma bir temmuz
İkide bir sokakları suluyor, biraları soğutuyor
Sonunda kendi adını bulmuş bir mevsim gibi sırıtıyor
Oku bu şiiri, yarın unutursun
Ya da çekip gidersin sen bu şehirden
Terk edenlerin fesleğen olsun

Ama bu mevsim niye böyle sırıtıyor...

balık ekmek

Ben ıslanırım yalnızlığımdan
Ben ıslanırdım yalnızlığımdan
İyi ki sen varsın
Ekmek arası balık gibi girdin hayatıma

Duymam bir yana
Sevmem bir yana

Uzakta bir gökgürültüsü çınlıyor
Şimdi varsın ıslaklığımda...

denk

Sen gözlerimden tüten çığlık
Islak balkonlarımda önüme terlik uzatanımsın
Gecelerimde yere düşmelerimin rengi olan

... Uzaktan bir ezan sesi geliyor
Yorgun bir müslüman gibi uzanıyorum önümdeki rakıya
Kur'anlarımı kuruyorum, ama
Sefertaslarıyla önümden geçiyor birileri

Anladım, sabahlar hayatın dengi...

Şiir Kesikleri

şiir kesikleri

1. Yaz ortasında kutup ayısı muamelesi görmek...

2. Soytarma sümüklü bir velet gibi
   Sevilmesen de seversin, korkma

3. Birimiz hiçbirimiz için kaldık.

4. Kalbim, durup durup bedenimden sıyrılma

5. Sanki kanın damarlarımda gizli
   Ötesi ateş ve barut günleri

6. Aldığımız üç beş
   Karpuz paramıza yetmez
   Gel, evlenelim!

7. Çocukları sünnete çağıran bir kasaba sesi

8. Gölette karakteri bozulmuş
Bir somon balığı gibiyim

9. Adı lazım değil alıklar korosu
Bari gidin bebeklere lazımlık olun

10. İki ayrı şehir gibiyiz seninle

11. Beni seven arkamdan gelmesin!

12. Sapısilikler! Ölsem benden bilirler

13. Ben herkesi seviyorum, tamam mı
Ama herkes beni severse kuşkulanırım

14. Tenden kovulmuş bir ter gibi ömrüm

15. Tek celsede severim seni

16. İstanbul... Sen nerelisin hemşerim?

17. Şu hayatta aldığım mesafeyi
Ayaklarımı bitiştirerek uzun uzun ölçtüm
Sonra penaltı çektim gelmişime geçmişime
Baktım çoktan gol olmuş

18. Bir yılkı atı gibi çekildim şehrimden

19. Betimden soldum, benzimde dondum

20. Kalbim bir fay hattı gibi kırık dökük
Yalnızım değilsin, benim o yalnızlık

21. Çavuşum bak bugün aylardan temmuz
Beni azıcık ve katıksız uyutur musunuz?

22. Benim telefonum Sanskritçe çalıyor

23. Bir gün adım İstanbul'la anılacaksa
Beni iyice derine gömün

24. Üstü verilmeyen paralar gibi kaldım

25. İçinde unutulmuş şiirler olan o sandığı
Açmadan denize bırak artık

26. Binlerce kalem bombalıyor önümdeki kâğıdı
Yazacak yer bulamıyorum

27. Düzayak geçtim şu dünyanızdan
Siz çatılarda güvercinlerle takla atıyordunuz

28. Öyle eksik etek bir hayat yaşadım ki
Ölümüm sürpriz sayılmayacak

29. Senin tam o köşeyi döndürdüğün yerde
Hep sorulan bir sokak adı olayım

30. Ringden düştüm, çekiliyorum
Ardımdan havlu at dünya

31. Şiir kadar başınıza taş düşsün!

32. Damarıma basmayın, ayağınız kayar

33. Pencere, bütün buğularımı sildim
Sokağa baktım da demin

34. Beni 'iadeli taahhütlü' gönderir misiniz
Aklım Ankara'da kaldı

35. 'Kurtuluştan kurtuldum'

36. Mekânınız "hayat" olsun!

Kırkayak Takvimi

1

Octavio Paz ölmüş.

Tarihsiz bir gazetede okudum.

Yalnızlığın Labirenti... Benim şu an içinde yaşadığım evin bir çeşit tanımlaması bu. Ben bazan o labirenti bir tabuta çeviriyorum, o kadar.

Octavio Paz dün ölmüş.

Aradım demin, evin altını üstüne getirdim sanki. Yok. Bende, son zamanlarda eve her gelen konuğun bir kitap "götürdüğü" gibi paranoyalar oluştu. Ama biliyorum ki, *o kitap* burada, evde, bir yerler de...

Octavio Paz. Şiirler. Güneş Taşı. Çeviren Said Maden. Tünel kazmak pahasına, o kitabı bu gece bulacağım. Evime 'tabut' yakıştırmasını yaptığım için kendimi tekzip edeceğim. Yalnızlık zaten bir labirenttir. Ama bir güneş taşı her yerde bulunmaz.

2

Ne kadar aptalmışım. O zamanlar –ne zamanlar– bir "Her Yerde Bulunmayan Kitaplar Sözlüğü" hazırlamaya kalkmıştım. Yarasa'nın 'sahaf' pozisyonu her ne kadar denk düşüyor gibi görünse de...

3

Düzyazı şiirin tökezlemesidir.
Ama hiçbir yara izi yok dizlerimde.

4

Bir kuşluk vakti telefon çalar. Ben "Şu" der. Kadındır. Hatıralar da güzeldir. Ama üst üste okunmuş şiirler gibidir. Hatıralar da güzel midir? Eli de yalnızca kuşluk vakitlerinde güzeldi.

Görüşürsün ve ellerini – nedense– hep ceplerinde saklayasın gelir.

5

Octavio Paz sahiden ölmüş.

Bütün kitaplığı devirdim. Sarhoş ceketlerimin ceplerine bile baktım: *Güneş Taşı* yok!

Ey kendini bilmez kişi, ya o kitabı getir ya da kendin gel!

6

Mehmet Sönmez bile ölmüş.
Ölüm fotokopi makinasını çalıştırmaya görsün.
Kalbimde sardunyalar.

7

Mehmet Sönmez de sahiden ölmüş.
Ama bütün fotoğraflarında gülüyor.

8

Sevgilimin Bodrum'dan gönderdiği kartpostal.
Can Yücel'in "Bir Siyasinin..."in kapağı
Mehmet Sönmez.
Anlatıp duruyorlar: 1968. Asker Mehmet. Bodrum.
Ölüme en güzel uyak:
– En yakın dostumu yitirdim.

9

(Kalbim ıssız bir makamda
Hatırasız şarkılar dinler
Ne kaldı geriyeler... Sus.
Bir yerden sonra kendini bekler

Ölüm renginde bir kırçiçeği kopardım demin
Suya tutsam olmazdı... kopardım

Bir insan nasıl intihar eder

Hayat dersinde her şeyi sanki çözdüm de
Bir bunu anlamadım)

10

Telefonumun nasıl çaldığını duymak için kendimi dışardan aradım az önce.
Boğuk ve yalnız bir telefondu.
Kendi hatırımı sordum:
İyiydim. Çok iyiydim.

11

Bütün memelilerden nefret ediyorum.

12

Sarhoşluğum en ayık halimdir.

13

"Sayın abonemiz, telefonunuz borcundan dolayı görüşmeye kapatılmıştır. Lütfen, telefonunuzu açtırınız."
Telefonum yalnızca çalıyor artık.

14

"Türkçe Sözlük" bile ayaklanıp gitmiş ya da benim boyum yetmiyor.

15

Telefonum artık çalmıyor bile.

16

Yarasa değil, Kırkayak!
Yalnızca yürümek istiyorum.

17

Bir çocuk örtüldü üstüme sanki.

18

Ellerim günlerdir portakal kokuyor.
Hayırdır...

19

Az önce elektirikler kesildi.
"Bir bu eksikti"deki eksik olmayan *bu* gibi.
Yazının minesi soldu.

20

Ne biçim köpek bu? Hep duvar diplerine işiyor.
Duvar yazısından yargılanacak salak!

21

(Ama hizaya sokulmaz ki hüznüm benim
En sarsak çocuğuyum solgun bir devrimin)

22

Şimdi şu odaya sazlı-sözlü bir güneş doğsa
Yalnızlığın son piçi gibi
Kalakaldım karanlıkta.

23

Uçkurlarını çözüverse ampul...
Ne olur...

24

Kırk yaş... kadınların 'menopoz' dönemi gibi bir şey sanırdım; ya da öyle derlerdi.

Sanki ben hep kırk yaşındaydım.

25

Adımı kime söylesem, mahçup bir duraksama.

Ölüm bile hatırlamıyor artık beni.

26

Herkes ayılınca unutuyor. Bense unutmak istediklerimi bile hatırlıyorum.

27

Sen, idam mahkûmuna sorulan *o* sorusun.

28

En büyük devrimci hareket yürümektir!

29

Her insan kahvaltı ederken gazete okur; ben yazı yazıyorum.

30

Aynada, en hamarat kadınların bile silmeyi unuttuğu o lekeyim ben.

31

Uzun gezmelere hasret, bir otopark bekçisi gibi kaldım burada. Ya da benzin istasyonu... nasıl yürümek isterse artık.

32

(Ahmet Erhan yürüyüşe çıkıyor.
Ve bağırsakları akasya kokuyor Ankara'nın

Kalbim, henüz yarıyoldasın
Ellerim üşüyor, parmaklarım

Şehirde özürlü bir kırkayaklıyım.)

33

Takriben yaşıyorum.

34

Bu dünyada ne kadar kolay bir şey olmak ve ne kadar zor 'bir şey' olmak...

35

Bütün kadınlarım, ancak kendilerini aldattığımdan kuşkulandıkları zamanlarda yazdıklarımı okuma gereği duydular.

36

Gece. Karanlık güzel. Güzel karanlık...

37

Ey hayat, bana ölümü çok görme!

38

Ayaklarının otuzdokuzunu yitirmiş bir kırkayak gibi kaldım şu dünyada.

39

Her sabah dokuzdur saatler
Ve her gün pazartesidir.

40

Yetimlerin bile tüyü bitti.
Hakkınızı helâl edin.
Benim helâl edeceğim bir şeyim bile yok...

Sonelveda

yılkı

Şerh koyuyorum artık ölüme de hayata da
Bir yılkı atı oluyorum o derin otobanlarınızda

Ateşle ovun beni, öldürün artık yeter
Çünkü kan külle buluşunca hayat biter...

olta

Hoşçakal Ahmet Erhan, merhaba Hayat
Gönlünün kırık kanadı dumura uğramış
Yağmurun var karın var bir tanecik oğlun var
Deyip, uçkurunu dağa taşa yaymış...

Evet ki evet, merhaba Hayat
Rakın yok, karnın aç, ekmeğin küflü

Gökyüzüne olta atılmazmış...

elveda

Mevsimim bitti farkındayım
Kalem kal'aya dönüştü
Ey, garip şairler, sizi ey
Nasıl sevdim bilemezsiniz
Şimdi yaldızlı açıklama ve pul istersiniz

Kalbim donarken, kâğıdım yandı
Meselem buydu, farkındayım
Hayat'a hep uzaktan baktım
Korkum kendimeydi, kendimleydi ey
Sol cebimde hep kör bıçak hüznü
Nasıl sevdim, ey garip şairler, sizi ey

Mevsimim bitti, bağışlar mısınız...

sonelveda

Ölürken dönüp de bir bak bana
Senin için hayatın yüzü olacağım...

Silivri, 2003-5

SAHİBİNDEN SATILIK

2008, MELİH CEVDET ANDAY ŞİİR ÖDÜLÜ

Birinci Basım: Nisan 2008, Everest Yayınları.

"Ölmeyecek kadar yaralıyım..."
Tomris Uyar

Sahibinden Satılık

pencere

Pencerene kar buğusu bıraktım
Belki adımı yazarsın diye
Belki resmimi çizersin diye
Pencerene kar buğusu bıraktım

Külüm şenlendi, kanım ısındı yine
Neye baksam kar, neyi görsem kardan
İplik iplik tütüyorum göğün bacalarından
Belki beni seversin diye
Kar soludum sanki, kar açtım

Pencerene kar buğusu bıraktım

atlas

1

Kalemimi traş ettim
Kâğıdım sanki bağlardan gazel
Kuşlara ekmek, bana çay ver
Kadınım bir şiir yazacağım
İlk hecesi sen
Son hecesi senden söz eder

2

Kış, güneyin kapılarına dayanmış
Ördüğün çoraptaki yeşil bile soldu
Anladım ki bu beyaz bir gecedir
Yalnız kalmış karlar ortasında
Bir köpek üşümüş, upuzun ulumuş
Gel şimdi alış bu açlığa, yoksulluğa
Evin içinde dizboyu kar
Bir tek kâğıt, kalem ve masa açıkta kalmış
Üstünü bu şiirle ört sen
Kış güneyin kapılarına kadar dayanmış

3

Anneler şişe çekti sırtıma
Üşütmüşüm biraz
Salgın var buralarda
Aklımda bir şehir uğulduyor, İstanbul desem değil, Ankara
değil
İzmir hiç değil – İzmir uğuldamaz, sevinç çığlıkları atar
Ben ki, Londra Asfaltı'na bile çıkmadım
Yani dünya haritasının yedi milyarı kadarım
O kadarı bile fazla
Kendi içimde çok gezindim
İmrendim atlaslara

Anneler şişe çekti sırtıma...

Durduk yerde bütün bayraklarımı açasım geldi
İki bayrağım var, bunu bir ben bilirim
Gönderime çekerim akşamdan akşama

4

Kadere inanmam, benimkisi alınyazısı
Bir kış günü, gece vakti
Göğe toprağa yazdım bu şiiri
Son soluğumu sana bağışladım

5

Dumanı sönük bir vapursa kalbim
Tamam
Yıka beni, gülsuyuna batır
Sevişelim ondan sonra
Yalnızlığın bir hayrını görmedim
Ama lüzumsuz çoğulluğun da
Tamam
Assos'lara filan gidelim
Ben gibi deliler diyarına
Delideniz, delikadın, deliadam, deliçocuk
Karalara bürünmüş oturuyor aklımda
Tamam
Hayat kırk katırsa ölüm tek satır
Ötesi yokluk...

6

Ömrüm, evet artık sadede gelelim
Elli yaş üstü mum üfleyelim
Ölüm ki bir çocuk oyuncağıdır, salı pazarlarında satarlar
Biz yine de çiçeklere su verelim

Anladım ki bu şiirin başı sonu yok
Bütün bercesteler senin olsun
Kâğıtlar bir ırmak gibi akarken önümde
Kalemler onlara bunlara kalsın

Aç susuz gurbeti sılası ıssız
Çingeneler harita bilmez, biz yine de yürüyelim
Coğrafya bilgisine ırak dağlar denizlerden habersiz
Ömrüm, evet artık sadede gelelim

Solgun bir çiçek gibi sızlıyor bedenim...

acı kavun

Bir gölge gibi gelir peşimden
Oysa ortalıkta güneşin kırıntısı yok
Rakıma buz atarken ağzımı koklar
Bakıp durur yağmurlu pencerelerden
Yerine göre bedenime sızar

Ayıp yerlerimde leylak kokusu
Oysa bahar değil, yaz değil
Ayaklarımı yıkar, tırnaklarımı keser
Evlilikten söz eder, iki çocuk doğurmaktan

Önümdeki peynir ondan, salata, kavun
Sevildikçe eksilirim ben, sevdikçe çoğalırım
Anlatamam, yatağıma alır uyuturum...

beylikdüzü

Uzun balkonlu evler, bastıbacak çocuklar
San, yağmur yağsa devrim olacak
Buraların iğde ağaçları bile kokmuyor anneciğim
San, yazdıkça taş yeşerecek
Uzun balkonlu evler, bastıbacak çocuklar

O ben ki, o ben ki benim
Alnımı betonarme yalılara sürün
Sürüm sürüm sürünsün, kanı donsun

Anneciğim, buralara güneş doğmadı
Geldiğimden beri ya da hiç doğurmadın sen beni
Gözümü ovuşturup duruyorum

Şehrin göbeğine gece konmuşlar
Yirmi otuz katlı konmuşlar
Anneciğim, rüya görürüm diye uyumuyorum
Uzun balkonlu evler, bastıbacak çocuklar...

ayazma

Suya hasret günlerime ekledim seni
Alnında bir ayazmayla gezinen kadın
Yalnızlığıma, sigarasızlığıma, işte ona
Sakladım, o hüznü, o acıyı, bir de kederi
Ve bütün kötülüklerimi sana
Çünkü sen geceyarısı doğan güneşimdin
Yerin dibinden buldum çıkardım yedi kat
Kirliydin, pasaklıydın, sarsaktın
Durup bir de kendime baktım – tencere kapak
Bir ıslık gibi girdin de hayatıma

Ölümüne sevdim, ölümüme sakladım seni

sevgilim, yurdum

Tatlı bir hüzün
Yaz suskunluğu
Derme çatma ev
Gönül uykusu

Çal şu bedeni denize
Yeşilden maviye değin
Sevgilim, yurdum
Zeytin kokulum

Yaz suskunluğu
Bunca kar altında
Gönlümden geçti
Şiir gibi çok yaşa

hançer

Evin en küçük çocuğuydum
Oğluydum, desem cümle ablam kızar
Saçımı çekerler olur olmaz yerlerde
Şekerimi lağıma atarlar

Yeniyağmur muydum, güzgenci miydim ne
Gide gide çirkin bir kıza sevdalandım
Kahroldum şu hayatta, kahrettim de
Mersin limanına demirlemiş bir hançer gibi
İşte o, işte onunla yaralandım

Evin en küçük çocuğuydum
Babam öldü, baba oldum...

piknikleme

Gökkuşağı üstünde bir bulut parçası
Git desen gitmez, deli olacam
Dediler, dur birazdan birazdan
– Kardeş biz bu pikniğin nesine geldik

Deniz bir kartpostal, yırtsan değişmez
Taş atsan kemik sanan bir köpek
Koyun gibi martılar, katıksız ekmek
– Kardeş biz bu pikniğin nesine geldik

Önüme üfle diye bir mangal koydular
Kırkdokuz şafaklı ömrümde bu kadar ağlamadım
Ezan okunurken bile böyle içkisiz kalmadım
– Kardeş biz bu pikniğin nesine geldik

Gün geceyle sevişirken göz göre göre
Sağdan say hesabıyla evimize döndük...

ay gecelerde

Gözlerine göm beni
Ay gecelerde
Kar altında buzlar üşüsün
İşte o buzlara göm
Ya da
Nasıl olursa olsun
Kırmızıdan turuncuya
Maviden mora doğru akan
Upuzun bir ırmağa
Ya da
Bakarsın, sinsice sızarım kanına
Alyuvarlarına, akyuvarlarına
Kalbinin donduğu yere
O derin korkuya
Göm beni
Ya da
Hayata

denizler, dağlar

Yağmuru gökten sağmaya kalkarken
Topraktan bir çelme yedim
Burnumun hayrını gördüm
Kırık çıkık bir hayat düştü payıma

Siz mi küçüldünüz, ben mi yaşlandım

Ey denizler, dağlar dağlar ey
Gırtlağıma bir ur, kalbime gurur
Yapıştırıp da vurdum yollara
Bir yağmur damlasının hüznüyle
Gelmeyen o tek damlanın hüznüyle
Yoktum, bir hiçtim, hiçliktim
Saltanatım deniz seviyesindeymiş meğer
Toprağın derinliklerindeymiş tarihim

Ey denizler, dağlar dağlar ey
Henüz düşmedi o damla...

ey, sevgili...

Durdum ömrümün kurumuş dallarına baktım
Çığlık çığlığa bir güz geliyor
Akşamdan kalma bir pazar günü gibi
Ağzım kuruyor, başım dönüyor

– Nerdesin ey sevgili
Yokluğun varlığının delili

Betonlara teğet geçen sonsuz çocuk sirenleri
Hayatın ücralarında boğuk boğuk
Bu yalnızlığın adını yeniden koymalı
Kalbimde yorgun kurtlar uluyor

– Nerdesin ey sevgili
Yokluğun varlığının delili

Şehrin ortasında yakılmış bir otobüs ölüsü
Benimse kucağımda kasımpatları, börtü böcek
Yolup yoluşturdum, oralı bile olmadı toprak
Dönüp bakmadı şehir ahalisi

– Nerdesin ey sevgili
Yokluğun varlığının sebebi

Atımı dağlara vurdum...

kurt kapanı

Küresel soğukluğum benim, kurt kapanım
Elimin ayasındaki o 'hayat çizgisi'ne bakılırsa ohooo
Ben daha yüzyıl yaşarmışım kar altında
Zeminime buzlar atılsa da yüzyıl...
Parmakizim seninkiyle aynı çıkıyor
Çatlasın genetik, kahrolsun klasörler
Cepheden ve yandan çekilen fotoğraflarımız hep arap
Kimse bilmiyor, ki bilmez onlar
Donup kalmışız atladığımız uçurumların ortasında
Adı bile konulmamış o arafta
Elinin ayasına sorulursa sen daha doğmadın bile
Belki de Arapları ve Arafları bunun için seviyorum
Küresel bir soğuklukta
Tam orada işte kirpiklerinin değdiği yerde
Seni bir buzadam yalnızlığıyla bekliyorum
Yüzyıl öncesinden kalma o kurt kapanında...

yanlış coğrafya, 1

Yanlış insanlar coğrafyasında
Şair figürleri çiziktiriyoruz boyuna
Ara sıra yağmur duasına çıkıyoruz
Kel kalmış dağlarımızı türbanla filan
Örtemiyoruz bana kalırsa
Umut yok da, bu umutsuzluk da değil
Sanki dört-beş kalple ancak yaşayabiliyoruz
Şairler yalaka, şiirler umarsız
Dilimizde şikâyet denen o yarasa
Kime, neye ve niye – onu da bilmiyoruz

Eskiden de böyle miydi, bence böyleydi
Çekirdek çitler gibi mayın döşüyorlar yollara
Biz, kimsek artık, üç şehit üç çocuk
Ölüyoruz ağlıyoruz dağlarda yine ölüyoruz

Olası bir Marmara depremi dört gözle bekleniyor
Anlı şanlı profesörlerin makam odalarında

Dangalaklar, fay hatları çoktan kırıldı kalbimin doğusunda
Kalbim kaldıysa...

yanlış coğrafya, 2

Yok canım, eskiden böyle değildi
Sesim vardı – ki şimdi bir dereotu yalnızlığında
Köksüz, adına yakışır bir su arıyor

Gazetede bir haber okuyoruz ve şaşırmıyoruz:
– George W. Bush bugün törenlerle klonlandı
Başkan, bin yıl yaşasa yeridir ve dünya onun cinnetidir
Tam ben intihar etmeyi filan kurarken, edeceğimden değil,
ama kurarken
Niye, çünkü ben kendi ölümden bile korkarım
Şimdi adamakıllı bir yağmur yağsa iyi olacak
Damarlarımı kurulasam, yeni bir şiire mi çıksam artık
Nasılsa Kürtler kardeştir, Amerika kalleştir
Durduk yerde otostop çağı da bitti, rakım, şarabım
Sigaram ve param bitti asıl, zaten yıllardır bitip durur bir
şeylerim

Baktım, yumurtam ve makarnam...
Madem otostop çağını da bitirdik
Gitsem internette biraz sörf yaparak ter atsam:
Aherhan, denen adamı bulsam da yumruklasam!

kalabalık

Kalbim bir kalabalık
Gel yalnızlığa gidelim
Durduk yerde tökezliyor içimde bir çocuk
Sanki gökyüzünden
Sanki gülümseyerek
Onun tökezlediği yerde
Gel, biz düşelim

Sözüm geçmez oldu
Kalbimden koşan atlara
Yalnızsam da, yalnızlığımsan da
Gel artık
Düşe kalka
Sevişelim

sanrı

Ben kendimi dağ sanırdım Hacer
Enginimde Konya ovası, Çukurova, Harran
Eskiden benim de bir yurdum vardı
Yağmura direnen limon çiçeklerine benzer
Ben kendimi sarhoşken tanırdım
İnce belli bardaklarda anason kokusu
Kuşların bile kıskandığı piknikler
Karıncaezmez gençliğim yaşlılığı abarttı
Kalp kırıklığı, güz esintisi, kanser
Gün gün damlayan zaman – o da su
Ama şöyle bir gürül gürül akmadı
Ben kendimi ırmak sanırdım Hacer

Eli öpülesi nineler tabutları öpüyor
Toprak delik deşik çocuk ölülerinden
Aya ve yıldızlara bakmaya duyduğum utanç
Kanın buğusunu iyi bilirsin sen
Gözyaşlarının buz kestiği o son noktayı
Hayatın kavşağında bizi hep mi acı bekliyor

Ben kendimi deniz sanırdım Hacer
Kayalıkları kanırtarak savuran
Şimdi oturup düşünüyorum neyi, kimi
Masamın üstünde bir bardak çay – çay kan
Denize bakıyorum, donuk bir yağ gibi bakıyorum
Kumburgaz, Selimpaşa, Silivri
Giderayak asker yolu bekliyorum

Ben kendimi "Türkiye" sanırdım Hacer...

sus

Sus, deniz uğuldasa bile
Çakıllar uyanmasın
Kürelenmiş bulutlar
Oynak bir rüzgâr gülünün peşinde
Sus, gökyüzü uyanmasın

Yağmurum içinde saklı
Kendince
Sus, yaprak hışırtısı
Ardıçkuşu, kenger, böğürtlen
Ateşböceği, gelinçiçeği
Ve tepeden tırnağa doğa

Sus, hayat uyanmasın

dikenli kazak

Kalbimden kovdum seni
Ki, baktım aklımdasın
Bütün hava sahası ihlalleri sende
Şehir yağmalamaları senden
Göğüm bozbulanık, camlarım kırık
Kızağımda teknesiz bir yelken
Ki, denizlerinde boğulmak zorunda mıyım

Kül altında kor arama
Betonlar arasında üfleyecek bir rüzgâr
Kelepçelerime anahtar olamazsın
Çünkü bir yaz sıcağında
Ben kendimi yaktım ve tutuklandım
Hayatın son düğmesini dikmeye çalışma
Bırak kopuk kalsın

Üstümde dikenli tellerden örülmüş bir kazak
Çevremde ateşten bir akrep çemberi
Ama yalnızlıksa bu benim yalnızlığım

itlâf

Daktilom bozuk, gömleğim kirli
Ey sevgili, değil ki seni
Cigarayı bile bırakamadım
    Penceremde bir yağmur irisi

Toplandım da toparlanamadım
Düştüm işte, bu sonuncusu
Ama inan, kendimi hiç anlamadım
    Denizden az önce çıktı gökyüzü

Mersin limanında öter gemiler
Gırtlağımdaki habis ur büyür
Kalbimdeki pas beynime üşüşür
    Bütün kuğularım sanki kuş gribi

İtlâf! Eldivenler takılı, torbalar hazır
Peder-i muhteremden kalma o şehir
Hangi sebep rüyalarımı mekân tuttu
    Ankara'yla arsızca itişir durur

Daktilom bozuk, gömleğim yıkanmasa da olur
Ey sevgili, değil ki seni
Kendimi bile aldatmadım
    Takılıp durdum bozuk anahtarlar gibi

Ama inan ki hayatımda ilk kez bir şiiri
Yani bu şiiri... gün ağarırken yazdım

ömür

Deniz yıldızları gökyüzüyle hısım akraba
Bir gemi geçiyor yolun ortasından
Şehrin dağlarında insanlar ölüyor
Aklımı bir toplasam
Şu dağınık, şu kâğıtlara sığmayan
Cinnetim çamaşır iplerinde asılı kalıyor
Sokaklar tekin değil, korku
Kol geziyor elinde birtakım bayraklarla
Ömrüm yolunu şaşırmış bir saksağansa
Yalnızsa ve balkondaysa – vur beline kazmayı
Bütün ziynetlerim buza dönüşüyor...

Kuyunun dibinde taş, taşın içinde bir deli
Avuç avuç su savuruyor gelene geçene
Öyle bir ömür yaşadık ki oğlum, hayat değil, ömür
Nereden baksan uzun görünür...

aşk kesikleri

Kucağıma aldım aşkı
Baktım olacak gibi değil, kalbime bastım
Sen ki benim en kurak toprağımdın
Yağmur suyu hürmetine sana kandım

Kandım... içe içe yandım.

Yalnızlığımsan da, yalnızsan da gel artık
Sözüm geçmez oldu kalbimde silkelenen atlara

Bitmemiş bir şiir gibi
Ya da yitirilmiş, hatırlanmayan
Gökyüzünde bile dikiş tutturamayan martılar
Artık hangi denize sığar
Artık hangi hayali süsler

Sanki bir şeyler hep eksik kalacak, bir şeyler

Toprağının altında upuzun bir su olacağım

Gözlerimle kamaştım bedenine sanki
Yağmurun önünde utanmadan ağladım
İki deniz fenerinin bana göz kırptığı o gece
Silivri'de bile, seni hiç aldatmadım

Boynundaki o cumartesi kokusu
Nerden geldi, nerden sızdı yalnızlığıma

Sana baktıkça içimden koşmak geliyor...

Ardımdan gözyaşartıcı bomba kullanma

yelken

Dünyaya bir bityeniği olamadım
Ne zaman denize açılsam hevesim söndü
Bulandı saçlarımı sıvazladığım sular
Yanıbaşlarındaydım, yalnızdım
Başka meraklara daldı onlar

Elli yıllık yelkenimi kefen sandılar
Taşa gömdüler yaşama sevincimi
Sebeptiler, sebebimdiler, inip çıkarken sarkacım

Baktım denizim ölgün, kâğıdım su alıyor
Bu şiiri de rüzgâra saldım...

anamur yolları

Ben bu şiiri yazdım mıydı ne, Anamur yollarında
Koca burunlu bir otobüste, gıcır da gıcır
Bir kere daha yazarım, kim ne karışır

Kendini tekrar etmek insana mahsustur

Ben bu şiiri yazmışım, 'sıradan okur' öyle diyor
Bunu mavi denize, muz, portakal bahçelerine de sormalı
Abdülkadir Bulut'a sormalı, kardeşime
Ben bu şiiri yazdım mıydı ne, Anamur yollarında

Şimdi ne denizi, ne muzu, ne portakalı
Abdülkadir de öldü – ölmek insana mahsustur
Genç öldü, düştüğü yere çiçekler savururcasına

On kere daha yazarım, kim ne karışır...

kitap rafları

Kitap raflarında kendimi buldum
Baktım mecram nere, maceram nerde
Mersin'de çocuk, Ankara'da genç oldum
Fena değil, dedim kapattım kitabı

Hayatım avuç içi saklanan kırık bir bilyeydi
Korkunç değildi, belki biraz çaresizdi
Sevgili çocuk, bana bu kötü şiiri yazdıran çocuk
Etrafım büyülü fenerlerle çevrelenmedi
Taşra, ki tren istasyonlarının o derin yalnızlığıdır
Ateş ve yağmur. Boğulmak pahasına
Ben yağmurun önüne attım kendimi

Bana şiirin tarifini sordun demin
Bense, 'göze almaktır' gibi bir şeyler geveledim
Bu yaşıma geldim, hiçbir şeyi tanımlayamadım oysa
Bütün fotoğraflarımda sanki yüzsüz kaldım
Bir de kitap raflarında, kitap raflarında

Evet, raflarda kendimi buldum
Bir çay demledim, kapattım o kitabı da...

gölge

Ben şiiri çoktan bıraktım, bunu gölgem yazıyor
Evde bir Kur'an var annemden kalma
(Ne var, bence her annenin bir Kur'an'ı, seccadesi, tesbihi vb. olmalı)
Anneme bir de bugüden baktım da ağladım
Dünyada bütün annelerin çocukları boğazlanıyor
Karda kışta dağda bayırda çölde... ikliminde alçakların
Ben şiiri çoktan bıraktım, bunu gölgem yazıyor

Annem yaşasaydı şimdi ne düşünürdü ki
'Oğlum, bugün okula gitmesen...' diyen bir kadın
Eylül öncesinin, sonrasının kahrolası günlerinde, aylarında, yıllarında
Onu ne zaman düşünsem aklıma bu geliyor
Bir saman alevinin külleri uçuşurken rüzgârda

Ben şiiri çoktan bıraktım, bunu gölgem yazıyor...

homini de gırtlak

Homini de gırtlaktan bir ameliyat
Yakıştırdılar bana, altı üstü cigara
Suya bıraksan bir ömür, taşa uzun uzun kazısan bir hayat
Meğer ki ben hırkasız bir yolcuymuşum
Yandan üfüren bir tütün yalazı
Gökten göze inen battal bir çapak

Yarın oyacaklar gırtlağımı
Homini de gırtlağımı, zavallı gırtlağımı

O oyuktan dünyayı içime çekeceğim...

sayıklamalar

1

Kafeinsiz kahve gibiyim son günlerde; belki de aylarda, yıllarda

2

Beklemek, kendini rüzgârın önüne savurmaktır – sanıldığının aksine...

3

İnsanın kendi kendisiyle başbaşa olması, her zaman yalnızlık değil. Yalnızlığın korkunçluğu, başkalarının varlığını hissetmekte yatıyor.

4

Suya çarpan güneşin sesi. Sanki denizde ısırılıp atılmış bir portakal bağırıyor. Bu dünyada bunu duymayan kulakların, görmeyen gözlerin olduğunu bilmek...

5

Hayatımızdaki rastlantıların amansız saldırısı. Üç yıl önceki o kazada sağ omzum parçalanmasaydı ve sağ elim böyle yarı yarıya güç kaybına uğramasaydı, yazım bu kadar kararsız olabilir miydi? Bir Türkçe öğretmeninin incik boncuk yazısıydı eskiden. Hangisi güzel? Bilmem. Ama en azından hangisinin gerçek olduğunu biliyorum. Hayat gibi. Az şey mi bu?

6

Sesim, üstü örtülü bir çocuk gibi
Gözlerini tavana dikmiş, sabahı bekliyor

7

Kanser: Artık ne sesim var, ne de bir sözüm

8

Telaffuz bile edilemeyen bir ölüm gibi... Yakıştırılmayan ve yakışmayan da aslında. Ömrüm, kendini saklasan, uzaklara sürüklesen de ne olacak sanki?

9

Telafisi yok bu hayatın. Yaşadıklarım buza yatırılmış balıklar gibi, donuk donuk bakıyor.

10

"Hayat, ölümün bekleme odasıdır", diyor bir adam. Haydi oradan!

11

Ölümün yasası, zaman aşımlarına filan kulak asmıyor. Sanki katil bir güvercin tünedi gırtlağıma.

12

Yazıyor cigara paketinin üstünde:
"Sigara içmek öldürür!"
Yeni bir şeyler söyle
Kendini "hayat" sanan mendebur!

13

Ey bilici, bedenim toprak kokuyor... Ne iştir?

14

Boğazında korkunç bir acı ile uyanmak. Ve yine de bağırabilmek, birilerini çağırmak... Bütün yalnızlıklarım alındı elimden.

15

Acı veriyor. Bir gün böyle bir durumla karşılaşırsam, ne yapacağımdan öylesine emindim ki: İntihar! O kadar. Yaşamak. Sonuna kadar mı? Yok öyle bir şey. Ötesi med-cezir. Önüme geleni yerli yersiz azarlıyorum.

16

Karımdan saklı sigara içiyorum. Ne tuhaf! Eskiden içki içerdim; artık içkiye kimse bir şey demiyor...

17

Yazabildiğin yere kadar git. Nereye? Bir de soruyor musun? Memento mori!*

18

Sesim beni çağırmıyor artık
Telleri kırık. Ağlama
Nesirden şiire perende attın ya
Konuşmakla gider, konuşmamakla gelir
Yazı. Yazın var, sesine silkele
Anlar boğazındaki o yırtık

* Ölümü unutma.

19

Uçarıdır fesleğen
Sardunya mahzun
Kasabada yağmur sokaklarda yürür
Ben miyim yalnızlığım mı kapımda ulur
Çapkındır fesleğen koynumda uyur
... bak hele, çiçeklerle sarmaş oldum bu gece
Hayat tırnağımda bile büyür
Ben ölsem de, ölmesem de

20

Denizden artakalmış tuz kokusuyum...

21

İsli gece
Alnıma sinme
Yok et yalnızlığımı yalnızlığından
Islak duvarlarında bir tebeşir izi olarak kalsam
Ölümün ıssızlığı gırtlağımı yakıyor
Gölgem sanki
Bedenimle sevişiyor
İsli gece
... Erhan nerede?

22

Bir mersin ağacına sarılıp ağladım demin. Ağlama, dedi; yeterince yaşadın – uzun değilse de yoğun...

23

Kuşağım: Güz güneşinde birdirbir oynayan çocuklar!

24

Bir hastane koridorlarında gezintiye çıkmış ölüm kokusu...

25

Pıhtılaşmış bir kan yumağı gibi
Yatıyorum odamda

26

Gece. Mürdümeriği gibi bir gece. Ömrün yasak bölgelerinde rakılasak mı?

27

Anladım ki, bu kanser tuhaf bir paradoksu taşıyor içinde. Sigara üstüme geldikçe, alkol uzaklaşıyor. Oysa hayatım boyunca ben ikisini kanka sanırdım. Ey sokaklar, canım içki çekmiyor; ama tüten bir meyhane bacasını bile içime çekebilirim şu an.

28

Ölüm, hayatın kabuğunda bir inci gibi ışıldıyor... Ben kabuktan yanayım! Bunca yıldan sonra bunu düşünmek zorunda mıyım?

29

Beni artık kimseler aramıyor. Kanserin bulaşıcı olduğunu bilmiyordum. Üzülüyor insanlar. Ayna meslesi...

30

Sanki yağmurlar mı paslanacak ben gidince
Herkes işine gücüne bakacak – ölümün ömrü üç gün
Ve ardında kalbim
Ve ardımda kalbim – ki o bile kalmayacak

Ey benim bir türlü seyrelmeyen gönlüm
Kimse sana ağ atmayacak

31

Meğerki yakın gözlüğümle bakmışım ufka

32

Gül, benim için bir kere ağlar mısın?

mors alfabesi

Var yok buğulu bir sesim vardı
Onu da aldılar elimden
Tırtıla benzer bir ur, kavanozun içinde
Ses teli deyince ben ip gibi bir şey sanırdım
Keşke bunca şiir yazacağıma
Mors alfabesini öğrenseymişim
Artık telefonda konuşmak yok, yüksek
Sesle şiir okumak yok, kız tavlamak hiç yok
Ama yine de Mors alfabesini öğrenmeliymişim
Hiç değilse bir trenci paltom olurdu, geçen kış çok üşüdüm
Sesimin tellerine kuşlar konardı
Vardı, elbette vardı buğulu bir sesim
Sokakta boncuk satan kızlara sorun
Buğulu... sildiler onun da camlarını
Bu saatten sonra it olup da kuyruk sallamam ama
Kurt gibi de uluyamam...

Biliyor musun, bir de o koyuyor adama

sabah

Ellerimden tutuyor sabah
Yürüyorum kaldırımlar koltuk değnekleri gibi uzuyor iki yanımda
O kaldırımlarda kadınlar erkekler
Sabah yürüyüşü yapıyorlar sentetik eşofmanlarıyla
Gazeteler gelmemiş henüz
Sabah
Bir şişe cep konyağıyla ısınıyor
Kendimi buluyorum: Çökük
Kendimi arıyorum: Suçlu
İğde ağaçlarının kokusuyla tütsülenmiş bir parkta
Bir çöp kamyonu gibi uğultulu kalbim
Yeter artık, nidâlarıyla atıklarını yoğuruyor şehrin
Şehrin
Bu şehrin benim olmadığı kesin
Adamlar kravatlı aynalar gibi yürüyorlar
Yüzlerinde buğu
Bir de tıraş köpüğü izleri kulak arkalarında
Kızlar gayet eksik etekli, bacakları sütun
Ben mi sabahın elini tutuyorum yoksa o mu benim
Ne fark eder ki
İşte günlerden bir gün
Yeni bir gün eski bir gün ne fark eder ki
Üstüm başım sigara külü

Sabah
Bilsem, korsan şarkıları söylerim
Bilsem ne olacak, sesim yok ki
Islığım var
Mızıkam, bir yerlerde unuttuğum çocukluğum
Bir ağıt gibi geçiyor önümden insan etleri
Kaldırımları koltuğuma sıkıştırıp yürüyorum
Gazeteler yine gelmemiş
Polis kayıtlarında üremek için
İtliğine her yere parmak izlerimi bırakıyorum
Şehir de sabah da
Nasılsa benim değil
Kalbim burkuluyor, ayaklarım değil
Ey bilici,
Bu nasıl ömür?

Uçkurunda bıçakla gezinir...

anka masalı

Bir anka masalıydı
Benim anlattığım
Yok olmayı göze aldım

Lacivert gece
Yüzüme dokun
Kar boran olsun
Sandığım hazır
Gönlüm hınzır

Bir anka masalıydı

Masallar da ölür

bu yol aşka çıkıyor

Bu yol aşka çıkıyor
Doğru git, sola dön
İşte o denizi ben yarattım
Şu çiçeklerin adı neydi
Sümbül, manolya
İşte onları da
Bu yol aşka çıkıyor
Benden söylemesi

Yüzünde hüzün tanecikleri
Saçının her teli rüzgâr
Sende sonsuzluğa doğru akan bir şeyler var
İnsanın şiire inanası geliyor
Kar gibi birdenbire dağılası
Ve seninle bir kartopu olası sonra
Kalbinin düğmelerini koparası

Avucumdaki çizgiler kadar bildiğim
Ve sonra unuttuğum bir şehrin
Solgun bir semtinde
Elli yaşımın, yoksulluğumun koynunda
Yaşayıp duran dirliğim
Bu yol aşka çıkıyor...

imkânsızlık

Yalnızlığın soğuk sularına doğan
Bir sabah gibi
Girdin hayatıma
Ama nasılsa bir gün akşam olacak
Her gün akşam olacak
Ayışığının tortusu
Suyun dibine çökecek
Ey imkânsızlığım benim
Gece güneşim
Bulup bulup yitirdiğim ateşim
Hiç başlamayan aşklar bile
Kül savuracak...

90...

90'ına kadar yaşarmışım
Yağmur altında ıslak
Bastonlu bir sürüngen
Ne gülünç olur ama
Çok gülünç olur ama
Kuyruğuma teneke bağlasalar yeridir
Bunca ölümden sonra

90'ına kadar yaşarmışım
Karımla çocuğumla kanserimle
Angelopulos'un filmlerinden kesik bir fragman
Olarak, gönülsü gönülsü bakarmışım
Yok, filmi hep başına sararmışım
Moruklama dalarmışım hayata

Ne gülünç olur ama
Çok gülünç olur ama...

anason

Suyum iyotlu, rakımın anasonu eksik
Sesimi akrepler yoluyor
Ey analı-babalı yetim çocuk
Ben hırladıkça korkuyor musun
Ben de korkuyorum anlıyor musun

Ama alıştım artık
Gırtlağımda yarayla dolaşmaya
Gizliden sevindim bile
Hiç değilse görünen bir yaram var
Görünmeyenler dağlar kadar

Bir kurt postu edinmeliyim kendime
Rakıma su katmamalı öğrenmeliyim
Güneşten korkmamayı bir de
Varsın daltaban görünsün acılar

Şehrin ortasında Frankeştayn tişörtlü bir adam gibi
Dikilip dursam düzen değişir mi
Korkudan devrimci olunur mu
Öyle mi, analı-babalı yetim çocuk
Sonunda rakı da, defter de bitti
Bu şiir de bitsin mi
Hayat yarına kalsın mı...

su

Alnımda ölüm çizgileri
Belli belirsiz küller saçlarımda
Bekliyorum bir şeyleri, neyi
Dört duvarı üçe beşe katlıyorum
Kançanağı gözlerimde buğular titreşiyor
Uykusuzluk bir nimet bana
Biraz daha fazla yaşamak sanki

Alnımı suya tutuyorum...

hatıra

Seni gecenin boyunduruğundan aldım çocuk
Kalbindeki kuşları saymakla bitiremedim
Zamanı değil mutluluğun, biliyorum
Ama ben hayatla her gün nikâh tazeledim

Bu şehirde yağmur enlemesine yağıyor
Sağımı solumu yitirmem bundan
Ama nasılsa her sokağın adı sen, senden
İrili ufaklı bir harf taşıyor

Çocuk, seni bir kirazın yüzünü güneşe döndüğü yerde gördüm
Zamanı değil ölümün, onu da biliyorum
Dağlardan söz etmenin, tüyübitmedik yetimlerden
Kaçtım zulmün konuşulduğu atlaslardan
Sonunda sanki saçımı saçınla ördüm

Yoksa bu yalnızlık, yoksa çocuk
Uğursuz fısıltılar o upuzun masalarda
Ben gidersem sen otur yerime ve kalkma sakın
Gene başlar yağmurlar... ne biliyorsan onu hatırla...

ay kokusu

Kavmim öldü, avazım söndü
Dağlardan denizlere akarak inledim
Çadırımı bile toprağa gömdüm
Üstüm başım ay kokusu
Saçımı başımı güneşle silkeledim

Ey hayat, bana bunu da reva gördün
Kavmim ölmüşken, avazım sönmüşken
Gemimi denizlere çığlık gibi sürdüm

dolunay

Dolunayda vurdular onu
Kuru dere yatağında
Sabaha kadar uludu çakallar

Kasabada kısık bir radyo sesi

Yetimdi, yalnız ve devrimci
Otuz kanatlı bir son anka
İndiremediler gökyüzüne çaktılar
Kasabada cıvık bir balçık sesi

Dolunayda vurdular onu
Güneşin akranıydı oysa...

kırmızı

Bir kırmızı akar akşama
Güneşin son soluğu gibi
Ardından dolunay çıkacak, bilirim

Bakar kör gönlüm, göremez
Sağır kulak, ağlayan bir çocuk sesi
Duyamaz, tökezlemiş düşmüş beden
Yatar kırmızılar içinde yatar
Kimse dürtmez, ırgalamaz

Bir kırmızı akar akşama
Avcumdaki güneş bağırarak batar
Gören görür de, bilen bilir de
Anlayan olmaz

bozkırda

Bozkırda
Uçsuz bucaksız kar ortasında
Uluyorum
Kendi kurtlarımı çağırıyorum
Bari yem olmasın bedenim
Çakallara

Rasathanedeki göstergeleri kırdım
Topuklarımı silkeledim avcılara karşı
Gırtlağımdaki kan kuyularını açtım
Bozkırda
Kevsere dönüştü kanserim
Çakallar için

Son uluma değil bu
Kurtlarım gelinceye dek bekleyeceğim
Uçsuz bucaksız kar ortasında

Kar, biricik kefenim benim

gül, işte...

Edip Cansever'e

Gül kurutuyorum artık kitapların arasında
Ben mi azalıyorum
Yoksa güller mi bilmem
Görülmemiştir, yazılı zarfların içine
Elimdeki bütün gülleri sokuşturuyorum

O zaman gül ve ben
Ben ve gül
Ortak bir koku buluyoruz kendimize
Yeni yeni mevsimler yaratıyoruz
Biz azaldıkça gülleri çoğaltıyoruz
Onun için gül kurutuyorum artık
Nereme denk gelirse

Mahpushaneden bir mektup aldım demin
Görülmüştür, yazıyordu
İçinde gül vardı, görülmemişti

Gül kurutuyorum artık
Gül, işte...

kırık kolye

Bugün günlerden kar
Kova burcunun öksüzüyüm
Kapalı burada yollar
Toprağını bekleyen sümbül
Denizini balık
Türkiye, sevgilim
Dünyanın göğsündeki kırık
Kolyem benim
Heder olmuş ocağım, mülküm
Bugün aylardan kar
Kapalı burada yollar
Hevesim
Bahar

yengeç öldü

Bir yengeç gibi sar bedenimi
Sonra istersen kayalara bırak
Yırt at cebindeki o şiirleri
Yazılan yazıldı çoktan, okuyan okudu
Ne işin vardı sanki bu kar aydınlığında

Niye böyle mahzunsun, niye kederli
Gülerler, alsam kucağımda taşısam
Yosun filan satılmaz buraların pazarında
Açlıktan boğulursun yalnızlığın nemli

İyi mi... Şehirde bir yengeç öldü

sarsak

Geriye doğru koşabilir misin
Bir saat, bir gün, bir ay, bir yıl
Buna bir de hayatı ekle
Böl çıkart topla çarp
Ömrüm ey ömrüm ey ömrüm
Sarsak, elinde derme çatma bir gül
Geriye doğru koşabilir misin

Geriye doğru koşabilir misin
Topuklarını birbirine vurarak
Ne var geride, ne vardı ki – bir sevgili, uzak ve erken ölümler
Kardeşlik, arkadaşlık elbet olacak
Buna bir de gençliğini ekleyebilir misin
Üç noktada, ünlemler...

Ama bence ne yap, bilir misin
Hızlı yaşama artık, genç ölme
Bırak cesedin de yakışıklı filan olmasın
Bir kapının önünde, utangaç bir hüzünle
Dur ve bekle, inan ki o kapı açılacak
Uğul uğul bir kanat sesi dolacak eşiğine

Geriye doğru belki koşabilirsin
Ama akan su dağlara hiç tırmanmayacak

insan haritası

Gözler gözlere karışmış, diller dillere
Yorgun eller kurumuş dallar gibi
Üstgeçitler altgeçitler birbirini iteler
Nasıl dayanır insan bu çoğul yalnızlığa
Şehir değil sanki insan haritası
Bir masada toplanmış bütün küfürler
Upuzun bir cinnet akıyor kaldırımlarda
Cennetin kapılarını zorluyor camiler
Nasıl dayanır insan bu çoğul yalnızlığa
Binlerce kırkayak yürüyor alanlarda
Deniz bozbulanık, cüruf taşıyor bir gemi
Duraklarda üşüyor heykeller, otobüsler sarsak
Nasıl dayanır insan bu çoğul yalnızlığa

Ben sustum, sen kimliğini yarat!

serhoş

İki tek attım, tek basamadım
Oldu bitti düz çizgileri sevmem ben
İki gözüm önüme aksın ki iki tek
O masadan, bu masadanları saymazsak
Aritmetiğim kötü, anlamam ki zaten
Anahtar yuvasına girmedi, iyi mi
Girdiyse de dönmedi, gözümde çapak
Doğrucu Davutum da yalınayak kaçtı
Salınayak durdum kapının önünde
Dünya beni salladı, ben arlanmadım

İki tek attım, tek basamadım

yele

Tarihler kadar uzun
Geniş, coğrafyalarca
Bir ömrüm vardı
Saklardım avucumun ayasında
Yedirdim kurda kuşa

Derin çizgiler, su gibi yıllar
Falımda çıkan ayrılıkları saymadım
Aksak göçebelikler yolunda
Çentik atacak bir ağaç bulamadım
Mecnun'dum sevda bir masalsa

Alkoller kadar uçucu
Dağlar kadar solgun
Bir ömrüm vardı
İpini çözdüm atımın artık

Yelesini ölüme sakladım

kül vakti

Yarama tuz basınca
Tuz kanıyor
Sanki
Şehir boşalıyor birdenbire
Kül vakti

Ellerim soğuk
Aklım yanıyor
Evin önünde bir köpek ölüsü
Heykel gibi dimdik
Duruyor
Kül vakti

Hangi birini anlatsam
Her şeyde bir tuhaflık
Dilim sönüyor
Kül vakti

Biz yine de ateş yakalım
Çocuk
Ey çocuk!

tekne

Bir yanım iğde kokusu
Öte yanım ölüm korkusu
Pencerem açık ele güne karşı
Şimdi nerelere gideyim
Şimdi nasıl edeyim

Peşimde kırlangıçlar dolanır
Denizim kıyısıyla dalaşır
Kalsam yüreğim kamaşır
Şimdi nerelere gideyim
Şimdi nasıl edeyim

Teknemi sular almış bir kere
Alnımdaki tuz düşmüş dillere
Çaresi yok yelken açıp öylece
Şimdi nerelere gideyim
Şimdi nasıl edeyim

yolcu

Öteden beri boğuk bir şeyler vardı sesimde
Çığlığımda bir yağmur buğusu
Gözlerimin kepenkleri kapandıkça kalbime sinen
Oturdum da sesime baktım demin
Sanki yedim içtim koynuma soktum onu
Yalaktaki bir kuğuydu göçmen kuşlara özenen

Anladım, ses yitince yazı da yolcu...

heves

Haydar Ergülen'e

Mecburiyetimdin, mecburiyetsiz
Bir elimde karanfil, öbüründe gül kaldı
Yağmur bile kurulanır bana bakınca
Şu âhir ömrümde söylenmedik
Bir âh kaldı

Diyelim ki âh
Diyelim ki alnımda eski bir uygarlığın
Tuhaf mı tuhaf yazısı
Mihrican... gel artık
Dünya bir topaç gibi dönüyor avucumda

Bir kâğıtla bir kalemin hevesine kandım

Yatılıydım, uykusuzdum, çocuktum

Mecburdum...

büyük ilan

Sahibinden satılık
Hasarlı
Bir Hayat
1958 model
Kaçıncı el olduğu bilinmiyor
Bana geldiğinde bundan beterdi
Yedirdim içirdim giydirdim
Alkolle çalışır – ÖTV hariç
Sırtında şişe taşımaktan beli büküldü
Ha, bir de egzoz niyetine cigara içer
Kanserli
Bir de ülser
Tekerleri laçka, benden söylemesi
Memleketin bütün yollarında
Bunun yazısı var

Sahibinden satılık
Markası silik, okunmuyor
Antika niyetine
Ama niye
İçi temiz olmasa dağlarda bırakırdım
Bir kötülüğünü görmedim, yalan olur
Ama bir hayrını da
İçi temiz dedim ya, has deri kaplama
Amerikalı değil, sanki dünya kırması
Uçurumdan atarım, üstüme kayıtlı
Devlet malına zarar vermekten filan
Korktum açıkcası

Üçe beşe bakmam
Hasarlı bir Hayat – 1958 model
Sahibinden satılık

Alacaksan
Al, artık...

Silivri – Beylikdüzü
2007 - 8

İçindekiler

ÖTEKİ ŞİİRLER 1976-1991

ÖNSÖZ YERİNE 7

Bindokuzyüzyetmiş...

kendimi bağışlıyorum sonra 11
özlediğimiz şeyler 14
pencereme dolanma ayışığı 15
joan baez'i dinliyorum 17
uzaktır güneyin şarkıları 18
sesim boğuk çıkıyorsa da 19
acı 20
dört köşeyim sevinçten 21
bir kış günü 22
sevgiler, içtenlikler, kavgalarla 24
şarkı 28
gece vardiyasından dönen işçiler 31
aylar boyu kırları... 32
ben kendimi bildiğimden beri 34
bir başka yalnızlık 36
sıradan bir günün şiiri 38
eski bir duvar 39
taş 40
yağmurlar yağardı uzun 41

Bindokuzyüzseksen...

çocukluk 45
deniz kızı 46
bıraktım esinlere... 47
deniz bozbulanık... 51
sorular 52
yitik gece 53
çağımın oğlu 54
kan 56
* * * 57
* * * 58
* * * 59
aşktı 60
ağıt 61
dalgınlık 66
alkol 67
karanlıkta 69
kötü şair dilekçesi 70
erotica 71
umut 72
iki köşeli yalnızlık 73
memurların güneşi 74
şarkı 75
elma – armut oyunu 77
künye 78
balkon 79
saçlar 80
su gibi 81
son damla 82
altıncı hececi 84
mutlu evlilik, 2 85

güzelleme 86
otuz yaşın şiiri 87
Bindokuzyüzdoksan... 89
sunu 91
fotokopi 92
erteleme 93
iltica 94
bir hayat bile... 95
bağlar gazeli 96
misak-ı milli 97
cenaze namazı 98

Turuncu Defter

ÇAĞDAŞ YENİLGİLER ANSİKLOPEDİSİ
çağdaş yenilgiler ansiklopedisi 139

Her Şey Vatan İçin...
ek 153
sevgili ülke 154
nirvana 156

Dersler
geometri 163
cebir 164
fizik 165
kimya 166
türkçe 168

Yarasa'nın 21 Şiiri
yarasa'nın 21 şiiri 173

Kış Güneşi
kadın, unutma... 181
akşamsefası 182
bir kadın... 183
sevgilim... sevgilim 184
sivil aşk 187
ıslak 188
kış güneşi 189

Son Düello
en uzun gece 193
pax romana 194
türkiye 195
ayvalık'ta... bir otel odasında 196
dikey şiir 197
karar 198
selâ 199
pano 200
boğulmak 201
kepenk 202
fotoğraf 203
belleğim soldu 204
ıssız gönlüm 206
file bekçisi 207
macera 208
son düello 209
special 210
ölüm ilanı 211
yorgun mihmandar 212
bir yılbaşı ağacı için 213
bağlar gazeli 214

kanayınca... 215
ve kalbimde... 216
mevsim hadiseleri, 1 219
bir kadeh rakı 220
mevsim hadiseleri, 2 221
kalem 222
kalıt 223

RESİMLİ "AHMETLER" TARİHİ

Suluayna
suluayna 229
buğulu pencere 230
ki... 232
tüy ve buğu 233
küçük harfler 234
mohi... 235
macera 236
göçebe yürek 237
topaç 238
GSM... 239
bozkır süiti 243
kardeşim, diyesim geliyor 247
tiner 248
solo yenilgiler 249
incesu 250
kuğulu park 251
dul erkeğin türküsü 252
aşk 257

Resimli "Ahmetler" Tarihi 259
resimli "ahmetler" tarihi 261

Türkiye, Ayağa Kalk!

Kalıt
erhan bozkurt,
ahmet erhan'ı yargılıyor! 297
masal 303

NE BALIK, NE DE KUŞ

Şehrimin Işıkları
dâüssila 309
şehir 312
şehrimin ışıkları 313

Cihangir Şiirleri 315
uçurumlar 317
yürümek 318
kahır çağı 319
diyor ki, ağlama... 320
ölü ağzım... 321
neyzen 322
salgın 323
cihangir'de bir akşam otururken 324
küçük intihar 326
kiraz mevsimi 327
yalnızlığın devlet hali 328
kırık hava şiirleri 329
okuntu 330
kaza 331
efsane 332

yalnızın ölümü 333
erhan 334
karşılaştırma 335
İstanbul gibi 336

Cihangir Miyavlaması

Akasya
akasya, seviyorum... 349
kadın 353
yaşlılık 354
körebe 355
o derin yağmurlarda... 356
kontör 357
akasyalar 358
sevgilimsin 359
şarkı 360

Kalıt
güle güle 363
fal 364
dörtlük 365

KAYBOLMUŞ BİR KÖPEK İLANI

Kırkbeş...
insan ilişkileri 371
kırkbeş 372

Ay Çarpması
silivri 375
sekizgen 379
gibi 380
ay çarpması 381

Alkol... Evet!
alkol kasaba 385
öğüt 386
hayat 387
şantör yakınması 388
mavi kefen 389
çarkıfelek 390
büyük express kuşağı'na 391
alkol 392

Kül
alkol... evet! 396
ek... 398
fayton 399

Akşam Perdeleri
çapak 403
fesleğen 404
akşam perdeleri 405
köpek ilanı 406
kiracı 407
mandolinli çocuk 408
dikili bir ağaç 409
yağmurda susuz 410
kör 411
uykusuzluk 412
dikkat 413
çocuk 414

ertelenmiş bahar 415
manoli 416
mendil gibi 417
lüzumlu dörtlük 418
son hece 419
kazı 420
şehir 422
küçük İskenderiye 423
çivi 424
kuyu 425
bir gün 426
ayvaz 427

ŞEHİRDE BİR YILKI ATI

Bir Ucu Yanık Resim
baba 433
bir ucu yanık resim 434
kırkyedi 435
halat 436
hiyeroglif 437
çıkmaz 438
bayrak 439
can yeleği 440
ajanda 441
e-mail 442
antoloji 443
sonsuzluk 444
ayna 445
süt 446
deniz 447
amca 448
balık 449
inkâr 450
su 451
21 aralık 452
denizkurdu 453
erbaş 454
özür 455
eksiketek şiir 456
analitik 457
şehir korosu 458
çöl 459

Bağlar Gazeli
bağlar gazeli 463

Yağmurtaşı
sevgililer günü 469
yağmurtaşı 470
yorgun sonnet 471
piknik 472
öyle 473
pırasa 474
lehçe 475
kırık dökük 476
bağış 477
pusula 478
mevsim 479
balık ekmek 480
denk 481

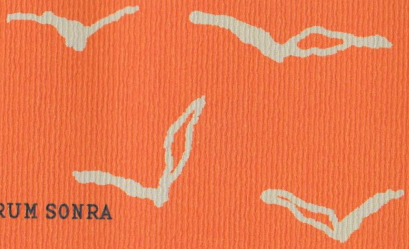
Şiir Kesikleri **483**
şiir kesikleri 485

Kırkayak Takvimi
kırkayak takvimi 491

Sonelveda
yılkı 501
olta 502
elveda 503
sonelveda 504

SAHİBİNDEN SATILIK

Sahibinden Satılık
pencere 509
atlas 510
acı kavun 514
beylikdüzü 515
ayazma 516
sevgilim, yurdum 517
hançer 518
piknikleme 519
ay gecelerde 520
denizler, dağlar 521
ey, sevgili... 522
kurt kapanı 523
yanlış coğrafya, 1 524
yanlış coğrafya, 2 525
kalabalık 526
sanrı 527
sus 529
dikenli kazak 530
itlâf 531
ömür 532
aşk kesikleri 533
yelken 535
anamur yolları 536
kitap rafları 537
gölge 538
homini de gırtlak 539
sayıklamalar 540
mors alfabesi 546
sabah 547
anka masalı 549
bu yol aşka çıkıyor 550
imkânsızlık 551
90... 552
anason 553
su 554
hatıra 555
ay kokusu 556
dolunay 557
kırmızı 558
bozkırda 559
gül, işte... 560
kırık kolye 561
yengeç öldü 562
sarsak 563
insan haritası 564
serhoş 565
yele 566
kül vakti 567
tekne 568
yolcu 569
heves 570
büyük ilan 571

KENDİMİ BAĞIŞLIYORUM SONRA

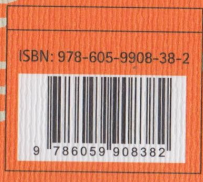
...

Hangi nehirler sığmaz yataklarına bilirim
Görürüm, her duruşun bir inceliği vardır
Gençliğim tutuşturur ellerimi
Oysa bir kavganın yeşeren tomurcuğuna
Su taşıyan da bendim
Ellerinin kanadığını görüp ağlayan da...
Gözlerim bir yandan gündüzü sarmalar
Bir yanda geceyi çağırır

...

THG
0766712
CYC

ISBN: 978-605-9908-38-2

40 TL